

ကမ္ဘာ့ကလေး

စတင်

ဆင်ပျပ်
ကောင်းချီပြိုင် (ဆန်လှိုင်)

တပည့်က မောင်လေး
ကောင်းစုပြုပြင်ဆင်

အမေးက ပြေးသော လူနာကလေး
တစ်ယောက်

အံ့ပျက်စရာ ခြား ပြင်းဆံ့စရာ
မင်းသားမင်းလှ

အိပ်မက်ပမာ
ကောင်းစံမိုင်း (မင်းသုတေ)

မိုးတစ်ချ
ကိုယ့်

ကိုယ်တွေ့ အခြားအပြိုင်
အိုးသော်

ပြုအုပ်ငယ်ကန်
မာယာ

နှစ်ဆယ်ပိုင်းပိုင်း ချစ်လှက်ပါးစာ
မိန့်ဗွန်းတို့

ပိတ်တလွှာ
အောင်ကမ္ဘာလေး

မင်းသားမင်းလှ သောတလေး ပယောဂသုတ
ကောင်းစုပြိုင်

မင်းသားမင်းလှ
ကောင်းစုပြိုင်

မင်းသားမင်းလှ တကယ်ပိုဆယ်
ကောင်းစုပြိုင်

BURMESE
CLASSIC

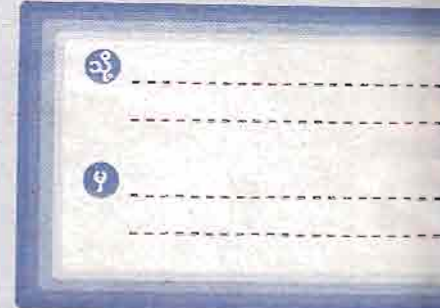

အောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး သင်ခန်းစာ [၁၀] ချက်

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

မှတ် - ၅၀၀/၅၁၂ (၂-၁) ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
ကန်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ qualityph@ymail.com

အောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး သင်ခန်းစာ [၁၀] ချက် တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်	အက်ဆရက်သူများ အက်ဆနည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	လူများကို အုပ်ချုပ်နည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	အချိန်ကို အောင်မြင်စွာ စီမံခန့်ခွဲနည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်	အကဲသွားနည်း မြှင့်တင်နည်း တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်
--	--	---	--	---

ရေပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ်-၅၀၀/၅၁၂၊ ၂(၁)ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
သရဖီကွန်ဒို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

ချုပ်အောင်ဆန်း
နှစ်တစ်ရာပြည့်
အထိမ်းအမှတ်
မိမိတို့စာရေးပြီး
ဖုလုသူများအား
အထူးနှုန်းဖြင့်
ရောင်းချပေးပါမည်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုံပြ
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစုံပြ
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဝတ်သုံးကျိပ်
တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

BURMESE CLASSIC

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

Quality Publishing House
ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၁)
ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃
quality.ph@gmail.com

www.burmeseclassic.com

ဂဗ္ဗရလောက

No. 98, July 2015

ဆင်ကုပ်
မောင်ညိုမြင့် (ဥဒါနုဒါ)

၆

တမလွန်က မိခင်မေတ္တာ
ထောင်မှူးကြီးမိုးဝင်း

၃၇

အသားစားကြူးသော လူ့ဘီလူးကလေး
သီဟနီ

၅၀

သရဲထုထောင်း၍ သေရတာသော ပယောဂဆရာ
မောင်ထွန်းဝင်း

၅၈

အံ့ဖွယ်ထူးခြား မြင်းခံဘုရား
မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

၆၇

စိတ်ကဋ္ဌ
အောင်ကျော်မိုး

၈၆

နေ့နှင့်ညအကြောင်း
လောယုပင်ဆွေ

၁၀၈

အစိမ်းသရဲ တကယ်ပဲရှိသလား
တောက်ထိန်

၁၃၉

မြေနှစ်ဖော်ကန်
မာမာ

၁၅၃

မိုးတစ်ည
ကိုလွင် (နန်းမြေ)

၁၆၅

အိပ်မက်ပမာ
ကောင်းစံမိုး (ပန်နောင့်)

၁၇၈

ကိုယ်တွေ့ အကြားအမြင်
ခိုးသမီး

၁၉၅

နှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ချစ်လျက်ပါ ... မောင်
ဂါဦးနန်းကို

၂၀၆

Next Month Preview

၅

အာပေါဒီတာရုပ်
အာပေါဒီတာရုပ်
အာပေါဒီတာရုပ်
အာပေါဒီတာရုပ်
အာပေါဒီတာရုပ်

တိုင်းစွန်း (Quality)

မေလွင်မြို့နယ် (၀၉ နေရာစုစု)

မင်းမာရ်

အောက်လမ်းဆုံ

တိုက်ရိုက်သိန်း ကွန်ဒိုနီရှင်၊ ခေါ်နိုင်သမျှ အဆင့်မြှင့်၊ အခမဲ့ပေး၊ အခကလီး
သန်းထောက်ခံ၊ ကွန်ဒိုနီရှင်၊ မြို့မင်းဦး၊ မြို့ကြီးဘုရား၊ အေအေပြည် (၁)
အေအေပြည် (၂)၊ တပ်မဟာဝမ်း၊ တပ်မဟာ၊ ထိန်၊ မိမိစစ်။

အစီရင်ခံစာ (ဆုဉာဏ်စုံတန်ဆာဝေ) (၁၃၃၀၅ (၆))
အမှတ် ၅၀၀/၅၀၂ (၂၁) ကွာဆရာတော်တို့ တန်ဆာဉာဏ်စုံနှင့်
ဆီတင်ဆရာတော်တို့အား အကောင်အထည်ဖော်ပေးရန်၊ နှစ်စဉ်

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း

အာသွင်းသရုပ်ဖော်

ကံတော်ကောင်း၊ အောင်စံမြို့၌ မြတ်မယ်ဟန်၊ အောင်နိုင်လက်၊ ကျော်စိုးညို၊
တောင်စိုဦးမြင့်လေး၊ ကျွဲသစ်အောင် (အင်္ဂလိပ်)၊ ရန်ကုန်ဦး
မောင်နေကြသူ၊ ရွှေဘို၊ ဝေဇ္ဇာလင်း၊ ဝေဇ္ဇာကား၊ ဝိဇ္ဇာမင်း၊

ကျွန်ုပ်တို့ဘာလို့ မလုပ်

Quality

၆၆၆၆

ပြီအသွယ်ပုံနှိပ်တိုက်
အစီအစဉ်ယဉ်မွန် (စာပေ)
ဆန်ခဲတံဆိပ်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်အောင်လမ်း
တံဆိပ်မူရင်းအထက်ပုဂ္ဂိုလ်အောင်လမ်း

လောကီချုပ်

တစ်နေ့လုံး	
အုပ်စု	၅၀၀
တစ်နေ့	၁၅၀၀

စာတည်းအဖွဲ့မှ
ပြန်ဆိုရေးရာဝင်း

အမှတ် ၅၈၈/၅၁၂ (၂၁) ဂဏ္ဍ၊ ပထမဆင့်၊
ကျန်းမာညီလမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းလမ်းပေါ်တွင်၊
ကျောက်တံတားကြီး၏ မြန်ကုန်မြို့ မြင်း - ဝပ်ဥမ်မြို့၊ ဝပ်ဥမ်ဝပ်

ငမက်ပုဒ်ဝင်

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒဂုံရွှေမျှား
တော်မူလှပင်

N e x t

ဆုတ်နုးရှင်ရဲ
ဆုတ်တဲသူ

၍ခံခွင့်ကျော်
(မောင်တော်ဦး)

သိုက်နာစေရန်
ချစ်ခင်အား
ရရှိစေရန်

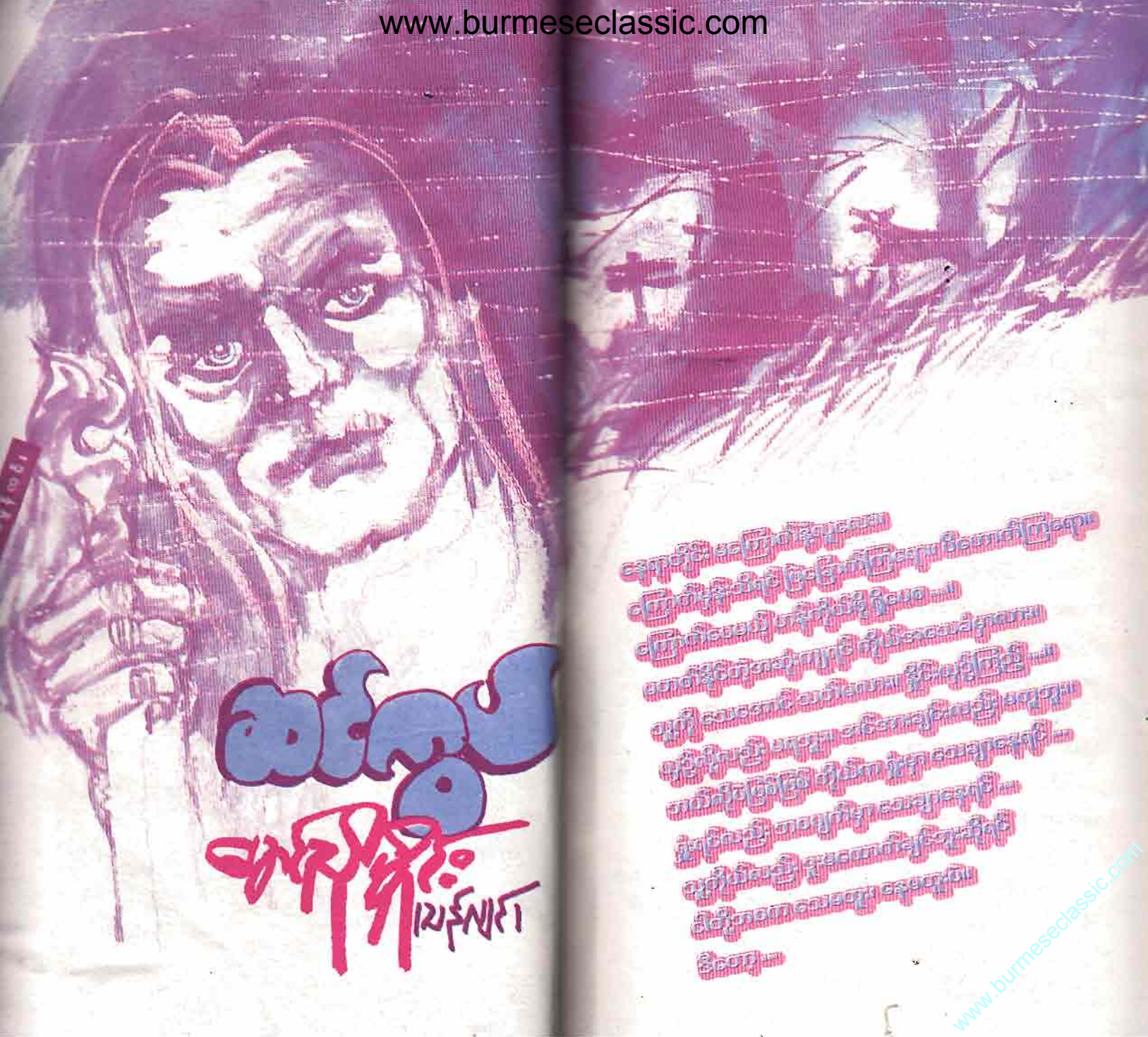
M o n t h

နိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့

॥३॥

Review www.b...

လူသမိုင်းရာဇဝင်မှာ မျက်ရည်ရှိက်သံနဲ့ အတ်သိမ်းမလား ...။

မာနရယ်၊ သတ္တိရယ်၊ ယုံကြည်ချက်ရယ်၊ အဲဒီ လူတန်ဖိုးအတွက်
သေသည့်တိုင် အလဲမလဲစတမ်းရင်ကော သွေးမြေကျတိုက်ပွဲဝင် အသေခံ
အတ်သိမ်းမလား။

စဉ်းစား ...။

နေရာတကာ ခေါင်းငုံ့မခံနဲ့၊

သည်းခံတယ်ဆိုရာမှာ လူတန်ဖိုး အစော်ကားခံရတဲ့အထိ သည်းမခံ
နဲ့။

ငါသားရော၊ အမေရော ဘုရားရဟန္တာ မဟုတ်ဘူး။ သည်းခံတာ သိပ်
နက်ရှိုင်းသွားရင် ...

ငါတို့ လွတ်လပ်ရေး လုံးဝမရဘူးဟေ့ ...။

သည်းခံလို့ ပြန်တုံ့ပြန်လို့ ငါတို့ တစ်ပါးကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ခဲ့
ရတာ။

လက်နက်ရှိနေလို့ ကြောက်ရပါတယ် ...။

အင်အားကြီးလို့ ကြောက်ရပါတယ် ...။

အာဏာမရှိလို့ ကြောက်ရပါတယ် ...။

နိုင်ငံကြီးလို့ ကြောက်ရပါတယ်။ တရုတ်ဖို့၊ ကုလားဖို့၊ ဂျပန်ဖို့၊
အမေရိကန်ဖို့၊ ရုရှားဖို့ ကြောက်ရပါတယ်ဆိုရင် ငါတို့ သွေးရွေး အသက်
ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးပြီး ရယူထားတဲ့ လွတ်လပ်ရေး ဘာတန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ။
လုံးဝလည်း လွတ်လပ်ရေး မရဘူး။

ဟိုနိုင်ငံ၊ ဒီနိုင်ငံ တပည့်တော်တို့ ကြောက်ရပါတယ် ဘုရား။ ပြောတဲ့
ပါးစပ်ဟာ သခင်ပါးစပ် မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်ပါးစပ် ...။

ကျွန်နဲ့ နံနေတဲ့ ဓန္ဒာကိုယ်နဲ့ လူဖြစ်နေတဲ့ ငကြောက်ပဲ။ ငါတို့ ဒီလို
ကြောက်စိတ်ဝင်နေရင် ...။

မင်းကြီးရွှေလရောင်ရဲ့မျက်နှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရဲမှာလဲ ...။

သူပုဏ္ဏက ဂဠုန်ရာဇာ - ဂဠုန်ဆရာခံရဲ့ဓာတ်ပုံ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကြည့်
ရဲမှာလဲ။

အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်ခေါင်း
ဆောင်ကြီးတွေရဲ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်ကြမှာလဲ ...။

လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသေခံတိုက်ပွဲဝင်သွားကြတဲ့ မျိုးချစ်သူရဲ
ကောင်းတွေရဲ့မျက်နှာကို ငါတို့ ဘယ်လို ကြည့်ရဲကြမှာလဲ ...။

ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို လက်ညှိုးထိုး ရောင်းမစားဘူး။

တိုင်းတစ်ပါးသားတွေ အားရဖို့ ငါတို့လူမျိုး ငါတို့ မနှိပ်စက်ဘူး။ မရက်
စက်ဘူး။ မျက်ရည်ကျအောင် ငါတို့ မလုပ်ဘူး။

လုပ်ရဲတဲ့ လူရှိရင် ...

အဲဒီလူတွေဟာ သခင် မဟုတ်ဘူး ...။

မြန်မာ မဟုတ်ဘူး ...။

တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ကျွန် ...

လူမျိုးခြားရဲ့ကျွန် ...

ကျွန်စော်နံနေတဲ့ သဘောကတွေပဲဟေ့။ ငါသား - နေရာတကာ
မကြောက်နဲ့။ ကြောက်ရင်း မသေနဲ့။ တိုက်ရင်း သေ။ ဒါမှ လူသမိုင်းလှလိမ့်
မယ်။

အေး - ကြောက်ရမည့်နေရာ ရှိတယ်။

အဲဒါ - ဘာလဲ ဘာအလုပ်လည်း သိလား။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မစော်ကားနဲ့ ...။

မိဘနဲ့ ဆရာ မပြစ်မှားနဲ့ ...။

အဲဒီ အကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်ရမှာ ကြောက်၊ လုပ်ရမှာ ရက်၊ လုပ်တဲ့
လူတွေကို ဝေးဝေးရှောင်။

အထာရာရင် ငြိမ်မခံနဲ့။

တောက်တာ လုပ်နေမှန်းသိရင် ငြိမ်မခံနဲ့ ...။

အမှန်တရားအတွက် အကြောက်တရားကို စွန့်ပယ်ပြီး တိုက်ပွဲမှာ ရှေ့က ထွက်။

ရှေ့က မထွက်ရဲရင် နောက်လိုက်ကောင်း ဖြစ်ပါစေ။

ဘေးထိုင် ဘုမပြောနဲ့။

မြဲစည်းရိုး စွမထိုင်နဲ့ ...။

သာကူး မလုပ်နဲ့ ...။

လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲမှာ စောင်မြဲကွေးအိပ်နေပြီး ဇန်နဝါရီလ (၄) ရက် နေ့ရောက်မှ ပင်နီတိုက်ပုံဝတ် ရင်ကောအလေးပြုပြန်နေနဲ့။ အထင်မကြီးဘူး ဟေ့။

တစ်ခါတစ်ခါ ရင်နာတယ် ...။

လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်ပေးသွားကြတာက အများ။ လွတ်လပ် ရေးကိုမှီပြီး သားအစဉ်မြေးအဆက် ကောင်းစားနေတာက လူနည်းစု ...။

လွတ်လပ်ရေးကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြလို့ အသံ ကုန် အော်နေတာ ကြားရတော့ ...။

လည်ချောင်းကွဲအောင် အော်ရယ်လိုက်ချင်တယ်ဟေ့။

မကြောက်နဲ့နော် လူလေး ...။

အမေတို့ အင်္ဂလိပ်ကို အာခံခဲ့တာ။

ဂျပန်စစ်သားကို ခံနိုင်နဲ့ ပါးရိုက်ခဲ့တာ။

ငါတို့ ဗမာအချင်းချင်း ခေတ်တွေပြောင်းတော့မှ မွဲပြီးရင်းမွဲ၊ ပြေးပြီးရင်း ပြေး၊ ငတ်ပြီးရင်း ငတ်၊ မြေမဲ့ ယာမဲ့ လယ်မဲ့ ထောင်ကျ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်၊ အနိုင် ကျင့်ခံရ။

ကိုယ့်လယ်ကိုယ်ထွန်၊ ကိုယ့်ယာ ကိုယ်ထွန်ရင်း ဆက်ကြေးပေးရ၊ ကျူးကျော်သူ ဖြစ်ရ၊ ယောင်ထဲဝင်ရ။

အမေက ရင်နှင်သံနဲ့ ဖြောင့်ရဲတယ်။

“သာဓုပါတော် - သာဓုပါ - သာဓုပါ”

မောင်မင်းကြီးသားတွေ အသက်ရှည်ပါစေ၊ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ ဆွေခနစ် ဆက်၊ မျိုးစုနစ်ဆက်၊ ပေးမကုန် လှူမခန်း၊ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး သေလွန် သည့်အခါ ငရဲပြည်မှာ မျိုးကပ်၍ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရားရှင်ကြီးကို မဖူးမြင် ရသူများ ဖြစ်ကြပါစေသော် - သာဓု - သာဓု - သာဓု”

အမေ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ ...။

အမေ အသက် (၇၀) ကျော်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေက အမေ အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။

အမေ ဘယ်သူမှ မကြောက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။

ငါ့လင် လုပ်စာ ငါစားတာ၊ ငါဈေးရောင်းစားနေတာ၊ သမဝါယမပစ္စည်း ဆုန်းဘူး၊ လာဘ် မစားဘူး၊ မဟုတ်မတရား လုံးဝမလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ လည်း ကြောက်စရာ မလိုဘူး။

ဂျပန်စစ်သားဆိုးတွေကိုတောင် ခံနိုင်နဲ့ ရိုက်ခဲ့တာဟေ့။

ရွာသူကြီး မတရားလုပ်လို့ သင်းလည်ပင်း ဓားနဲ့လှီးဖို့ လုပ်ခဲ့တာဟေ့။

ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ၊ ရာအိမ်ခေါင်းတွေ ဝိုင်းဆွဲထားကြလို့သာပေါ့။

နိမ့် - သူကြီးခေါင်း အပြတ်ပဲ ...။

ကျွန်တော်တို့အမေက အဲဒီလို ပွဲကြမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ တောသူစစ်စစ်ပါဗျာ။

မှတ်မှတ်ရရ ကျန်ရစ်အောင် ပြောရဦးမယ် ခင်ဗျာ။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ သူကြီးခေတ်က ရှိသေး တယ်။ ရွာသူကြီးတွေကို မြို့ပိုင်က ကွပ်ကဲရတယ်။

အဖေက လူမှန်ချဲ့။

လူဖြစ်လာကတည်းက အရက်လုံးဝ မသောက်ဘူး။

အမဲသား လုံးဝမစားဘူး။ ကျွဲသား မစားဘူး။

လယ်ဆယ်ငါးစကကို ဆေးလုံးကြီး ကျေးရွာမှာ ရိုးရိုးအေးအေး လုပ်စား

တယ်။ လူတိုင်းကို တရားသဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံကူညီတာမျိုး ရှိတယ်။

ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာကလူတွေက အဖေကို ရွာသူကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်။

အဖေက လုံးဝ သူကြီးမလုပ်ဘူး။

ငါ လယ်အလုပ်ပဲ ငါ လုပ်မယ်။

ဟိုလူ့ ဩဇာပေး၊ ဒီလူဖမ်း၊ ခေါင်းရင်းခန်းတိုင်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြော၊

ဟောက်စား ခြောက်စားလုပ်ရမှာမျိုး မလုပ်ဘူးကွ။

ပုလိပ်လာရင် အရက်ရှာပေး ...။

မြို့ပိုင်လာရင် ခုတင်၊ ဓမ္မရာ မိန်းမပါ ရှာပေး။ ဝက်ပေါ်ကျေ။ နွားပေါ်

ကျေ။ ဘုရားထူး။

မြို့ပိုင်ပြန်ရင် ရွာထွက်ပစ္စည်းစုံလှည်းပေါ်တင် လက်ဆောင်ပေး။ အရမ်း

ရိုသေပေးရတဲ့အလုပ်ကို ငါ လုံးဝ မလုပ်ဘူးကွ - တဲ့။

“ဦးသာဟန် သူကြီးလုပ်ပါ”

“မြို့က လူကြီးတွေက အဖေကို ရွာသူကြီးလုပ်ဖို့ ခေါ်ခေါ်ပြီး ပြောတယ်”

“မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“ဘာလို့ မလုပ်ချင်တာတုံး”

“မလုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဦးသာဟန်ကို တစ်ရွာလုံးက ဆန္ဒပြုနေကြတယ်လေဗျာ”

“ရွာက လူတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ - သူကြီး မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“ဦးသာဟန် ရွာသူကြီး မလုပ်ချင်ရင် ဘယ်သူ့ကို ရွာသူကြီး လုပ်စေချင်တုံး”

“ရွာထဲက လူတွေ ကြိုက်တဲ့လူပဲ သူကြီးလုပ်ပါစေဗျ”

အဖေ သူကြီး မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလို့ ...

ရွာထဲက ဘကြီးငွေကြီး သူကြီး လုပ်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်မှောက်ခေတ်ရောက်တော့ ရပ်ကွက်ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရွေးချယ်ပွဲလုပ်ရော ရပ်ကွက်ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်ချင်သူတွေ ပေါများပါပြာ။

လစာတစ်သိန်း ထောက်ပံ့ကြေးပေးမယ် ကြားတော့ လူကြီးလုပ်ချင်သူတွေ ရွရွတက်နေတာပဲ။

သိန်းငါးဆယ် ရရင်တော့ ပြောမနေနဲ့၊ များမှ များပဲ။

တိုတိုရေးရရင် ...

ရွာထဲမှာ ဘကြီး သူကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဘကြီးငွေက တိုင်းရင်း ဝိဇ္ဇာဆေးဆရာ ခင်ဗျ။

သူ့လက်မှတ် သူမထိုးတတ်လို့ တပည့် လူယုံတစ်ယောက်မွေးပြီး မြို့ကလာတဲ့ စာကို ဖတ်ခိုင်းရေးခိုင်းရတယ်။

ပြဿနာက ...

ရွာမှာ အမူသေး၊ အမူလတ် ဖြစ်ကြရင် တရားဝင် သူကြီးဘကြီးငွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို မနာခံကြဘူး။

ဦးလေးသာဟန်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ ခံမယ်ဖြစ်ကုန်ရော။ ဘကြီးငွေကို အထင်လည်း မကြီးကြဘူး။ လေးစားမှုလည်း မရှိကြဘူး။

နောက်ဆုံး ရွာသူကြီး ဘကြီးငွေက ကျွန်တော်တို့အဖေ ဦးသာဟန်ကို ဘိုယ်တိုင် လာခေါ်ရတယ်။

“သာဟန် - ရွာထဲက အမူလေးတွေ မင်း လာဆုံးဖြတ်ဆုံးမ လုပ်လေးစား”

“ကျွန်က သူကြီး မဟုတ်ဘူး - ကိုငွေ၊ ခင်ဗျားက သူကြီးလေ”

“အေးပါ - ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ရွာထဲက လူတွေက ငါ ဆုံးဖြတ်တာ ကို သိပ်လက်မခံဘူး။ မင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရင်တော့ လက်ခံမယ် ဖြစ်နေကြ လို့ပါ - သာဟန်ရာ။ ငါ့ကိုယ်စား မင်းပဲ အမှုလေးတွေကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါကွာ။ ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် - သာဟန်ရာ - လာပါကွာ”

ဒီလိုနဲ့ အဖေ သူကြီး အိမ်ပိုင်းထဲရောက် ...။

မြေမှု၊ လယ်မှု၊ နွားပျောက်၊ ကြက်ပျောက်၊ ရန်ဖြစ်စကားများ၊ မူးယစ် ရမ်းကား စတဲ့ အမှုတွေလာပေါင်းစုံကို ရွာသူကြီးကိုယ်စား အဖေက ဖြေရှင်း ပေးရတယ်။

“ကျုပ် ဖြေရှင်းတာ လက်ခံကြမှာလား - ပြောကြ”

“လက်ခံပါတယ်”

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပေးတာရော ခင်ဗျားတို့ သဘောတူကြမှာလား”

“ဦးသာဟန် ဆုံးဖြတ်တာကို ကျေနပ်ပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဖေက ကြီးတဲ့အမှု ငယ်အောင်၊ ငယ်တဲ့အမှု ပပျောက်အောင် တရားနည်းလမ်းတကျ ဆုံးဖြတ်ပေးတယ်။ ညှိနှိုင်းပေးတယ်။ ကြေအေး ပေးတယ်။

ဆုံးမ အပြစ်ပေးတယ်။

ရိုက်တန်တဲ့လူ ရိုက်ဆုံးမတယ်။

ရွာမှာ ပြဿနာကြီးကြီး မရှိခဲ့ဘူး။ သူကြီး ဘကြီးငွေလည်း စိတ်ချမ်းသာလို့၊ အဖေမှာတော့ ရှိဒီးသူကြီးအဖြစ်နဲ့ မလုပ်ချင်ပဲ လုပ်နေရတယ်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အဖေ ဆုံးဖြတ်တာကို ကျေနပ်ကြတော့လည်း အလုပ်မအားတဲ့ကြားက အဖေက ရွာတရားသူကြီး လုပ်ခဲ့ရတာ။

နောက်ဆုံးရွာမှာ သူပုန်နဲ့ စစ်တပ်တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး ရွာလည်းပျက်၊ လူတွေလည်း သေ ...။

မြို့ပေါ်ပြောင်းလာကြတော့မှပဲ အဖေရဲ့တရားစီရင်သူ သူကြီးအဖြစ်က အနားရတော့တယ်တဲ့ဗျာ။

ဒီနေရာမှာ အမေနှင့် အဖေတို့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းအကြောင်း ပြောပြ ချင်တယ် ခင်ဗျ။

အမေကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောပြတဲ့ အကြောင်းပါ။

● ဂျပန်သွားခေါ်စဉ်း ခုံဖိနပ်စာမိသွားတဲ့ဝါးစပ်ထဲ ထွေးသွားစီးကျရင်း မိုင်ဖယ်ထေ့နတ်ထို မောင်းတင်လို့ အဖေရင်ဝဲထို ချိန် ချိန်ချိန် ... ဗျပ်ကြမ်းထိုက်ဝဲဝဲထားထဲ မြန်စာထစ်ဦးနဲ့ ဂျပန် စင်္ကလံဝဲဝဲထားထဲ ဗိုလ်စစ်သားကြီးထစ်ဦး ရောက်လာပြီး အမိန့်ပေး ချိန် ဂျပန်စစ်သားက သေနတ်ထို ပြန်ချလိုက်တယ် ...

လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ ရွာထဲကို စစ်ရှောင်သူတွေ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

ဒီလိုပဲ - မြို့တွေ မြို့တွေ စစ်ရှောင်သူတွေလည်း ရွာထဲမှာ ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု ရောက်လာကြတာပဲ။

သိသိ မသိသိ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်ဆိုရင် ရွာက ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုက်ကြတာပဲလေ။

ရွာထဲမှာ စစ်ရှောင်သူတွေမှ အများကြီးပဲတဲ့။

ရွာထဲ ဂျပန်ဝင်လာတော့ ရွာကနေ တောတွေထဲ ပြေးကြ၊ ပုန်းကြ ...။

ဂျပန်ကို အမေတို့ရော၊ ရွာကလူတွေရော မမြင်ဖူးဘူး။

ဂျပန်စစ်သားဆိုတာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးတွေ နေမှာပဲ။

အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေကို ကျားကျားလျားလျားကြီးတွေ ဖြစ်မှာဟဲ့ ...။

ဂျပန်ရွာကို ရောက်ရင် ကြိုဆိုဖို့ ရွာလူကြီးတွေက စီစဉ်ပြီးပြီ။ ကွင်းထဲမှာ ကနားဖျင်းထိုးထားတယ်။ ရာမေတ် ကာထားတယ်။

ခနဲရွက်တိုင်းတွေ၊ ခနဲဖူးတွေနဲ့ မဏ္ဍပ်မုခ်ကို အလှဆင်ထားကြတယ်။ သူတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးဟင်းကို ဖိုးခြံဒယ်ကြီးတွေနဲ့ ဟင်းရော ထမင်းရော အသင့်ချက်ပြုတ် ခင်းကျင်းထားတာ။

အမေတို့ ရွာသူအဖျိုတွေက အောင်သပြေပန်းနဲ့ ကြိုဆိုအသင့်၊ အိုးစည် ဝိုင်းနဲ့ အသင့်၊ အိုးစည်ဝိုင်းကို ဒိုးလေး ကိုကျော်ခင်က ဦးဆောင်တီးနေတာ။

|မှတ်ချက် - ဦးကျော်ခင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရသည့်နှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ဟံသာဝတီခရိုင်၊ မြို့နယ်ကျေးရွာပေါင်းစုံ အိုးစည်တီးပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရွှေတံဆိပ် ရခဲ့ပါသည်။|

ကိုရွှေဂျပန်တွေ လာကြတာပါပဲတဲ့ဗျာ။

နားကာလျှာထိုးဦးထုပ် ကိုယ်စီဆောင်းလို့ ...။

အရပ်က ပုလိုက်တာနယ်၊ ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်လောက်ပဲ ရှိသတဲ့ဗျာ၊ ဘောင်းဘီပွပွတွေနဲ့ ကွကွ ကွကွ ကွိုကွို ကွိုကွို အသံတွေနဲ့ လာနေကြတာ၊ စစ်သုံးရိုင်းဇယ်တွေ ကိုယ်စီလွယ်လို့ ...။

အမေတို့ ရွာသူအဖျိုတွေကလည်း စစ်သူရဲကောင်း ဂျပန်စစ်သားတွေ ကို အောင်သပြေပန်းတွေနဲ့ ကြိုဆိုပြင်ရင်း ခြေရောလက်ရော တုန်နေကြတယ်တဲ့။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အပါအဝင် ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ မိန်းမပျိုအုပ်စုကို မြင်ရော ဂျပန်လို ဝမ်းသာအားရ အော်ကြပါရော ...။

ရွာကွမ်းတောင်တိုင် မလှကြည်က ရှေ့ဆုံးက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို သပြေပန်း ကမ်းလိုက်တယ်။

“ဟိုက် - ဟိုက်”

ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ယူပြီး ခေါင်းကိုညိတ်တယ်၊ ပြဿနာက နောက်က ပါလာတဲ့ ဂျပန်စစ်သားပုပုကွကွ သွားခေါ်တွေပဲ။

စပယ်ပန်းကုံးစွပ်ဖို့လုပ်တဲ့ မသောင်းရင်ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ။

“အမေ ...”

“အိုး - ဘီရုမာ - မီးမ - လုတယ်ကာ - အဟီး”

“လွတ်နော် - လွတ်”

မသောင်းရင်က လန့်အော်ရုန်းကန် ...။

ကျွန်တော့်အမေရဲ့ လက်ကိုလည်း သွားခေါ်ဂျပန်စစ်သားက လှမ်းဆွဲ၊ စံပယ်ကုံးတွေလည်း မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျ၊ အမေလည်း ရုန်းအော်၊ မသောင်းရင်လည်း ရုန်းအော်၊ ရွာသူကြီးလည်း အံ့အားသင့်။

ရွာသူရွာသားတွေလည်း ဘုရားတ ...

ဒီမှာ အမေက ဂျပန်သွားခေါ်စစ်သားရဲ့ လက်ထဲက တအားဆောင်ရုန်းလိုက်ပြီး ...

စီးထားတဲ့ သရက်သားခုံဖိနပ်ကောက်ယူပြီး သွားခေါ်ဂျပန်ရဲ့မျက်နှာကို
ရိုက်ပစ်လိုက်တာ ...

“ဖောင်း”

“ခွပ်”

“အား - ရိုးယိုး - အား”

“ဘိရုမာ”

“မှတ်ထားဟဲ့ - ဝတ္တီ”

“ဟေ့ - ဟေ့ - ရပ် - ရပ်”

ဂျပန်သွားခေါ်လည်း ခုံဖိနပ်စာပိသွားတဲ့ ပါးစပ်က သွေးတွေစီးကျရင်း
ရှိုင်ဇယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လို့ အမေ့ ရင်ဝကို ချိန်လိုက်ချိန် ...

ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံဝတ်ထားတဲ့ မြန်မာတစ်ဦးနဲ့ ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား
တဲ့ ဗိုလ်စစ်သားကြီးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး အမိန့်ပေးလိုက်မှ ဂျပန်စစ်သားက
သေနတ်ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

အမေ့တို့ အမျိုးတွေကလည်း ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့။

“ကျွန်မက ပန်းကုံးစွပ်တာပါ ဗိုလ်ကြီး။ သင်းက မသောင်းရင်ကိုရော၊
ကျွန်မကိုရော ရွာလူတွေတွေ့ရမှာ ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်လာလို့ ကြောက်
ကြောက်ရှက်ရှက်နဲ့ ...”

မြန်မာစစ်သားကြီးက မျက်နှာကြီး နီရဲနေတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို အင်္ဂလိပ်
လိုရော၊ ဂျပန်လိုရော ပြန်ပြောပြလိုက်ရော ... သူ့စစ်သားကို တီးပါရော။

“ယာတို့”

“ဟိုက်မာစတာ”

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“ဖြန်း - ဖြန်း - ဖြန်း”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်တဲ့ သူ့တပ်သားဂျပန်သွားခေါ်ရဲ့
ဗီးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။

ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ စီးကျနေတယ်။

မြင်ရတဲ့အမေ့တို့ တစ်ရွာလုံးလည်း အကြီးအကျယ် လန့်သွားကြတယ်
တဲ့။ သည့်နောက် - ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ရွာကလူတွေကို ဂျပန်လို တောင်းပန်
စကားပြောပြီး တဟိုက်ဟိုက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်း လုပ်တော့တယ်။

ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ အမေ့ အပါအဝင် ဆေးလုံးကြီး ရွာသူ
ရွာသားတွေဟာ ရိုးသားကြပါတယ်ဗျာ။

စော်စော်ကားကား လုပ်လာရင်သာ ပြန်တုံ့ပြန်ကြတာပါ။ ဒေသန္တရ
လူထုပညာရေးမှူး ဆရာလေးကိုလှမြိုင်က နောင်တော့ တိုးတိုးသတ်ပေး
ခဲ့တယ်။

ကိုသာဟန်တို့ မမြရီတို့ ဂျပန်က အရမ်းဆိုးတယ်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံပါ။ မဖြစ်ချင်ရင် ရှောင်တိမ်းနေပါ။ လောလော
ဆယ် သူတို့နဲ့ ယဉ်မဖြစ်ပါနဲ့။ သူတို့ကို ပြန်ချရမည့်အချိန် ရောက်လာပါလိမ့်
မယ်။ ခုနေတော့ အလိမ်မာလေးနဲ့ ပြောဆိုပြုမူနေထိုင်ကြပါဗျာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာလေး”

[ယခု ဆရာလေး ဦးလှမြိုင် ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး
နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာလေးသည် ဒေသန္တရမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ လူထု
အာဏာရေးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း ဆေးလုံးကြီးကျေးရွာက ရွာကလေးများ
အာဏာသင်ကြားရေးကို ဦးဆောင်ဦးစီးပြုစုသဖြင့် ဆေးလုံးကြီး ကျေးရွာမှာ
ဓာတ်တံမြောက်သူ လူငယ်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။ အဘိဓမ္မာ စာမေးပွဲမှာ
ရွာက အစ်မမအုန်းကြည် (ပညာရေးမှူး - ငြိမ်း) နှင့် ကျွန်တော့်အစ်မမတင်မြ
ဆိုလည်း ဆုရခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာလေး ဦးလှမြိုင်သည် ရောင်စုံသူပုန်တို့
အစွန်းကျင်မှာ ကြီးစိုးပြီး ရွာမှာလည်း ပါတီအရောင်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည့်တိုင်

သူ တသင်ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ မကြာခင် ရွာမှာ အစိုးရတပ်နှင့် သူတို့တိုက်ပွဲဖြစ်မည်ကို ဆရာလေးက ကြိုသိပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ (၁၉၅၆) ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှာ သန်လျင်မြို့ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

မကြာခင် ရွာမှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး ရွာလည်း မီးလောင်ပြာကျ။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ကိုင်စွဲသည့် ဦးလေးလှဒင် အပါအဝင် အတော်များများ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

သူပုန်ရန် ချုပ်ငြိမ်းပြီးသောအခါ ဆေးလုံးကြီးရွာသစ် ပေါ်လာခဲ့သလို ရွာဟောင်းမှာလည်း လူဟောင်းတွေ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လမ်းစဉ်ဖ်တီခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာလေး ဦးလှမြိုင်သည် သန်လျင် အ.ထ.က (၃) ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာအဖြစ် သက်ပြည့် ပင်စင်ယူသည်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဣပန်ခေတ်မှာ အမေန် အဖေ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ အစ်မကြီးနှင့် အစ်မငယ်ကို မွေးပြီးပြီ။

မိရိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်ကိုင်လို့ မိသားစုဝမ်းရေးကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့လိုက်တာ မကြာခင် ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ ဖြစ်လာကြသတဲ့။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း တောခိုလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေ ရွာတွေဝန်းကျင် အမှီပြုပြီး သောင်းကျန်းကြပါရော။ ဆက်ကြေးပေးရတာ အလုပ်တစ်ခုတဲ့။

ရွာမှာ မကြာခဏ ဓားပြအတိုက်ခံရတယ်။

မရှိဘူးဆိုရင်တောင် တစ်ပတ်ကို တစ်ခါတော့ လာတိုက်ပြီး ရှိသမျှ ရွှေငွေ နွားကျွဲ ယူသွားကြတာပဲ။

အချို့ဓားပြတွေက ပုဆိုးနဲ့ ...။

အချို့ဓားပြတွေက ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ ...

ခြောက်လုံးပြုံး သေနတ်၊ ရိုင်ဗယ်သေနတ်၊ စတင်ကန်းသေနတ်တွေပါ ပါကြဆိုပဲ။

အချို့က ရံပုံငွေလိုလိုဆိုပြီး တိုက်ခတ်။

အချို့ဓားပြတွေကဆို ကြိုတင်စာချုပ်ပြီးမှ တိုက်တာတဲ့ဗျ။ ဥပမာ - ကိုပုန်ကန်ခြင်ည ကျပ်တို့ လာမယ်၊ ထွက်မပြေးနဲ့၊ ရဲမတိုင်နဲ့၊ တိုင်ရင် အသေ၊ ထွက်ပြေးရင် အသေပဲ။

စာချုပ်အတိုင်း လာတာပဲ။

စာရင်းစာရွက်ကိုင်ပြီး တိုက်တာ။

ရွှေလက်ကောက် ဘယ်နှစ်ကွင်း၊ ခြေကျင်း ဘယ်နှစ်ကွင်း၊ လက်စွပ်နဲ့ နားကပ်က ဘယ်နှစ်ရန် ရှိတယ်၊ အကုန်ထုတ်ပေး၊ အတိအကျကို ပြောပြီး တိုက်တာ။

လက်ထောက်ချတဲ့ လူရှိတော့ စာရင်းနဲ့ တိုက်တောင်းတာပေါ့။

မရှိပါဘူးငြင်းရင် ရွာပြင်ခေါ်သွားပြီး လယ်ကွင်းထဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ကြတာ။ အကုန်ထုတ်ပေးရတယ်၊ ထားပါတော့ဗျာ။

အခုပြောမှာက ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကိစ္စအကြောင်းပါ။ တစ်နေ့ - အဖေ အကြီးအကျယ် ဖျားပါရောဗျာ။

မနက်ကို တစ်ခါ တုန်ပြီး ဖျားတယ်။

ညရောက်ရင် တစ်ခါ ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး ဖျားတယ်။ ဖျားရင် တစ်ကိုယ်လုံး ခါတင်ထားသလို ပူနေတာတဲ့။ စောင်တွေ အထပ်ထပ် အုပ်ခြုံ။ မရရင် အမေက အပေါ်ကနေ ကိုယ်လုံးနဲ့ ဖိတာ။ အောက်မှာ ဂုန်နီအိတ်တွေ ခံခင်းထား။

တုန်းတုန်းက ဆေးဆရာကြီး ဦးနီခင်နဲ့ပြတယ်။ ချမ်းဖျား၊ တုန်ဖျားတဲ့ ဆေးမတိုးဘူး။ တစ်နာရီလောက် ချမ်းတုန်ဖျားတယ်။

ဆရာကြီးပေးတဲ့ ဆေးကို ကွမ်းရွက်ငရုတ်ကောင်း၊ ချင်း၊ ထန်းလျက် ပြတ်ရည်နဲ့ သောက်ရတယ်။ တစ်နာရီလောက် ချမ်းတုန်ဖျားပြီးမှ အဖျားကျ ရော၊ ယူပစ်သလို ပျောက်ရော။

အဖျားပျောက်တဲ့အချိန် လယ်ကိစ္စ၊ နွားကိစ္စလုပ်၊
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၊
တစ်နေ့ ရွာထဲက ဒေါ်မြရင်ဆိုသူ ရောက်လာတယ်။

“မြရီ”

“ရှင် - ဒေါ်မြရင်”

“နင့်ယောက်ျား နေ့ရော ညပါ ဖျားတယ်ဆိုအေ”

“ဟုတ်တယ် - အဒေါ်ရယ်၊ ဆရာကြီး ဦးနီခင်နဲ့ ပြတာလည်း မသက်သာ ဘူးတော်”

“ကြာပြီလားအေ”

“ကြာပြီတော့ - (၇)ရက်လောက် ရှိပြီ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားအေ”

“ဘာလုပ်ရမှာတုံး - ဒေါ်မြရင်ရယ်”

“ညီး - ရွာစွန်က ဒေါ်လင်းနီကြီး သိလား”

“ဟို - စုန်းမဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ဒေါ်လင်းနီလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ် - အဲဒီ ဒေါ်လင်းနီပဲ။ ရွာထဲမှာလည်း မကြာ ခဏ ဖျားကြ၊ လန့်ကြ၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်ကြတာရှိတယ်ဟေ့။ အဲဒါ ဒေါ်လင်းနီကြီးထံ သွားဝေဒင်လေးမေ၊ နတ်လေးမေးပြီး သူပြောသလို ခေါ်စာကျွေးလိုက်တာ နောက်နေ့ ရောဂါပျောက်တာပဲဟေ့။ ညီး ယောက်ျား ရောဂါလည်း ဒေါ်လင်းနီကြီး မေးမြန်းပြောပြီး သူပြောသလို လုပ်လိုက်ပါလား မြရီရီ”

“ဒေါ်လင်းနီက ချေးစားစုန်းဆို အဒေါ်”

“အိုအေ - သူ့ဘာသာသူ ချေးစားစုန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသားစားစုန်းပဲ ဖြစ် ကိုယ့်လူနာရောဂါ ပျောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်အေ။ ရွာထဲက လေးငါးဦး တော့ ဒေါ်လင်းနီပြောတဲ့အတိုင်း ခေါ်စာကျွေးလိုက်တာ။ ရောဂါပျောက်ပြီး အလုပ်တောင် လုပ်နိုင်နေပြီ မြရီရီ။ ဘာမှ ကုန်တာမဟုတ်ဘူး။ အဘွားကြီး အတွက် မုန့်ပဲသရေစာလေး။ ဒါမှမဟုတ် ငွေငါးကျပ်လောက် ကန်တော့ လိုက်ရင် ပြီးရောအေ”

“ကျွန်မ ကိုသာဟန်နဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေဦးတော်”

“အေးအေး - တိုင်ပင် - တိုင်ပင် - ငါပြန်ဦးမယ်ဟေ့”

ဒေါ်မြရင်ကြီး ပြန်တော့ အမေက စဉ်းစားတယ်။ ရွာထဲမှာလည်း ညဉ့် သန်းခေါင်ရောက်ရင် ခွေးတွေ အူနေတာမှ ကြောက်ရော ကောင်းတယ်။

ဒေါ်လင်းနီ...

ဒီမိန်းမကြီး ရွာထဲကို ရောက်လာတာ အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်ဝင်ခါနီး စစ် ချောင်ရင်း ရောက်လာတာ။ သူ့ယောက်ျား အဘိုးကြီးနာမည်က ကိုဇိုးကျိုင်း တဲ့။ ရွာစွန်မှာ ဒုက္ခသည်တွေဆိုပြီး တဲထိုးနေခွင့်ပြုထားခဲ့တာ။

ဦးဇိုးကျိုင်းကြီး လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်။

ဒေါ်လင်းနီကြီးပဲ ရွာစွန်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးပုံစံက ကြောက်စရာတော့ ကောင်းတယ်တဲ့။

အသက်က (၇၀) နှစ်လောက်ရှိပြီ။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ သွားခေါ်ခေါ်ကြီး၊ ချွေးခါးရတဲ့အထဲ နာခေါင်းက ပြားနေတော့ အရပ်က ဆိုးမှဆိုး။ အသားက သွေးလို မည်းလိုက်သေး။

ဆံပင်က ဖြူဖွေးနေသည့်တိုင် ခြေဖနောင့်ရောက်အောင် ရှည်လျား တယ်။ အမြဲတမ်း ဆံပင်ဖားလျားချ၊ ထဘီရင်လျားနဲ့ နေတယ်။

သေသွားတဲ့ သူ့ယောက်ျား ဦးဇိုးကျိုင်းကတော့ လူချော လူနုကြီးတဲ့။ သူ့နာတာက သူ့ယောက်ျား ဦးဇိုးကျိုင်းကြီး သေသွားသည့်တိုင် အဘိုးကြီး

အဆွေညီညာတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်လား ကိုယ်ထင်ပြတယ်လို့ ရွာထဲက လူတွေ ပြောနေကြတယ်။

ပြီး - အဘွားကြီး ဒေါ်လင်းနဲ့ရဲ့ တဲနောက်မှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ရောက်ရင် ဆန်ကောပိုင်းခန့် မီးလုံးကြီးအချို့ လူးလှိမ့်စုန်ဆွ စုန်ဆွ လုပ်နေတာ မြင်ကြပြီ -။

ဒေါ်လင်းနဲ့ကို စုန်းမလို့ အမည်ပေးကြတော့တယ်။

မပေးလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ ဒေါ်လင်းနဲ့ တဲအိမ်ထဲကနေ ထမင်းစား ပန်းကန်ပြားခန့် မီးလုံးတစ်လုံးဟာ သန်းခေါင်ယံစွန်းရင် ထွက်လာလေ့ရှိလို့ပဲ။

အဲဒီမီးလုံးက ရွာစွန်က အိမ်သာတွေအောက် ဝင်သွားတာ။ မစင်ပုံထဲမှာ ထိနေ၊ လူးနေတာ မြင်ရတာကိုး။

မနက်အရှက်မတက်ခင်မှာ မီးလုံးက မစင်တော့က ရွာပြီး ရွာစွန်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်လင်းနဲ့ တဲထဲကို ပြန်ဝင် မီးငြိမ်းသွားလို့ ...။

ဒေါ်လင်းနဲ့ကို ချေးစားစုန်းလို့ ခေါ်ကြတာ။

သက်ကြီးဝါကြီးတွေ ပြောပုံကတော့ အဲဒါ "ကိုယ်စုန်း" တဲ့။ ကိုယ်စုန်းက မစင်ချေးခြောက်စားဆိုပဲ။ သူကလည်း လူတစ်ဦးရဲ့ ခြေရာကို ဖြစ်စေ၊ အရိပ်ကိုဖြစ်စေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြစ်စေ ကိုင်ထိရရင် ဖမ်းစားလို့ ရသတဲ့။

အဲဒီ ကိုယ်စုန်းကို (ဆင်ကွပ်) လို့ သမုတ်သတဲ့။ စေးဆရာကြီး ဦးနီစင်ကို မေးကြည့်တော့ ...။

"စုန်းမျိုးတွေ များတယ် သမီးရဲ့၊ ခေါင်းစုန်း၊ ခြေစုန်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ခြေစုန်းကို ရွာသူလို့ ခေါ်တယ်။ ပြီး - ခေါင်းစုန်းဆိုတာက ချိုချိုချစ်ချစ် စားတယ်။ ခေါင်းစုန်းက သစ်သီးသစ်ပွင့်ကို စားတယ်။ ခေါင်းစုန်းကို နှုတ်တပ်လို့ခေါ်တယ်။ ကိုယ်စုန်းက မစင်ကို စားတယ်။ သူ့ကို ဆင်ကွပ်လို့ ခေါ်တယ်။ မောက်လုံးစုန်းက ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သူ့လက်နဲ့ တို့ထိန်းရရင်

ဖမ်းစားလို့ရရော။ သူ့ကျမှ စုန်းလို့ သမုတ်တာ။ မောက်ပြားစုန်းကို ရွာသမီးလို့ ခေါ်တယ်ဟေ့။ အိမ်တစ်လုံးစုန်းကိုတော့ ဇော်ဂန်လို့ ခေါ်သကွယ်။ (၃၇)မင်းနတ်တွေကို ခိုင်းစေနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်။ ပြီး - ကဝေမြောက်စုန်းကတော့ စုန်းထဲမှာ အစွမ်းအထက်ဆုံး စုန်းပဲ။ ကဝေလို့ သူ့ကို ခေါ်တယ်။ အမည်နာမသိရုံမူနဲ့ သူ့လက်အောက်က နတ်တွေကို ခိုင်းစေဖမ်းစားနိုင်တယ် သမီးရဲ့။

"သူတို့ကို နိုင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ အဘဆရာကြီး"

"သူတို့ပြုစားတာ မခံရအောင် ရတနာသုံးပါးမြဲရမယ်။ ပရိတ်ဂုဏ်တော်တွေကို သတိရတိုင်း ရွတ်ရမယ်။ သရဏဂုံသုံးပါး မြဲမြဲသူကို သူတို့ ဖမ်းစားနိုင်စက်လို့ မရဘူး။ သူတို့ကို နိုင်ဖို့ဆိုတာက ပညာသန့်စင်တဲ့ အထက်ဝိဇ္ဇာ ဦးကံက ဆရာသခင် သိလေ၊ ပညာ၊ သမာဓိထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေမှ သူတို့တို့ နိုင်တယ်။ ရွာသူတို့၊ ချေးစားစုန်းတို့ကတော့ လူကြမ်းတွေကို ကြောက်ကြတယ်။

"ဘာလို့ ကြောက်ကြတာလဲ - ဆရာကြီး"

"ရွာသူတို့၊ ဆင်ကွပ်တို့က အရမ်းကြီး အစွမ်းမကြီးဘူးလေ။ သူတို့က သူတစ်ပါးကို ပြုစားပြီး စားစရာရှာကြတာကို လူကြမ်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ဝိုင်းရိုက်သတ်လို့ သေရော့ဗျ။ လူသိသွားရင် ပြေးတော့။ မပြေးပဲ လုပ်စားနေရင် လူကြမ်း စိတ်ကြမ်းတွေ သိလို့ကတော့ ဘဝပျက်ရောဟေ့"

ဒါနဲ့ အမေရွာထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်တယ်။

မမာဘူး ကြားတဲ့ ကိုမှတ်ကြီးတို့ အိမ်ရောက်သွားတယ်။ ကိုမှတ်ကြီး ထမင်းစားနေတာ မြင်ရလေရဲ့။

ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်တွေတုန်းက ကိုမှတ်ကြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတာလေ။ ဘာတွေ့လို့မှ မစားဘူး။ ရေလည်း မသောက်ဘူး။ အားလုံးက ရက်ပိုင်း အတွင်း သေမှာလို့ ယူဆထားတာ။

အခု - ကိုမှတ်ကြီး ထမင်း အားရပါးရ စားနေတာ မြင်ရတော့ အမေ အံ့သြသွားပါရော။

“အစ်ကိုမှတ်ကြီး နေကောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”

“အေး - မြရီ၊ လာ - ထမင်းဝင်စားဟ”

“အစ်ကိုမှတ်ကြီး၊ ဘယ်လို နေကောင်းသွားတုံးတော်”

“နင့်အစ်မ - မယ်ခင်သာ မေးကြည့် မြရီရေ”

ဒီမှာပဲ ကိုမှတ်ကြီး မိန်းမ မမယ်ခင်က ပြောရော ...။

“ငါလည်း ကိုမှတ်ကြီး သေမှာပဲလို့ တွက်ထားတာပေါ့။ အေး - အချို့က ရွာထိပ်က ဒေါ်လင်းနို့ကို သွားပြောကြည့်ပါလားဆိုတာနဲ့ ဒေါ်လင်းနို့ကြီးဆီ သွားပြောကြတာပေါ့အေး။ အတွားကြီးက အမဲသား တစ်ပိဿာချက်ပြီး ထမင်းတစ်အိုးချက်နဲ့ ရွာသချိုင်းမှာ ခေါစာ သွားကျွေးလိုက်တဲ့။ နင့် ယောက်ျားရောဂါပျောက်လိမ့်မယ်တဲ့ဟေ့။ ဒါနဲ့ - ဒေါ်လင်းနို့ကြီး ပြောသလို အမဲသားနဲ့ ထမင်း၊ ငှက်ပျောရွက်ထဲ ပုံထည့်ပြီး ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ သချိုင်း ကုန်းသွား ခေါစာကျွေးလိုက်တာ မြရီရဲ့။ ငါလည်း အိမ်ပြန်ရောက်ရော နင့် အစ်ကို မှတ်ကြီးလည်း ထထိုင် အစားတောင်းတော့တာပဲ မြရီရေ။ နင့် ယောက်ျားရော နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် - အစ်မ၊ မိုးလင်းနဲ့ မိုးချုပ် တဟင်းဟင်းနဲ့ အဖျားတက်ပြီး အော်နေရတယ်”

“ဆေးဆရာ ခေါ်မပြဘူးလားဟဲ့”

“ပြတယ် - မသက်သာဘူး”

“ဒါဆို - မရိုးဘူးဟေ့။ ဒေါ်လင်းနို့ကြီး သွားပြောပြပါလား - မြရီရယ်”

“သူက စုန်းမကြီးဆိုတော်”

“စုန်းစုန်း - မစုန်းစုန်းအေး၊ ရောဂါပျောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သွား ပြောပြပါအေး - နော်”

ဒီလိုနဲ့ ရွာထဲက လူမမာ ငါးဦးနဲ့ သွားစုံစမ်း မေးမြန်းကြည့်တော့ သူတို့ လည်း ဒေါ်လင်းနို့ကြီးထံ သွားပြောပြတော့ ဒေါ်လင်းနို့က အမဲသားဟင်း ထမင်းနဲ့ သချိုင်းကုန်းမှာ ခေါစာ ကျွေးခိုင်းသတဲ့။

သူမပြောတဲ့အတိုင်း ကျွေးလိုက်ရော။ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ သူမသလို ပျောက်ရောတဲ့။ အံ့ရောပါလား ...။

“မြရီ - ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေနဲ့။ နင့်လင်ရောဂါပျောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒေါ်လင်းနို့ဆီသာ သွားလိုက်”

ဒေါ်လင်းနို့ စုန်းမကြီး ပြုစားဖမ်းစားတယ်ဆိုတာ အားလုံး သဘော ပေါက်ကြတယ်။ သို့သော် - ရှင် လုပ်တာလို့ ဘယ်သူမှ မပြောရဲကြဘူး။ သက်သေပြစရာလည်းမရှိတော့ တိတိကျကျ မစွပ်စွဲရဲဘူးလေ။ အမေ့ကို လည်း ဒေါ်လင်းနို့ဆီကို သွားဖို့ပဲ အားလုံးက တိုက်တွန်းကြတယ်။

ရွာထဲမှာရော၊ ရွာဝန်းကျင်မှာရော လက်နက်ကိုင်တွေ ရှိကြပေမယ့် သူတို့က စုန်းတရွေကဝေကို မယုံကြည်ကြဘူး။ လက်မခံဘူး။ ဒေါ်လင်းနို့က စုန်းမကြီး၊ ချေးစားစုန်းမကြီးကို အရေးယူပေးပါ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် သွား ပြောပေမယ့် လက်မခံဘူး။

သူတို့က ပရဝိညာဉ် ကိစ္စတို့၊ ပယောဂတို့ကို လုံးဝလက်မခံဘူး။ နေမကောင်းရင် ဆရာဝန်နဲ့ ပြသင့်တယ်ပဲ ပြောတယ်။

ဆရာဝန်ဆိုတာ ရွာမှာ လုံးဝမမြင်ဖူးဘူး။

သို့သော် - ရွာသူရွာသားများ ကျေးဇူးရှိနေတော့ ဒေါ်လင်းနို့ကို ခေါ်မေး ကြတယ်။ ဒေါ်လင်းနို့က သူ စုန်းမ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အခြားပယောဂ ဝင်တာ နေမှာပါတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ပယောဂ ဝင်နေတယ်ထင်လို့ ပယောဂရှင်များ ကျေနပ်အောင် ကြားဖူးနားဝရှိတာနဲ့ ခေါစာကျွေးခိုင်း ကူညီတာပါတဲ့။ မကျွေး ချင်လည်း နေလို့ရတာပဲတဲ့။ ကျွေးလို့ ရောဂါပျောက်တော့လည်း ဝမ်းမသာ ရဘူးလားတဲ့။ ဒါလည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ။

သို့သော် - စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။

မသက်သာစွယ်ရာတွေရင် သေချာရင် ဒီမိန်းမကြီးကို ရှင်းပစ်ရမှာပဲတဲ့။ သို့သော် - သူတို့ကလည်း လူတစ်ယောက်ကို ကျိုးကြောင်းမခိုင်လုပ်ပဲ သေ ဒဏ်ပေးလို့ မရဘူး။

ဒီလူဟာ အစိုးရလူ၊ သူလျှို၊ သစ္စာဖောက်ဆိုတာ သေချာမှ။ ရွာထဲမှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ သက်သေသတ္တိရ ခိုင်လုံမှ အရေးယူလို့ ရတာ။

လူတစ်ဦးကို ပယောဂအတတ်နဲ့ ပြုစား ဖမ်းစားလို့ ရတယ်ဆိုတာကို လက်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် - ဒေါ်လင်းနို့ အသက်ရှင်ခွင့် ရနေတာ။

အမေကလည်း စုန်းကဝေဆိုတာကို သိပ်လက်မခံချင်ဘူး။ သူတို့ လုပ်တာ သေချာရင် စာရင်းရှင်းချင်တယ်။

နောက်ဆုံး - ဒေါ်လင်းနို့ဆီ သွားခဲ့ရတော့တယ်။

ဒေါ်လင်းနို့က တဲအိုကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတာလေ။ သူ့အိမ် မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင် မရှိဘူး။

အမေရောက်သွားတော့ ဒေါ်လင်းနို့က ထဘီရင်လျား ဆံပင်ဖားလျားချနဲ့ သနပ်ခါးသွေးနေသတဲ့။ အမေ ဝင်လာတာမြင်တော့ သနပ်ခါးသွေးနေတာ ရပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြည့် မေးသတဲ့။

“နင်က ဘယ်သူတုံး”

“မမြရီပါ - အမေကြီး”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့အိမ် လာတာတုံး”

“ကျွန်မ ယောက်ျား နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကြာလှပါပြီ အမေကြီး”

“နင့်ယောက်ျား နေမကောင်းတာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုံး - ဆေးဆရာ ဆီ သွားပါလားဟဲ့”

“ဆေးဆရာလည်း ကုလို့မရပါဘူး။ အမေကြီး - အမေကြီးထံမှာ လာ အကူအညီတောင်းတာပါရင်”

“နင့်ယောက်ျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“ကိုသာဟန်လို့ ခေါ်ပါတယ် - အမေကြီး”

အသွားကြီး ဒေါ်လင်းနို့က သနပ်ခါးကို ဆက်သွေးရင်း ခေါင်းတညိတ် တညိတ် လုပ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ မွဲလိုက်လုပ်ရင်းကနေ ...

“မြရီ”

“ရှင် - အမေကြီး”

“နင့်ယောက်ျား ရောဂါ ပျောက်ချင်သလား”

“ပျောက်ချင်ပါတယ်ရှင်”

“ပျောက်ချင်ရင် ဒီနေ့ည သန်းခေါင်ရောက်ရင် အမဲသားတစ်ပိဿာ ချက်နဲ့ ထမင်းတစ်အိုးကို ဆေးလုံးကြီး သချိုင်းမှာ ခေါစာသွားကျွေး”

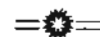
“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ ကျွန်မ ယောက်ျားမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ များ တစ်စိုးတစ်စေ့မှ မကျန်အောင် ထုတ်ယူသွားပါ။ အမဲဟင်းလျာများ စား ဇွယ်များ ကျွေးမွေးတောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြော၊ နားလည်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

“သွားတော့ ...”

အမေက ငွေငါးကျပ် ကန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်၊ တစ်ရွာလုံး တိတ်နေတယ်။ အမေအမဲ သားအိုး၊ ထမင်းအိုးထည့်တဲ့တောင်းကို ရွက်၊ လက်တစ်ဖက်က ရေထမ်း ထမ်းပိုးကိုင်ပြီး ရွာပြင်သချိုင်းရှိရာ တစ်ယောက်တည်း အကြောက်အရွံ့ လာခဲ့လိုက်တယ်။

လေတိုက်နေလို့ သချိုင်းကုန်းပေါ်ရှိ ကုက္ကိုပင်၊ ငါးပင်တွေ လှုပ်နေတယ်။ အတွယ်ညမို့ ကြယ်ရောင်ပျူပျူအလင်းနဲ့ ဝိုးဝိုးဝိုးဝိုး မြင်နေရတယ်။

အမေက လုံးဝကို ကြောက်စိတ်မရှိတာတဲ့ဗျ။

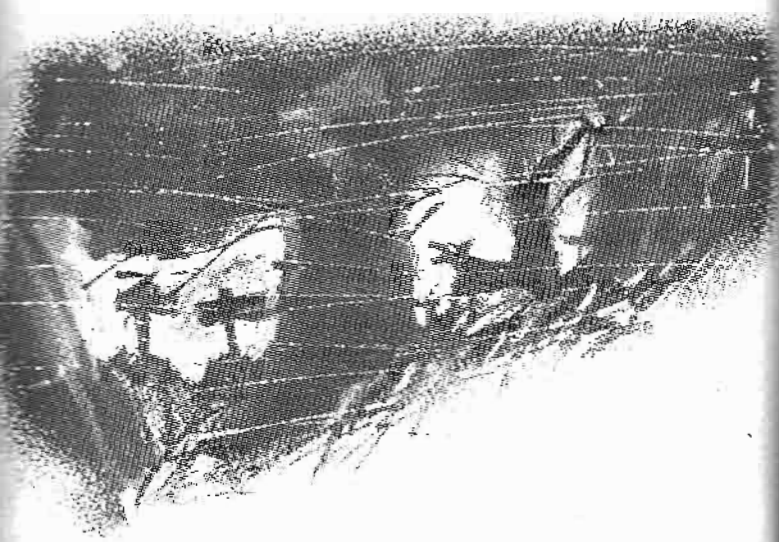
လူပန်စစ်သားကိုတောင် ခုံဖိနပ်နဲ့ ရိုက်ခဲ့တာပဲလေမှာ။

တစ္ဆေသရဲတော့ လုံးဝပဲ။

ပြီး - ကိုယ့်လင်သား ကျန်းမာရေးကိစ္စလေ။ ဒီလင်သေလို့ မဖြစ်ဘူး။

အမေမှာ သားသမီးသုံးယောက် ရနေပြီ။ မှဆိုးမဘဝ ရောက်လို့မဖြစ်ဘူး။

စွန့်စားရမှာပဲ။

● သေချာတယ်အေ - ခွေးနက်ကြီးက ဟောဒီအမေကြီး
ဒေါ်လင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ မြေကလည်း ပြောမဟုတ်လား။ သူ ခွေးနက်ကြီးရဲ့
ခါးထိုက် ထမ်းပိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ မင်္ဂလာတစ်ဆူအော်ပြီး ပြေးသတဲ့။
ကြည့်စမ်း-ဒေါ်လင်းနို့ကြီး ခါးမှာ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပဲ။ ကြည့်ရတာ
ခါးကျိုးသေပုံပဲ ...

ဒီလိုနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ ရောက်လာတယ်။

ကြက်သီးဖျန်းခနဲထပြီး ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးသွားတာပဲတဲ့။ သည့်
နောက် ဘုရားတကာ ဦးသက်ရှည်ဆိုသူရဲ့ အုတ်ဂူကြီးနံဘေးက မြေပုံပေါ်
မှာ ငှက်ပျောရွက်ခင်းပြီး ထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်းတွေကို ပုံလိုက်တယ်။

“ရွာသူများ၊ ကွင်းပိုင်များ၊ မယ်တော်များရှင့် မကျန်းမာတဲ့ ကျွန်မ
လင်သားဖြစ်သူ ကိုသာဟန်ကိုယ်စား အရှင်သခင်များ မမြင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
များကို အမဲဟင်းလျာ၊ ထမင်းများကျွေး၍ တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြောမှား
ဆိုမှားပြုမှားတွေရှိခဲ့ရင်လည်း ကြေအေးပါရင့်။ ကျွန်မ လင်သားရဲ့ရောဂါ
များကိုလည်း ပျောက်ကင်းအောင် စောင့်မပါရင့်။ အမဲဟင်းလျာထမင်းများကို
မြန်ယုက်စွာ သုံးဆောင်တော်မူပါ ပုဂ္ဂိုလ်တို့...”

ပြောဆိုပြီးနောက် ဘာတွေ ထူးခြားလာမှာလည်း သိချင်တာနဲ့ ငါးနက်
အရင်းသား ရေထမ်းထမ်းတံပိုးကိုင်ပြီး ဦးသက်ရှည် အုတ်ဂူနံဘေးမှာ ပုန်း
တွယ်နေတုန်းမှာပဲ ...

“အူ - အူ - အူ -”

“ဂူ - ဂူ - ဂူ - အူ - အူ - အူ -”

“အိန်း - အိန်း - ဂိန်း - ဂိန်း - ဂိန်း - ဂူ -”

ခွေးအူသံတွေ ရွာဖျားက စကြားရပါရော။ ခွေးအူသံတွေဟာ ရွာဖျား
တနေ ရွာပြင်သင်္ချိုင်းရှိရာကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ နီးလာတာတဲ့။

“ဂီး...”

“ဘုရား - ဘုရား”

“ဂစ်...”

“ဂစ် - ဂစ် - ဂီး”

ငှက်ဆိုးထိုးသံ ခွေးအူသံတွေနဲ့အတူ မှောင်ရိပ်တဝါးထဲမှာ ခွေးကြီး
တစ်ကောင် လာနေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ လူလည်း ကြက်သီးထခေါင်း
နားပန်း ကြီးနေပြီ။

“ဝိ...”

“ဝစ် - ဝစ် - ဝစ်”

“အု - ဝု - ဝု - ဝု”

အလို - ခွေးကြီးက ခွေးနက်ကြီး၊ အတော့်ကို မြင့်တဲ့ ခွေးကြီးပဲ။ သချိုင်းကုန်းထဲကို ဝင်လာပြီး အမေ ခေါစာပစ်ထားတဲ့ အမဲဟင်းလျာမြေပုံရှိရာကို မီးနွဲ့ပြီး တရွေ့ရွေ့လာနေတာတဲ့ဗျ။

ဟော - ရောက်လာပြီ။

အိမ်ခွေးတွေထက် မြင့်တဲ့ ခွေးနက်ခွေးပိန်ကြီး၊ နားရွက်တွေ ဖားလျားကျလို့၊ ခွေးနက်ကြီးဟာ မြေပုံပေါ်က ခေါစာအမဲဟင်းလျာတွေကို နာခေါင်းရှည်ကြီးနဲ့ နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် မြေပုံပေါ်မှာ ကိုယ်လုံးဝပ်ပြီး အားရပါးရ စားနေတာတဲ့ဗျ။

အဲဒီလို စားနေတုန်းမှာပဲ...။

အမေက အသာခြေဖော့ ထမ်းပိုးကို စုံကိုင်ပြီး ခွေးကြီးနောက်ဆွယ်ကို ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ ခွေးနက်ကြီးကလည်း အမဲသားတုံးကြီးတွေကို မြိန်မြိန် ရှုတ်ရှုတ် စားနေတုန်း။

လက်စုံမြှောက်ပြီး သင်းခါးကို ဝါးနက်ဝါးထမ်းပိုးနဲ့ အားကုန်ရိုက်ချလိုက်တာ။

“ဖောင်း...”

“ဂိန်...”

“ဖောင်း...”

“သေဟ - သေဟ”

“ဂိန်း - အိန်း - အိန်း - ဂိန်”

ခါးပေါ်ကို ထိသွားလို့ ခွေးနက်ကြီး ခါးကော့၊ ပါးစပ်က အစာတွေထွက်ပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်ချိန် အမေကလည်း သေဟလို့ အော်ပြီး ဆက်တိုက်ရိုက်။

ခွေးနက်ကြီး ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း ဗင်တရွတ်ဆွဲ၊ လူးလိုမို၊ ထရပ်၊ လဲကျ၊ တရွတ်ဆွဲပြီး ပြေးပါလေရော၊
သင်းပြေးပြီးမှ အမေ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

မိုးလည်း လင်းရော...

ရွာထဲက လူတွေကို ညတုန်းက သချိုင်းကုန်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ပြောပြလိုက်တယ်။ အားလုံး အံ့သြကြလို့တဲ့ဗျ။

“ဒေါ်လင်းနဲ့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား - မြရီ”

“အေးပေါ့”

“ခွေးနက်ကြီး လာစားတယ်”

“အေး...”

“နင်က ထမ်းပိုးနဲ့ ရိုက်တော့”

“သင်း ခါးကျိုးပြီး တရွတ်ဆွဲ ပြေးတာပဲဟေ့”

“နင် သတ္တိကောင်းလှချည်လားဟင် - မြရီ”

“အဲဒါ - သရဲက ခွေးယောင်ဆောင်ပြီး လာစားတာနေမှာအေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ကြ၏။

“ဒါဆို ရွာကို သရဲစီးနေလား မသိဘူးနော်”

“မြရီ”

“ဘာတုံး”

“ဒီကိစ္စ အမေကြီး ဒေါ်လင်းနဲ့ကို ပြန်မပြောပြဘူးလားဟင်”

“မပြောပေါင်”

“သွားပြောပြရမယ်အေ့ - မြရီရဲ့”

“ငါ မပြောဘူးဟေ့၊ ပြောချင်ရင် နင်တို့ဘာသာ သွားပြောကြ”

ဒါနဲ့ ဒေါ်လင်းနီရဲ့လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ ခေါ်စာကျေးဇူးတဲ့သူတွေ ဒေါ်လင်းနီ အိမ်သွားပြီး အမေ မြရီကြုံရတဲ့အဖြစ် သွားပြောကြရော”

ဒေါ်လင်းနီ အိမ်ရှေ့ရောက်သွားကြတယ်၊

“အမေနီ-အမေနီ”

“တော်-အမေနီ”

“မရှိဘူးနဲ့ တူတယ်ဟဲ့၊ အသံ မကြားပါလား”

“ဝင်ကြည့်ကြမယ်အေ-လာ”

အိမ်ပေါ်တက် ကြည့်လိုက်ကြရော သူတို့ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို မြင်လိုက် ကြပါရောတဲ့ဗျ၊

ဒေါ်လင်းနီ အကျီရွတ် ကိုယ်တုံးလုံးမှောက်ခုံကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ခါး မှာလည်း အညိုအမည်း ဒဏ်ရာတွေစွဲပြီး နာကျင်စွာ ညည်းညူနေတာကို တွေ့ကြပါရော၊

“အမေကြီး-အမေကြီး-ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း”

“အမေကြီး ခါးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်-ဟင်၊ အမေကြီး ထနိုင်ရဲ့ လား”

“အင်း-အာ-ကျွတ်-ကျွတ်-ကျွတ်-ဟင်-ဟင်”

“အမေကြီး ဘာဖြစ်လို့တုန်း-ဟင်-ဟင်လို့”

“သူ-သူ-လက်-လက်-ဦး-သွား-သွား-အား”

“ဟင်”

“အမေကြီး-အမေကြီး ခေါ်လို့ မရတော့ဘူးဟဲ့”

“သူ-သေသွားပြီအေ”

“ခါးကို အရိုက်ခံထားရပုံပဲ၊ ညှိမည်းနေတယ်”

“သန်းခင်”

“ဘာတုံး-မညှိ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ညတုန်းက မြရီ ပစ်တဲ့ခေါ်စာကို လာစားတဲ့ ခွေးနက် ကြီးဟာ”

“ဇွ-ဇွ-အမလေးတော်”

“သေချာတယ်အေ-ခွေးနက်ကြီးက ဟောဒီအမေကြီး ဒေါ်လင်းနီပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ မြရီကလည်း ပြောမဟုတ်လား၊ သူ ခွေးနက်ကြီးရဲ့ခါးကို ထမ်းပိုးနဲ့ ခိုက်လိုက်တာ ဖင်တရွတ်ဆွဲအော်ပြီး ပြေးသတဲ့၊ ကြည့်စမ်း-ဒေါ်လင်းနီကြီး ခါးမှာ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပဲ၊ ကြည့်ရတာ ခါးကျိုးသေပုံပဲ”

“ဟုတ်မှာပဲဟေ့-သူ ပြောသွားတာ ကြားလား”

“ဘာတုံး”

“သူ-သူ လက်ဦးသွားသတဲ့လေ”

“သေချာပြီပေါ့အေ-ကိုင်းရွာသူကြီးကို သွားပြောကြမယ်၊ ဒီမိန်းမကြီး နန်းဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ၊ သူ ပြုစားပြီး စားခွင့်ဖန်နေတာပဲ၊ မြရီနဲ့ကျမှ အသွားကြီး ခံရတာ၊ လာ-သူကြီးအိမ် သွားပြောမယ်”

ရွာထဲကလူတွေ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သိသွားကြပြီ၊ ဒေါ်လင်းနီဟာ နန်းသမီး သဘောပေါက်သွားကြတယ်၊

တစ်ရွာလုံးလည်း ဝမ်းသာသွားကြတယ်၊ ဆရာကြီး ဦးနီခင်က အဲဒါ နှိပ်စက်စနစ်နဲ့ ခေါ်တယ်၊ သူ့ကို ဆင်ကွပ်လို့လည်း ခေါ်သတဲ့၊ အရိပ်နင်းမိယုံနဲ့ အစားလို့ရတဲ့ စုန်းတဲ့ဗျာ၊

အခုမေ့ကိုလည်း သတ္တိကောင်းလို့ဆိုပြီး ဝိုင်းချိုးကျူးကြသတဲ့၊ အမေ ကြီး ချမ်းဈေး တုန်ဈေးရောဂါ ပျောက်သွားတယ်၊ ပျောက်ပုံကလည်း ချမ်းတယ်ဗျ၊

အဖေက ထုံးစံအတိုင်း မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ အဖျားကြီးတတ်
တယ်။ အဖျားတက်ရင် ဟင်းဟင်း၊ ဟင်းဟင်း နဲ့အော်တယ်။ ဒီမှာ အမေက
ကြာတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

တစ်နေ့ အဖျားတက်ရော အမေက သရက်သားခုံနီနီကို ထောင်ပြပြီး
ကြိမ်းဝါးပါရောတဲ့ဗျာ။

“ဟဲ့ - ဟင်းဟင်းကြီး၊ ငါ ခေါ်စာလည်း ကျွေးပြီးပြီ၊ စုန်းမလည်း သေပြီ၊
ဟောဒီမှာ ခုံနီနီ၊ နောက်တစ်ခါ ဟင်းဟင်းလုပ်ရင် သွားတွေ အကုန်ကျိုး
အောင် ရိုက်ပစ်မယ်၊ မြရီတဲ့ဟေ့”

အဲဒီလို ခုံနီနီနဲ့ ရိုက်မယ် ကြိမ်းပြီးရော အဖေရဲ့ တဟင်းဟင်း အဖျား
ရောဂါ လုံးဝကို အရှင်းပျောက်သွားပါရောတဲ့ ခင်ဗျာ။

« « « ဟောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျှင်)

ကလေးများတွင် ကျောက်ဝက်သက်၊ ပဲသီတာ၊
ရေကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားပါက ကြိတ်မှန်ရွက်၊ ရှိန်းခို၊
ခွေးသေးပန်းရွက် ရော၍ ကြိတ်၊ အရည်၊ အနစ်ကို
ဖိခင်၏ နို့ရည်နှင့် ဖျော်၍တိုက်ပါ။

တမလွန်က

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တမလွန်က မိခင်မေတ္တာ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ် (၁၀) နှစ်သားခန့်က အစ်မများ ဖတ်ခိုင်း၍ ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ဖူးသည်။ တိုင်းရင်းမေ မဂ္ဂဇင်းထဲကဟု ထင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းနာမည်ကို ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့သော်လည်း ဖတ်ရှုခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုတိုလေးအမည်နှင့် ဝတ္ထုတိုအမည် အကြောင်းအရာကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။ ဝတ္ထုတိုလေးအမည်က လူရသေသမီးတဲ့၊ စာရေးသူအမည်ကိုတော့မမှတ်မိတော့ပါ။ ကလေးဘဝ၊ မူလတန်းကျောင်းသားအဆင့်၊ ပထမဦးဆုံး ဖတ်ရှုဖူးသော ဝတ္ထုတိုကလေးဖြစ်၍ မသိစိတ်ထဲမှာတော့ စွဲထင်နေပါသည်။

အကြောင်းအရာကတော့တောနယ်တစ်နယ်၏ သင်္ချိုင်းတစ်ခုအနီးတွင် လူသွားလူလာပြတ်သော လယ်ကွင်းနှင့် သင်္ချိုင်းစပ်ကြား၊ ချုံတောထဲ၌ သေဆုံးနေသော မိခင်၏ နို့ချိုကိုစို့လျက်တန်းလန်း အသက်ရှင်လျက်ရှိသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို နွားကျောင်းသားများက နွားပျောက်ရှာရင်း တွေ့ရှိ

ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာလူကြီးများကို အကြောင်းကြားတော့မှ ကလေးငယ်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာ ခရီးသွားရင်း ရုတ်တရက် မီးဖွားရာမှ သွေးလွန်၍ သေဆုံးဟန်ရှိသည်။ မသေဆုံးမီ မိမိရင်သွေးအား ရင်ခွင်ထဲ ထည့်၍ ဖက်ထားပြီး နို့ချိုတိုက်ကျွေးရင်း သေဆုံးသွားဟန်တူသည်။ အံ့သြစရာကောင်းသည်က ကလေးပေါက်စကလေးမှာ (၇) ရက်သမီးခန့်ရှိနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလေးဖြင့် သေဆုံးနေသည့် မိခင်ရင်ခွင်အတွင်း၌ အဝတ်အစားမဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသက်ရှင်ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချက်ကြီးပင် ကြွေနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဂန္တိရဆန်ဆန်သော မိခင်မေတ္တာမှာ အံ့သြလောက်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ တမလွန်က မိခင်၏ ဝိညာဉ်က မွေးကင်းစ သမီးကလေးအား စောင့်ရှောက်ကူညီ နေခြင်းလားတော့ မသိ။ ကလေးပေါက်စကလေးကို ကျန်းမာစွာဖြင့် တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်ဟုခေါ်သော သတ္တဝါများအတွက် သားပေါက်ခြင်း၊ မွေးဖွားခြင်းတို့မှာ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်၍ အမိဝမ်းက ကျွတ်၍ ပြင်ပရောက်သည်နှင့် ပြင်ပလေနှင့်ထိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အထိ အတွေ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြသည်။ ချက်ချင်းလည်း ကြီးထွားလာကြသည်။ သို့သော် လူသဘာဝကတော့ မွေးကင်းစတွင် ခြေလက်လှုပ်ရှားပုံကြွေးအသံပြုရုံကလွဲ၍ ရွှေ့လျားသွားလာနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြပါ။ ယခုတော့ (၇) ရက်သမီးခန့် ကလေးငယ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အကူအညီ လုံးဝမရှိဘဲနှင့် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရှိနေသည်မှာ အဆုံးအစ အတိုင်းအတာမရှိသော မိခင်၏ အနန္တမေတ္တာပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ သေဆုံးသွားသော်လည်း ကြီးမားလှသော မိခင်၏ မေတ္တာကြောင့် လူသေဆုံးသော်လည်း နို့ချိုက ထွက်နေဟန်ရှိသည်။ သို့မဟုတ် ဂန္တိရဆန်ဆန် ပြောရလျှင် တမလွန်က သမီးငယ်ကလေးအား စောင့်ရှောက်နေဟန် တူပါသည်။ ကလေးငယ်အား ရပ်ရွာသူကြီးလုပ်သူက မွေးစားပြီး ရပ်ရွာက ပံ့ပိုးကူညီကြသည်။ ကလေးငယ်ကလေးမှာ လွန်စွာ ချောမောလှပပြီး ရပ်ရွာလူကြီးတွင် သားသမီး မထွန်းကားသောကြောင့်

မွေးစားသမီးဖြစ်သော်လည်းတစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံသမီးဖြစ်
လာပြီးတုန်းနေအောင်ချစ်ကြသည်။ ကံကောင်းပေစွ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းအခြေအရံ
ပြည့်စုံပြီး ဤကလေးအားမွေးစားသည်မှစတင်ပြီး ရွာသူကြီးလင်မယားမှာ
စီးပွားတက်လာသည်။ ကလေးမလေး ကြီးပြင်း၍ အရွယ်ရောက်လာတော့
လည်း ရှေးဘဝက အကျိုးပေးကြောင့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါဖြင့် ပြည့်စုံပြီး ရွာ၏
ကွမ်းတောင်ကို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤသည်က ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးသော လူသေသမီးဟူသည့်
တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်မှ ဖော်ပြသော ဝတ္ထုတိုကလေးအကြောင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ကြီးပြင်းလာသည်က မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေတ်
ဖြစ်သည်။ ယခင်ကလို သဘာဝလွန်၊ သရဲတစ္ဆေ၊ စုန်း၊ ပယောဂဆန်သော
ဝတ္ထုများကို မဖတ်ကြရတော့။ ယုတ္တိမတန်၍ ပယ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ခေတ်
တာလရေစီးအတိုင်းရှုပ်ငါဒဆန်သော ခေတ်အတွေးအမြင်ပုံရိပ်များပါသည့်
ဝတ္ထုများသာ နေရာယူလာတော့သည်။

သို့သော် ခေတ်စာရေးဆရာများကလည်း ခေတ်ရေစီးနှင့် ညီစေရန်
ကွန်၍ ရေးကြသည်။ သည်းတိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်းများမှ တစ်ဆင့် ဂန္ထီရ
ဖြစ်လာသည်။ တစ္ဆေသရဲဟူသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ
ကပင် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ဗုဒ္ဓနိကာယ်ဝင်ပေတ ဝတ္ထုတော်လာ ဘုရားရှင်လက်
ထက်က ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေသရဲတို့အကြောင်း ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်ပြီး ရေးလာ
ကြပြန်သည်။

စာပေဟူသည်မှာ ခေတ်အဆက်ဆက်ကိုပုံရိပ်ဖော်ပေးသောဦးဆောင်
လမ်းပြအရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ် အသိအမြင်များကို စာပေကို
ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ရရှိနိုင်သည်။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ အရှေ့တိုင်းသားများ ဖြစ်
ကြ၍ သိပ္ပံပညာထက် ရိုးရာအဓွတ်ဇာပညာကို အားသန်ကြသည်။ စိတ်ပါဝင်

စားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သဘာဝလွန်ဂန္ထီရဆန်သော ထူးဆန်းဆန်းကြယ်
သည် ဝတ္ထုများ ယနေ့ခေတ်တွင် ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုအကြောင်းအရာပါအဖြစ်အပျက်များမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည်
ဆိုသော်လည်း အဖွဲ့အနွဲ့နှင့် ဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်လမ်းမခိုင်မာလျှင် ယခုခေတ်
လူများ လက်မခံကြတော့ပါ။ ဆန်းကြယ်သော သုတ၊ ရသ စာပေများအား
နိုင်ငံတကာမှ ရရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကြံဖန် ဇန်တီး
သော အရေးအသားထက် သဘာဝဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များက ပိုမို၍
ဆန်းကြယ်ထူးခြားနေပါသည်။ သိပ္ပံခေတ် (IT) ခေတ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း
ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များက နေ့စဉ်ဖြစ်ပွားလျက်
ရှိပေရာ ယခင်ခေတ်က လူဝင်စား၊ ကျတ်တစ္ဆေ၊ မှင်စား၊ သရဲတို့ကို မယုံကြည်
ကြသော်လည်း ယခုခေတ်တွင် ယုံကြည်လာကြသည်။ နတ်၊ စုန်းကဝေ
ဩဇာရပ်များကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားလာကြသည်။ လူမျိုးတိုင်းအတွက်
ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်ပြီး ထိုပညာရပ်များက တကယ်ပင် ရှိခဲ့သောကြောင့်
လည်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

စာရေးသူ ကျွန်တော်သည် ရုပ်ဝါဒသမားတစ်ယောက် မဟုတ်သော်
လည်း ယခင်က သရဲတစ္ဆေကိစ္စများကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ နာမည်ကျော်
ကြားသော အင်းစိန်ပဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် (၁၀) နှစ်ကျော်ခန့်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကိုယ်တိုင်ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း
မရှိပါ။ အခြားဝန်ထမ်းနှင့်အကျဉ်းသားအရုပ်သားများ ပြောခဲ့ဖူးသော အဖြစ်
အပျက်များကိုတော့ ကြားဖူးနားဝ ရှိပါသည်။

တစ်ကယ်တမ်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြန်မာပြည်တစ်ခွင် တောတောင်
အနှံ့သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မှ ဆန်းကြယ်သော အတွေးအကြံ
များ ရရှိခဲ့ပြီး ဤဂန္ထီရကိစ္စများကို လက်ခံလာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူနှင့်
ထိတ်ဝန်းကျင်သဘာဝ လောကကြီးက လွန်စွာမှ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

ကျွန်တော် ဆွမ်းပရာဘွန်စခန်းမှ အလုပ်ထွက်၍ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်
ပြီး အားရအောင်ပင် မနားရသေးပါ။ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး

ဗိုလ်မှူးဆန်ညွန်း၏ ကူညီမှုဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာရာထူးဖြင့် အလုပ်ရသည်။ ရေတန်းမှ ပြန်ရောက်သည်မှာ (၃) ရက်ခန့်သာ ကြာပါသေးသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ဘဝက ထွက်၍ အရပ်သားကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝ အတော်လွတ်လပ်လွန်း၍ ဘုန်းကြီးလူထွက်လိုပင် နေမတတ်။ ထိုင်မတတ် ဖြစ်ရသည်။ အလုပ်ကလည်း တာဝန်ကြီးလေးခြင်း မရှိပါ။ စာရင်းဇယားရေးဆွဲခြင်း၊ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေနှင့် လစာ၊ စာရင်းဝန်ထမ်း (၁၀) ဦးခန့်အား အုပ်ချုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတွင် တစ်လခန့်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် တစ်လခန့်ကြာတော့ အလုပ်ပိတ်ရက် တစ်ရက်တွင် အင်းစိန်ထောင်ဝင်းအတွင်းရှိ အိမ်တွင် အနားယူနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ဧည့်သည် ရောက်လာသည်။

ဧည့်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဆွမ်းပရာဘွန်တောတွင်း ဒရစ်ဝန်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော ခ.လ.ရ (၃၇) မှ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ - ဗိုလ်မှူး၊ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာရတာလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျ”

“ရာထူးတက်ပြီး ပြောင်းရတာတော့ အမှန်ပဲ ကိုသိန်းဝင်းရေ၊ ဒါပေမဲ့ - ရန်ကုန်ကို မဟုတ်ဘူး။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ပြောင်းရမှာ။ အဲဒါ ရန်ကုန် ဝမ်းရုံးချုပ်ကို ဝင်သတင်းဗိုရင်း ခင်ဗျားကို သတိရလို့ ဝင်လာတာ။ လာဗျာ - အပြင်သွားမယ်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် - ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကနေ အလုပ်ပိတ်ရက် အတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကို ကျွေးမွေးပြုရပါရစေ”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရာထူးတက်ပြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်က ကျွေးရမှာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်က ထွက်လာပေမယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ ဖြစ်နေပါပြီ ဗိုလ်မှူး။ လစာလည်းကောင်းပါတယ်”

“ထားပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကျွေးပါရစေ။ နောက်တစ်ခါ ကြုံမှ ခင်ဗျား ကျွေးပါ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်း၏ မာစတာလွှပ်စစ်ကားကလေး ဖြင့် မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးတည်သည်က ကန်တော်ကြီး ဟိုတယ်ဘက်သို့ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၁ - ခုနှစ်က ဖြစ်၍ ကန်တော်ကြီးဘက်မှာ ကားအလွန် ရှင်းသည်။ ဟိုတယ်ရှေ့ကားလမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ကားရပ်ခဲ့ကြပြီး ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်၊ အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ရေပြင်ထဲ၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ကြောင့် ဟိုတယ်၏ အနောက်ဘက်မြင်ကွင်းမှာ ကန်ရေပြင်နှင့် ကန်တော်မင်ပန်းခြံဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းက

သို့သော် ကျွန်တော် ည (၉) နာရီခန့်တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက် မက်ရာ အိပ်မက်ထဲ၌ ရွှန်ခိုသောနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသော မိခင် ဖြစ်သူ ကျွန်တော် ခုထင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

ရေဘတ်နှင့်တောစိမ်းစိမ်းကြောင့်လွန်စွာအေးချမ်းသာယာပါသည်။ ဝိုလ်မှူးက မြည်းစရာအစုံအလင်နှင့် အရက်မှာသည်။

“ကဲ - ကိုသိန်းဝင်း၊ စားချင်တာ အကုန်မှာနော်၊ ကျွန်တော်က ဒီနေရာကလေးကို ကြိုက်လို့တမင်ခေါ်လာတာ”

ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာကို ကြိုက်ပါတယ် ဝိုလ်မှူး။ အရင်လည်း ရောက်ဖူးပါတယ်။

ဝိုလ်မှူးကျော်ဝင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်စပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွမ်းပရာဘွန်စခန်းအကြောင်း ပြောကြရင်း စားသောက်ကြသည်။ ဝိုလ်မှူးကျော်ဝင်းမှာ ကျွန်တော့်အထက်က အရာရှိဖြစ်သော်လည်း မတွေ့ရတာကြာသောကြောင့် ငယ်ပေါင်းများပမာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ခရင်းပိုင်းဖွဲ့ကြသည်မှာ ညနေပင် အတော်စောင်းသွားသည်။

“ဒါနဲ့ - ကိုသိန်းဝင်း၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေရော ဘယ်လိုရှိသလဲ။ မေးသာ မေးရတာပါ။ ခင်ဗျားက အလွန်တောင့်တင်းသန်မာတဲ့သူပဲ”

“ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ် - ဝိုလ်မှူး။ အခု ကျွန်တော့်မှာ အတွင်းရောဂါမရှိပေမဲ့ ဆွမ်းပရာဘွန်စခန်းသွားတုန်းက လမ်းလျှောက်ရတာ များခဲ့လို့လား မသိဘူး။ ခါးပတ် ပတ်တဲ့ ချက်အနီးမှာ အကျိတ်လုံးတစ်ခု ဖြစ်နေတာ။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုဘောင်းဘီရှည် မဝတ်တော့ဘဲ ပုဆိုးပဲ စီးထားရတယ်”

“အသားပို၊ အဆီကြိတ် ဖြစ်မှာပါ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ ဘီယာနဲ့ (CHEESE) ကို ကြိုက်လို့ တွဲစားရက အဆီကျိတ် ဖြစ်လာတာ။ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ ခွဲထုတ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်က ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခွဲတာ၊ စိပ်တာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူးဗျ”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ မခဲယဉ်းပါဘူး။ အတွင်းကလီစာကို ခွဲရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေအနေနဲ့တော့ ရိုးနေပါပြီ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ - ကိုသိန်းဝင်းရေ။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ်ဌာနမှာ ကျွန်တော့်ညီမအရင်း ဆရာဝန်မရှိတယ်။ ကျွန်တော် စာရေးပေးထားမယ်၊ သုဝဏ္ဏကျွန်း၊ ရွှေမြိုင်လမ်းမှာ မိဘတွေနဲ့အတူနေတာမို့ ကျွန်တော်လည်း ပြောထားမယ်။ ဒီကိစ္စက သိပ်ကြာမှ မဟုတ်တော့ ခင်ဗျားခွင့်ရက်ရှည်လည်း ယူရောမလိုဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်နဲ့ပြီးမှာပါ။ ခွဲတာ စိတ်တာက ခဏကလေးပါ”

ဝိုလ်မှူးက ချက်ချင်းစာရေးပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ ဆွမ်းပရာဘွန် တောတွင်းအတူနေထိုင်ခဲ့ကြရသော အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မိသားစုနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဝိုလ်မှူး ညီမဒေါက်တာ ဒေါ်မြမြအေးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ရက်ချိန်းယူရသည်။ ကြားရက်ဖြစ်သောကြောင့် ကုမ္ပဏီက ခွင့်သုံးရက် ယူရသည်။

ခွဲစိတ်ရန် ချိန်းသောနေ့က ကျွန်တော့်ဇနီးသည်က မအားပါ။ အခြားသူများကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ဇနီးသည်စီစဉ်ဆေးသော အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံးနှင့် အသုံးအဆောင်စားစရာများထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲ၍ (Taxi) ဌာနက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့တစ်ဦးတည်း ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး (5-WARD) သို့ရောက်တော့ မနက် (၈) နာရီတိတိ ဆရာမများ ချိန်းထားသည်က မနက် (၉) နာရီ ဖြစ်သည်။ ကြိုတင်လုပ်လေ့ရှိသော ကျွန်တော့် ဝိသနာအတိုင်း စောစောကြိုပြီး ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမများ နူးခန်းတွင် ကျွန်တော့်အား ခွဲစိတ်ရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများ ခြင်ဆင်နေကြပါသည်။ Compowder ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်အား စစ်ဆေးနေစဉ် ဆရာဝန်မ ဒေါ်မြမြအေး ရောက်ရှိလာသည်။

“ဦးသိန်းဝင်း နေကောင်းရဲ့လား။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလား။ ဘာ စားပြီးပြီလဲ”

“နေကောင်းပါတယ် - ဆရာမ၊ စိတ်လည်း မလှုပ်ရှားပါဘူး။ Break fast ဆော့ ကော်ဖီနဲ့ ကြက်ဥထမင်းကြော် စားထားပါတယ်”

“နေ့စဉ် ဘာဆေးတွေရော ပိုဝဲသေးသလဲ”

“ဘာဆေးမှ နေ့စဉ်သောက်လေ့မရှိပါဘူး”

သို့နှင့် ဆရာဝန်မက ကျွန်တော့်အား စမ်းသပ်သည့် သွေးစစ်ခန်းတိုင်းသည်။ သွေးဖောက် စစ်ဆေးသည်။

(Normal Posation) ပါပဲ။ ကောင်းပါတယ်။ ဦးသိန်းဝင်း မနာကျင်ရအောင် ထုံဆေးနဲ့ မခွဲပါဘူး။ အကြီးစား ခွဲစိတ်သလို မေ့ဆေးနဲ့ ခွဲမှာပါ။ ခွဲတာတောင် ကျွန်မ မခွဲပါဘူး။ ကျွန်မထက် စိန်ယာကျတဲ့ ဆရာဝန် ဒေါ်နီနီက ခွဲမှာပါ။ ဆေးဝါးကိရိယာ၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေ ပြည့်စုံတာမို့ စိတ်မပူနဲ့နော်။ ကျွန်မအစ်ကို ဗိုလ်မှူးကလည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မနက်အစောကြီးက ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ခွဲပြီးရင်လည်း သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်။ အတော်ပဲ သံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဆရာမ၊ ဗိုလ်မှူးကျော်ဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ညီအစ်ကို အရင်းလို ပေါင်းခဲ့ကြတာပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ မနက် (၉) နာရီထိုးခါနီးမှာ အသင့်ပြင်ထားပါ။ Compowder ကြီး လာခေါ်လိမ့်မယ်။ အခုတော့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ ခွဲစိတ်မယ့်အဖွဲ့ကို ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာမ၊ ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပါ့မယ်”

Compowder ကြီးလာတော့ ကျွန်တော့်အား တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ခွဲစိတ်ခန်းဝင်၊ ပိုးသတ်ထားသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို လဲလှယ်ပေးသည်။ မနက် (၉) နာရီတိတိတွင် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ဝင်ရသည်။ ကျွန်တော့်အား ခွဲစိတ်ပုံပေါ်တွင် တင်ပြီး စစ်ဆေး၍ မေ့ဆေးဆရာဝန်က မေ့ဆေးပေးသည်။ ကျွန်တော် မမေ့ပါ။ ထပ်၍ တင်ပြန်သည်။

“ရပြီ” ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် သတိမမေ့သေးပါ။ ခွဲစိတ်မည့်နေရာကို ပိုးသတ်ပြီး မီးမောင်းကြီး ဖွင့်သည်နှင့် ကျွန်တော် ကုန်းထဖြစ်သည်။ မေ့ဆေးထပ်တင်တော့မှ ကျွန်တော် မေ့သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် သတိရလာတော့ မူလအိပ်ခန်းတင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ မေ့ဆေးပြယ်သွားပြီဖြစ်၍ အေးချမ်းပြီး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့သော အရသာထူးကို ခံစားရသည်။ အတွေ့အကြုံ အထူးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနီးတွင် စောင့်ကြည့်နေသော compowder ကြီးက ...

“သတိရလာပြီလား။ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကောင်းပါတယ်။ လန်းဆန်းနေပါတယ်”

“အဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ထူးတော့ ထူးခြားတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီး နာရီဝက်အတွင်း သတိရလာတယ်။ တခြားလူနာတွေလို မေ့ဆေးခွေ့ကြောင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းမနေဘူး။ ကဲ - ကျန်းမာတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဧည့်သည်တွေ စောင့်နေကြတယ်။ တွေ့လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပထမအဖွဲ့က အသက်အာမခံအဖွဲ့မှ ကျွန်တော်၏ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ၊ ခင်အေးချိုတို့အဖွဲ့နေလယ်စာ မုန့်များနှင့် ကျွန်တော်ကြိုက်သော လက်ဖက်ရည်ချိုဝယ်လာပေးသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ဆေးရုံတက် ခွဲစိတ်ရန် ပြောထားပါ။ ဇနီးသည်တို့မကြားသိကြဟန်တူပါသည်။ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်၍ လက်ပံပင် ဆက်ရက် (၁ရက်) ကျသလို ပြောကြဆိုကြ နောက်ကြပြောင်ကြ၍ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာကိုပင် မေ့လျော့သွားမိသည်။

ဒုတိယအဖွဲ့က စာရေးဆရာ စိုးလှသင် (ကွမ်းခြံကုန်း) ၏ ဇနီးနှင့် သမီးများ ကြက်စွပ်ပြုတ်နှင့် ခေါင်းအုံး၊ စောင်များ၊ အိပ်ရာခင်းများ လာပို့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စာ မစားရသေးသောကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်စွပ်ပြုတ်တို့ အားပါးတရ သောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် နေရသော အခန်းကလူနာများ စားစားမရှိပါ။ နှစ်ဦးခန့်သာ ရှိပြီး အသည်းအသန် လူနာမရှိပါ။ ညနေတောင်တော့ ကျွန်တော့်အား ခွဲစိတ်ပေးကြသော ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဂျူတီပြီး၍ ပြန်ကြသည်။ Compowder ကြီးသာ အနာအား လာရောက်စစ်ဆေး ဆေးထည့်ပေးပြီး ဆေးတိုက်၍ ပြန်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်သူ ဇနီးသည်ကတော့ ထောင်မှူးဖြစ်၍ (၂၄) နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသောကြောင့် အခြေအနေကောင်းကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် မလာပါ။ ဧည့်သည်များ ရှိတုန်းကတော့ ဆီးက မသွားချင်၊ လူရှင်း၍ မိုးချုပ်စပြုမှ ဆီးသွားချင်လာသည်။ စုတင်ပေါ်က ကုန်းရှင်းထတော့ ခွဲစိတ်ထားသော အရာက အတော်နာသည်။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ပေ (၂၀) ကျော်ခန့် ဝေးကွာသော အိမ်သာခန်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားရသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် နေစဉ်ကတော့ အနာကို မေ့နေမိသော်လည်း လှုပ်ရှားလိုက်မိပြီးမှ အနာက တစ်စစ်ကိုက်ခဲနာကျင်လာသည်။ ည (၁၂) နာရီ ဆရာဝန်များ (Round) အလှည့်ကို စောင့်ရင်းသည်းခံရပေဦးမည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ည (၉) နာရီခန့်တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲ၌ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသော မိခင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော် စုတင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“သား - သိပ်နာနေသလား”

“ဟုတ်တယ် - အမေ၊ ညဉ့်နက်မှ အေးလို့လား မသိဘူး။ ခွဲထားတဲ့ နေရာက အတော်ကလေး နာလာတယ်”

“အေး - အေးကွယ် - သက်သာပျောက်ကင်းအောင် အမေ ဆေးထည့်ပေးမယ်။ သား စောင့်ကလေးကို လုပ်ပြီး ပက်လက်အိပ်လိုက်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အမေ”

အမေအသံကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် အနာသက်သာသွားသည်။ အမေ ဘာဆေးတွေ ထည့်ပေးသည်မသိ။ အနာက အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် အမေက “သား - ပါးစပ်ဟကွဲ့၊ ဆေးရည်ကလေး သောက်လိုက်ဦးကွဲ့”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟပေးတော့ ဆေးတိုက်ပြန်သည်။ ချိုချိုအေးအေးကလေး ဖြစ်သည်။ မိခင်၏ နို့ရည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ ည (၁၂) နာရီ ဆရာဝန်ကြီး (Round) လှည့်မှ လူသံများ

ကြားရ၍ ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးသည်။ မနက်ခင်းခွဲစိတ်ပြီး မေ့ဆေးပြယ်ခါတလို့ပင် ကျွန်တော် ရှင်လန်းအေးချမ်းနေမိပြန်သည်။

“ထောင်မှူးကြီး - သက်သာရဲလားဗျ”

ကွန်ပေါင်အိမ်ရာကြီး အသံဖြစ်သည်။ သူ ညဂျူတီ ကျဟန်တူပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကြီး၊ သက်သာပါတယ်”

ကျွန်တော် အနာကို လှန်ကြည့်ကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ...

“ဟာ - အနာက ချပ်တောင်နေပြီပဲ။ မြန်လိုက်တာ။ အခြေအနေ အရမ်းကောင်းတယ်” မနက်ဖြန်တောင် ဆင်းလို့ရပြီ အံ့သြစရာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ (Round) လှည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော် အပေါ့အပါးသွားသည်။ အနာက လုံးဝမနာကျင်တော့။ မြန်အိပ်တော့လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ပြန်သည်။ နောက်အိပ်ရာထပြီး ကျွန်တော် ဘာသာဟောလစ်ဖျော်၍ သောက်သည်။ မနေ့က ကျွန်တော်အား ခွဲစိတ်ပေးကြသော ဆရာမ ဒေါ်မြမြ အေးတို့အဖွဲ့ (၁၀) နာရီခန့် ရောက်လာကြပြီး အနာကို စစ်ဆေးသည်။ စိတ်တော့နပ်ကြသောကြောင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုသည်။ ဇနီးသည် လာကြည့်သည်နှင့် အချိန်ကိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အနာမှ ခွဲစိတ်ထုတ်ယူလိုက်သော အကျိတ်ဖုကြီးမှာ အစိတ်သားခန့် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာ မနာမကျင် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းခြင်းက အလွန် ထူးဆန်းပါသည်။ တမလွန်က မိခင်အတိုင်း အဆမရှိသော မေတ္တာပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

“ “ “ “ ဆောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အသားစားကြူးသော လူ့ဘီလူးကလေး ထိလာရီန

အသားစားကြူးသော လူ့ဘီလူးကလေး

ထိလာရီန

လွန်ခဲ့သောအနှစ်(၄၀)ကျော်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၅၇ - ခုနှစ်လောက်
တ အထက်မန္တလေး၊ (- - - - -) ရွာတွင် ကုလားဒိန် အမဲသားသည်
လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ၎င်းလင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် လင်
လုပ်သူက နွားများကို ကိုယ်တိုင်သတ်၍ မယားက လှည့်လည်ရောင်းချခြင်း
ဖြင့် အသက်မွေး နေထိုင်ကြလေ၏။ အမဲသားများရောင်းမကုန်သောအခါ
တို့၌ ညှင်းပြီး အမဲခြောက်လှန်းက တစ်မျိုးရောင်းစားခြင်း ပြုလုပ်သေး၏။

ဤကဲ့သို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်၍ (၇)နှစ် (၈)
နှစ်ခန့်ရှိသော်လည်း မွေးဖွားသောကလေးများသည် အဖတ်မတင်ဘဲ ငယ်
စဉ်ကပင် သေကြေပျက်စီးကုန်ကြသဖြင့် ကလေး၊ မြေးဖော်မရှိဘဲ လင်
တိုယ်၊ မယားနှစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်ကြလေ၏။ အခါတစ်ပါးသော်
သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်လေ၏။ ၎င်းကလေးသည်
ထူးထူးခြားခြား မွေးကတည်းက အစွယ်နှင့် သွားများပါရှိလေ၏။

(မြန်မာလူမျိုးများမှာ ဤကဲ့သို့ မွေးစကတည်းက သွားပါသော ကလေးများ မွေးဖွားက လူကြီးမိဘများကို ခိုက်တတ်သည်ဆိုပြီး တစ်နည်းနည်းဖြင့် ချွတ်လွှဲပစ်တတ်ကြ၏။ ဘာသာခြား၊ လူမျိုးကွဲများမှာကား မည်ကဲ့သို့ အယူဝါဒရှိသည်ဟု မပြောတတ်ပါ။)

ကလေးကလေးသည် ထွက်ခွာနေခြင်း မျောက်ကလေးကဲ့သို့ ထိုင်ကိုင်ဖက်ပြီး စင်ပေါ်သို့တက်ထွားလေ၏။ စင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ အမဲခြောက်များကို လက်နှစ်ဖက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထယ်ပြန်ညာပြန် စားနေလေ၏။

ထိုလင်မယားသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများမဟုတ်ကြဘဲ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် များစွာ အယူသီးဟန်မရှိဘဲ ဘာသိဘာသာ နေလာကြသည်မှာ ကလေးစုနစ်လ ရှစ်လသားမျှရှိလေ၏။ ထိုအချိန်အခါတွင် ၎င်းတို့အိမ်၌ အမဲခြောက်များကို စင်ပေါ်၌ တင်ထားသည်မှာ ပိဿာ (၃၀) ခန့်မျှရှိလေ၏။ ကလေး ရှစ်လသားခန့်မျှ ရှိသောအခါ စင်ပေါ်မှ အမဲခြောက်များသည် တဖြည်းဖြည်း မရောင်းချရဘဲနှင့် ယုတ်လျော့သွားလေ၏။ ပထမအနည်းငယ်မျှ လျော့သောအခါ ကြောင်များ၊ ကြက်များ စားသည်ထင်ပြီး ချားစွာဂရုမပြုဘဲနေလေ၏။ ဤသို့နှင့်နေခဲ့ရာ (၁၀) ရက်၊ (၁၅) ရက်အတွင်း ပိဿာ (၃၀) ခန့်မျှရှိသော အမဲခြောက်များသည် တစ်ဝက်သာသာကြီး ယုတ်လျော့၍ သွားသည်ကို သိရသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး အိမ်နီးချင်းများကို ပြောဆိုတိုင်တန်းစ ပြုလေ၏။

အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော မြန်မာများကသော် “၎င်းတို့၏ ကလေးမွေးစကတင် တစ်နေ့နေ၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားရလိမ့်မည်” ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်ကာ စောင့်စားနေကြသော်လည်း ရှစ်လတိုင်တိုင်၊ ဘာတစ်ခုကိုမျှ ကြားရဘဲ ယနေ့မှ “အမဲခြောက်များ လုမယူ၊ ကြောင်၊ ကြက်များ မစားဘဲ လျက် ပျောက်သည်” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အစွယ်ပါသော ကလေးကိုသာ အတင်းစွဲပြီး အမဲသည် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို မပြောဘဲလျက် ယောက်ျားကိုသာခေါ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် ...

“ငါတို့ မြန်မာလူမျိုးများအယူမှာ မင်းတို့ ကလေးလို မွေးကတည်းက သွားများပါလာခဲ့သော် ဘီလူးဝင်စားသည်ဟု အယူရှိကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဘလေးမျိုး မွေးဖွားက လူကြီးမိဘနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ သေကျေဖုတ်စီးတတ်သောကြောင့် ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ကမ္မဝါဇတ်ခြင်း၊ ပရိတ်ချည်များ ဇိုယ်စီကိုယ်ဆောင်ထား ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကာကွယ်ကြလေသည်။ မင်းတို့အား ထိုအကြောင်းပြော မည် ကြသော်လည်း ယုံကြည်မည်မထင်သောကြောင့် မပြောဘဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ အမဲခြောက်များ ပျောက်ခြင်းသည်လည်း မင်းတို့ကလေးကို ငါတို့ မသိကားဘူး။

မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်ညလောက် မအိပ်ဘဲ စောင့်ပြီးကြည့်စမ်းပါလား။ သည်အကြောင်းကို ရုတ်တရက် မင်းမိန်းမ မသိစေနဲ့။ မိန်းမဆိုတာ သိပ်ကြောက်တတ်တယ်။ နောင် မင်းကိုယ်တိုင် အသေအချာသိမြင်မှ မင်းမိန်းမကို ပြောတာပေါ့။ ဟုအများက ဝိုင်းဝန်းပြောကြသဖြင့် အမဲသတ်သမားသည် အနည်းငယ် ယုံကြည်သလိုရှိပြီး ထိုနေ့ညပင် မအိပ်ဘဲစောင့်ကာ ကြည့်နေလေ၏။

ညဉ့်နာရီပြန်တစ်ချက်အချိန်

ပထမညဉ့်တွင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေပါသော်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မထူးခြားဘဲ ရှိလေ၏။ အမဲခြောက်များလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ မပျောက်ဘဲ ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ညဉ့်တွင်လည်း ပထမညဉ့်ကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်၍ ငြိမ်သက်စွာ မလှုပ်မရှား အိပ်ချင်ယောင်ပြုပြီး စောင့်နေလေရာ ညဉ့်နာရီပြန်တစ်ချက်မျှရှိသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားတွင် သိပ်ထားသော ရှစ်လသားကလေးသည် လူးလွန်လာပြီး ထကာ ထိုင်လေ၏။

စောင့်ကြည့်နေသူသည် ကိုယ်ကိုမလှုပ်ဘဲ မျက်စိကို အသာမှေးမှေး ဖွင့်ပြီးကြည့်နေရာ ကလေးကလေးသည် ထိုနေရာမှ မတ်တတ်ထပြီး မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ အိပ်ပျော်နေကြသည်ထင်၍ သန်သန် ဃာဃာနှင့် အိပ်ရာခြေရင်းရှိ အမဲခြောက်များထားသော စင်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် လူခြေတိတ်အချိန် အရပ်တံတောင်သာသာမျှရှိသော ရှစ်လသားကလေးသည် သန်သန်ဃာဃာလူကြီးကဲ့သို့ ထသွားနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ (နွားများကို သတ်နေသောသူပင်လျှင်) အားငယ်ကြောက်ရွံ့လာပြီး မိမိမယားကို နှိုးမည်ကြံ၏။ သို့သော်လည်း

ထင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ဦးမည်ကို မသိသဖြင့် အသံမပြုဝံ့သေးဘဲ ကြည့်မြဲကြည့်နေပြန်ရာ ကလေးကလေးသည် သွက်လက်စွာဖြင့် မျောက်ကလေးကဲ့သို့ တိုင်ကိုဖက်ပြီး စင်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။ စင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ အမဲခြောက်များကို လက်နှစ်ဖက်တွင် ဆုပ်တိုင်ပြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန်စားနေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကလေးပေါက်စကလေးထိုင်ပြီး စားနေသည်ကို ကြည့်နေသူတို့၏ စိတ်တွင် ဘီလူး၊ သဘက်ကြီးများ ထိုင်ကာ စားနေသကဲ့သို့မှတ်ထင်လာပြီး အသက်ကိုမျှ ပြင်းပြင်းမရှု့ဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့နေလေ၏။

ဤကဲ့သို့ အမဲခြောက်စားနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေရာ စိတ်အထင်အားဖြင့် တစ်နာရီခန့်ကြာပြီး အမဲခြောက်များ တော်တော်ကုန်သောအခါ စင်ပေါ်မှထကာ ယခင်တက်သောတိုင်ကပင် သက်ဆင်းလာပြီး မအေနှင့် ဖအေ၏ကြားတွင် ငြိမ်သက်စွာအိပ်ပြဲအိပ်နေလေ၏။ ဖအေလုပ်သူမှာ တစ်ညလုံး ကြောက်စိတ်ဖွန်ပြီး အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိလေ၏။ ကလေးကိုလည်း ကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ အရင်က ကလေးအဖတ်မတင်ဘူးသောကြောင့် များစွာ ချစ်ခင်ပြီး ယုယသောကလေးကိုပင် ရန်သူကြီးသဖွယ် မုန်းတီးရွံ့ရှာကာ နေလေ၏။ နံနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြောသေးဘဲ ၎င်း၏မယားကိုသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြသဖြင့် မအေလုပ်သူသည်လည်း ကလေးကို မကြည့်ရဲ၊ မကိုင်ရဲတော့ဘဲ တစ်နေ့လုံး နို့တိုက်ဘဲ ထားသောကြောင့် ကလေးသည် များစွာဆူပူငိုကြွေးလျက် နေလေ၏။

ဒုတိယညဉ့်

ထိုနေ့ညဉ့်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိပ်နေကြလေ၏။ ကလေးလည်း ညဉ့်၌ မိဘတို့ကြားတွင် တောင်းစွာအိပ်လျက်ရှိလေ၏။ ယမန်နေ့ညက အချိန်သို့ရောက်သောအခါ ကလေးသည် နှစ်ယောက်ကြားမှထပြီး ခါတိုင်းကဲ့သို့ အမဲခြောက်စင်ရှိရာ

သို့သွားကာ ယခင်ညဉ့်ကအတိုင်း တိုင်မှတက်၍ စင်ပေါ်၌ထိုင်ပြီး ကြောက်
မက်စွယ် အမဲခြောက်များကို ခြိန်ယက်စွာ စားသောက်လျက် နေလေ၏။
ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသောမိခင်မှာ မိန်းမသားဖြစ်သည့်အလျောက်
အသက်ထွက်လုမတတ် ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ကြာရှည်စွာမကြည့်ဝံ့ဘဲ
စောင်ကို ခေါင်းပြီးမြဲပြီး ဇောရွေးများပြန်ကာ ကြောက်သွေးမွန်လျက်
နေလေ၏။

တော်လုပ်ချင်သလိုလုပ်လိုက်

ဖအေလုပ်သူသည်လည်း အကြောင်းများကို သိလိုလှသောကြောင့်
ကလေးအမဲခြောက်များကို စား၍နေစဉ် “အဟမ်း - အဟမ်း” နှင့်ချောင်းဟန်
ပြီး လူးလွန်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စင်ပေါ်မှကလေးသည် ထူးခြားစွာ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်၏အကြားသို့ အဘယ်ကဲ့သို့
ရောက်လာပြီး ညဉ့်ဦးကအတိုင်း အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေလေ၏။ ထိုအခါ
ကလေး၏ ဖခင်သည် မိမိမယားကိုခေါ်ပြီး မည်ကဲ့သို့လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်
ပါသော်လည်း ဘာမျှအကြံမပေးနိုင်ဘဲ ခေါင်းပြီးမြဲထဲမှပင် “တော်လုပ်ချင်
သလိုလုပ်လိုက်၊ ကျုပ်တော့ မကြည့်ဝံ့ဘူး” ဟုပြောရာ ဖခင်သည် အမဲသတ်
ယောက်ျားဖြစ်သည့်အလျောက် ရက်စက်စွာဖြင့် မိမိ၏သားကလေးကို
အသက်မရှုနိုင်အောင် စောင်များဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး လူပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်
လေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါအိမ်နားနီးချင်းများကိုခေါ်ပြီးလျှင် “ညကကလေး
သည် အတွင်းကြောများတက်ရာ လက်မနိုင်သဖြင့် သေဆုံးကြောင်း” ပြော
ကာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်လေ၏။ မိခင်သည် မိမိ၏ ရင်နှစ်ကလေးဆုံးသည်ကိုပင်
ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်ငိုကြွေးခြင်းမရှိသည့်ပြင် အလောင်းကိုမျှ သေချာစွာ
မကြည့်ရဲတော့ချေ။

ကလေးကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသော ညဉ့်မှာပင် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး၌
အိပ်မက်မြင်သည်မှာ ၎င်းတို့၏သား ဘီလူးကလေးသည် စိတ်ဆိုးအမဲမကျ
သော မျက်နှာထားနှင့်လာပြီး -

“နင်တို့လင်မယားက အကြံဦးပေတာပေါ့။ နင်တို့ လင်မယားအသက်
ဟာ အမဲခြောက်တွေက ကယ်လို့ချမ်းသာတာ ငါလာတုန်းက နင်တို့ တစ်
မျိုးလုံး စားမလို့လာတာ။ ယခုတော့ နင်တို့ တစ်တွေ ကံကောင်းလို့သာ ငါ
သေရတာ” ဟု ကြိမ်းဝါးသွားသည်ကို မြင်မက်လေ သတည်း။

« « « ထိလာရှိန်

ဒုတိချက် ။ ။ မွေးကတည်းက အစွယ်ပါသော ကလေးများကို ဘီလူး
ဝင်စားသည်ဟု ပြောလေ့ရှိကြ၏။ အစွယ်ပါသောကလေး
ကို ဖွားမြင်သော မိဘတို့သည် ပထမအချက်၌ စိတ်နှလုံး
မချမ်းသာဖြစ်နေရ၏။ ဒုတိယအချက်၌ ကလေးများသက်
ဆိုး မရှည်တတ်ချေ။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်
စေ ဤကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရက ရတာနာသုံးပါးကို အားထား၍
ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော
အကာအကွယ်ဖြစ်၏။

ကလေးများ ကြက်ညှာချောင်းဆိုးဖြစ်သော်
ထန်းနီပြာ၊ ဟင်းနန္ဒယ်၊ ထန်းလျက်ရော၍ကြိတ်ကာ
ဆီးသီးခန့်ကျွေး။
ကြက်သွန်ဖြူကို အရည်ညှစ်၊ ရေအနည်းငယ်၊
သကြားရောပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွန်းခန့်တိုက်။

မောင်ထွန်းတင်

သရဲထုထောင်း၍ သေရရှာသော
ပယောဂဆရာ

သရဲထုထောင်း၍ သေရရှာသော ပယောဂဆရာ

မောင်ထွန်းတင်

၁၂၃၄ - ခုနှစ်လောက်က ဖျာပုံဒီစကြိုတ်၊ ရှမ်းကွင်းကြီးကျေးရွာ၌
ဒီသကာတစ်ယောက်က စေတနာကောင်းကောင်းနှင့် ကျောင်းကြီး တစ်
ကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသတဲ့။

ဒီကျောင်းကြီးဆောက်ဖို့ သစ်တိုင်ကြီးတွေက လက်တစ်ဖက်လောက်
နို့တာကိုး။

ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းကဆိုတော့ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေက ပေါတော့လိုချင်တဲ့
သစ်၊ ကြိုက်တဲ့ဝါးများ ပေါပေါများများရနိုင်တာပေါ့လေ။

ယခုတော့ အင်္ဂလိပ်မင်းက စည်းမျဉ်းသေချာ နေရာတကာ လိုင်စင်
နှင့် လုပ်ရတော့ အဲဒီလို သစ်မျိုးတွေဟာ လွန်စွာမှ ရှားနေပြီ။

အဲဒီကျောင်းကြီး ဆောက်သည့်နေ့မှာ လူအများနဲ့ ကျောင်းတိုင်ကြီး ထူနေကြတုန်း...

"ကိုဥ" ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က ထိုင်ရင်းကနေပြီး တိုင်ထူနေကြတဲ့လူတွေကို...

"မ.လိုက်၊ တွန်းလိုက်၊ ကော်လိုက်၊ ထောက်လိုက်၊ ကုတ်လိုက်"

စသည်ဖြင့် ဩဇာပေးနေတာကိုး။

အဲဒီလိုနဲ့ တိုင်ကြီးဟာ တွင်းထဲရောက်သွားပါရော။

တဲ-နေတဲကြီးရှေ့-လာ-လာ၊ မင်း သန့်ကစ၍ မင်းကို ဝါတောင်းခွန်စွာ ကျွေးထားမယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဝါ ခိုင်းတာကို မင်း လုပ်ရမယ်။ မင်း-ငါတပည့်ဖြစ်ပြီဆို ဆိုပြီး အစာကျွေးတာကိုး ...

သို့သော်လည်း အထက်ဝါက အားကြီးတော့ မငြိမ်ဘဲ ယိမ်းယိုင်ပြီး လည်ခါနေတုန်း...

"ဟဲ့-ဟဲ့-ဟဲ့ ရှောင်ကြ၊ ရှားကြ၊ ပြေးကြ တိုင်ကြီးလဲလိမ့်မယ်။ ဟဲ့-မောင်ဥ ပြေးပါတော့လား"

လို့ဆိုနေတုန်းတိုင်ကြီးလည်း အလဲမောင်ဥကလည်း တိုင်လဲမည့်ဘက်ကို ရှောင်ပြေးတော့ တစ်ခါတည်း တိုင်ကြီးပိလိုက်တာ...

"အိခနဲ" ပြားပြီး မောင်ဥမှာ ခရမ်းရည်သီးကို တူနဲ့ထုလိုက်သလို အသက်ထွက်သွားတာပဲတဲ့။

အဲသည်လိုဖြစ်တာ လူများက ကျောင်းမို့လို့ ကန်တော့ပွဲမပေးလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မလိုအပ်ပါဘူးဆိုပြီး တိုင်ထူသည့်အတွက်...

"ကန်မိတဲ့လူ ကိုဥ သေရှာရတယ်လို့" ပြောဆိုကြတယ်။

ကျောင်းဖြစ်စေ၊ အိမ်ဖြစ်စေ "ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ရတာမျိုး"

ဟု လူကြီးသူမများ ပြောဆိုသံ ကြားရတယ်။

အဲဒီလို မချီတရိနှင့် တိုင်ပိပြီး သေသွားတဲ့ ကိုဥဟာ အယူလွဲပြီး အစိမ်းသရဲဖြစ်နေတယ်တဲ့။

သရဲမှ အထင်အရှားကြီးတဲ့...

ကျောင်းကြီးဆောက်နေတုန်းပဲ ညရောက်ပြီဆို သစ်ပုံပေါ်မှာ ခေါင်းပြားကြီးနဲ့ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ထိုင်နေတာ လူတိုင်းမြင်ကြရတာပဲတဲ့။

သူ့ကို ညညမှ နက်နက်ကြီး မြင်ရတာမို့လို့ "ငနက်ကြီး" လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။

ညတိုင်း - ညတိုင်း သစ်ပုံကြီးပေါ်၌ ထိုင်နေတာကို တွေ့တွေ့ပြီးနေတာ သူပြော၊ ငါပြောနှင့် ကျော်စောနေတာပေါ့။

အဲဒါနဲ့ ပယောဂဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံက...

“ငါ့ အလုပ်နဲ့တော့ကိုက်နေပြီ။ ဒီငနက်ကြီးကို ငါ ကျွေးမွေးထားပြီး ခိုင်းစားရရင်ဖြင့် ငါ ခိုင်းသလို ရမှာပဲ”

လို့အကြံပြုပြီးတစ်နေ့သော ညကျတော့ အမဲသားဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကာ ...

“ကဲ - ငနက်ကြီးရေ - လာ - လာ၊ မင်းယနေ့ကစ၍ မင်းကို ငါကောင်းမွန်စွာ ကျွေးထားမယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ ခိုင်းတာကို မင်း လုပ်ရမယ်။ မင်း - ငါ့ တပည့်ဖြစ်ပြီ”

လို့ဆိုပြီး အစာကျွေးတာကိုး။

အဲဒီလို ဆရာဦးကျော်ဖံခေါ်သွားပြီးကတည်းက ငနက်ကြီးကို ထိုနေရာမှာ မတွေ့ရတော့ပေ။

ဦးကျော်ဖံမှာ ပယောဂဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သွေးရိုးသားရိုးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ရုတ်တရက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာရင် ဦးကျော်ဖံကို ခေါ်တာများတယ်တဲ့။

ဒီတော့ အစွဲရှိတဲ့ လူများဆိုတော့ ငနက်ကြီး အပူခိုင်းပြီး ...

“ကဲ - ကဲ - ဆိုင်ရာက ဝင်နော်၊ မဝင်သေးဘူးလား”

ဆိုကာ ဖျာကို လက်နဲ့ လိုက်တောက်၊ “ဖူး” ဆိုပြီး မှုတ်လိုက်၊ အပေါ်မော့

၍ကြည့်လိုက်၊ ပါးစပ်က “တိုးတိုး - တိုးတိုး” လုပ်လိုက်နဲ့။

ကြာတော့ လူမမာ သွေးအားနည်းပြီး ငနက်ကြီး ဝင်ခွင့်ရတာပေါ့။

ဒီတော့မှ ...

“နင် လုပ်ထားတာ ပြန်မနုတ်ဘူးလား၊ နုတ်မလား”

မေးတော့ ...

“နုတ်ပါတော့မယ်”

လို့ပြောရတာပေါ့။

“ကဲ - နုတ်မယ်ဆိုလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ဆရာ အစွမ်းပြရသေးတာပေါ့။ နင့် ခေါင်းကို နှင် နောက်ပြန်ဆောင့်၊ ရှေ့ပြန်ဆောင့်”

ဆိုပြီး ခိုင်းတော့ လူမမာက ခိုင်းတိုင်း လုပ်တော့ လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြတဲ့ လူများ စိတ်မှာ ...

“အာဂဆရာပါလား” လို့တီးတိုးပြောကြသတဲ့။ အထင်ကြီးပြီး ကြောက်ရွံ့ နှိမ့်သကြသတဲ့ ...။

အဲဒါနဲ့ ဆရာကြီး ခိုင်းသလို လုပ်နေတာ မြင်ရတော့ ...

ဝေဒနာရှင်များက ယုံကြည်ပြီး ငွေတောင်းတိုင်းပေးသတဲ့။

အဲဒါဟာ အကျိုးပေါ့လေ။ ဒီလိုကုသတဲ့ ဆရာကို “အောက်လမ်းဆရာ” လို့ခေါ်တယ်။

ဆရာကြီးဟာ ဒီအစွဲတင် ကုသရုံမဟုတ်ဘဲ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ ကြုံပြီးဆိုရင် လေ့ပြိုင်ပွဲများ လုပ်ကြတယ်။

အဲဒီ လေ့ပြိုင်တွေကလည်း ငွေလောင်းတမ်းကိုး။

ဒီတော့ ဆရာဦးကျော်ဖံကို ကပ်မိတဲ့ လေ့ဟာ နိုင်တာချည်းပဲတဲ့။

လေ့ပြိုင်နေတဲ့အခါ ...

“ငနက်ကြီးတဲ့ - ငနက်ကြီးတဲ့”

ဆိုရင် လေ့ဟာ တစ်ခါတည်း ထိုးထိုးပြီး လွှားခနဲ လွှားခနဲ မြန်မှ မြန်ပေါ့။ တက်သွားပဲတဲ့။

လေ့တင်မကဘူး။ တပို့တွဲလ ပွဲတော်ကျရင် ကျွဲတို့၊ နွားတို့ တိုက်ကြတာ ပေါ့လေ။

အဲဒီလို တိုက်တဲ့အခါ ဆရာကြီး ဦးကျော်ဖံကို ကပ်မိတဲ့ လူနိုင်တာပဲတဲ့။

နိုင်ပုံကလည်း တစ်ဇက်က ကျွဲဟာ တိုက်ခါနီး ယူလာတော့ သန်သန် စွမ်းစွမ်း အကောင်းသားပဲတဲ့။

စာချုပ် လုပ်ပြီး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မခတ်ဘဲ ရပ်နေတာပဲတဲ့။

နောက်တော့ ငနက်ကြီးအကြောင်း မြို့သိရွာသိ ဖြစ်လာတော့ လေ့
မြင်ပြိုင်၊ ကွဲတိုက်တိုက်၊ နွားတိုက်တိုက်၊ စာချုပ်တဲ့အခါ...

ဦးကျော်ဝံနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကြားသိရလျှင် "အရှုံး" လို့
တောင် စာချုပ်ရသတဲ့။

နောက်တော့ ...
"ဦးကျော်ဝံ သရဲမွေးပြီး လူတွေကို ကုတယ်၊ သူကုတာလည်း ဘယ်
တော့မှ မပျောက်ဘူး"

လို့ကျော်ကျော်ကြားကြားဖြစ်ပြီး ဦးကျော်ဝံကို အလွန်ရှုံ့ရှာကြောက်ကြ
တော့ ...

ဦးကျော်ဝံကို ဝေဒနာရှင်များက မခေါ်ဝံတော့ဘဲ နေတာနဲ့ ပယောဂ
မတုဘဲ ...

"အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်" ဆိုတာလို တံငါအလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပုစွန်ကို
ခိုင်းကွင်းနဲ့ ခပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်သတဲ့။

အဲဒီ အလုပ် လုပ်တော့ ဦးကျော်ဝံ ဘာမှမခပ်ရဘဲ ပုစွန်အများဆုံး
ရဆိုပဲ။

ဦးကျော်ဝံ ပုစွန်ခပ်သည့် နေကစပြီး တခြားပုစွန်ခပ်သမားတွေဟာ
ခါတိုင်းလို ပုစွန်များများ မရတော့ဘူးတဲ့။

အဲ့ဒါလည်း တခြားမဟုတ်ဘူး ...

ငနက်ကြီးက တခြားလူများ ခပ်ရတဲ့ ပုစွန်တွေကို ကျုံးကျုံးပြီး သူ့ဆရာ
လေ့ထဲကို ယူယူထည့်တယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့ကျတော့ ဦးကျော်ဝံ နေထိုင်မကောင်းဘူးတဲ့။

အဲဒီလို နေမကောင်းတော့ သူ့တပည့် ငနက်ကြီးကို ...

"ဝါတပည့် ယခု ငါမောဘူး၊ ဒါကြောင့် - မင်းကို ငါ အစာကျွေးမနေနိုင်
ဘူး။

မင်းဟာမင်း ရှာစားပေဦး။ ငါ အဖျားပျောက်မှ မင်းကို ဆက်လက်ကျွေး
မယ်"

လို့တောင်းပန်ထားလိုက်ပြီး ဖျားနေတုန်း မကျွေးဘဲ ထားရတာပေါ့။

နောက်အဖျား ပျောက်တော့လည်း အစားအစာ ဆက်မကျွေးတာနဲ့
မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာနဲ့ ငနက်ကြီးက အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဆရာ
ဦးကျော်ဝံကို ထောင်းလိုက်တာ ...

"တပုန်းပုန်း" နဲ့ အိမ်ဘေးက လူတွေတောင် ကြားရသတဲ့။

နောက်တော့ ဦးကျော်ဝံဟာလည်း သရဲထောင်းတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ အတွင်း
ကြေကြေပြီး သေရာသတဲ့။

အဲဒီပုံဟာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အဘိုး ပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရ၍ ...

ယခု ဗဟုသုတအဖြစ် ရေးသားပေးဖို့လိုက်ရပေကြောင်း။

မှတ်ချက် ။ ။ ကတိသစ္စာရှိခြင်း၊ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်း၊ စိတ်
ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းထားခြင်းတို့သည် လောကီ၌ဖြစ်
စေ၊ လောကုတ္တရာ၌ဖြစ်စေ မည်သည့်အခါမှ အောက်
တန်းစားအခြေသို့ မရောက်နိုင်။

ဆရာ ဦးကျော်ဝံသည် ငနက်ကြီးကို ကျွေးမွေးပါမည်ဟု
ကတိထားခဲ့၏။

၎င်းကို အမှီပြု၍ ကျေးဇူးလည်းများခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် ကတိ
မတည်သည့်ပြင် ကျေးဇူးပြုသူအား ကျေးဇူးမတုံ့ပြန်ဘဲ
မျက်နှာလွှဲခဲ့သော် မိမိမကောင်းမှုကံက မိမိကို စီရင်လေ
သည်။

ရေကျူးတတ်သူ ရေနင့် သေရတတ်၏။ သစ်ပင်တက် ကျင်လည်သူ
သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျ၍ သေရတတ်၏။ မြွေအလွယ်သမားသည် မြွေခဲ၍ သေ
ရတတ်၏။

မှော်ဆရာကို စုန်း၊ တစ္ဆေသတ်၍ သေရတတ်၏။

အကြောင်းမူကား မိမိ ကျွမ်းကျင်သည်၊ ကျင်လည်သည်၊ နိုင်နင်းသည်
ဟု မထီလေးစားပြုခြင်းကြောင့်ပင်။

ထို့အတူ ပယောဂဆရာကြီး ဦးကျော်စံသည် သရဲငနက်ကြီးအား မထီ
မဲ့မြင် ပြုမိသဖြင့် ကံကြမ္မာအလစ်အနိမ့်အဆင်း၌ အတင်းဝင်၍ ထောင်းထု
လေသည်။

ထို့ကြောင့်မည်သည့်အရေးကိစ္စအလုပ်၌မဆို သတိမလစ်စေရအောင်
ဂရုပြု။

သုတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်နိုင်ရန် အမြဲနလုံးသွင်း။ ကတိတည်ရန်
ကြိုးစား။

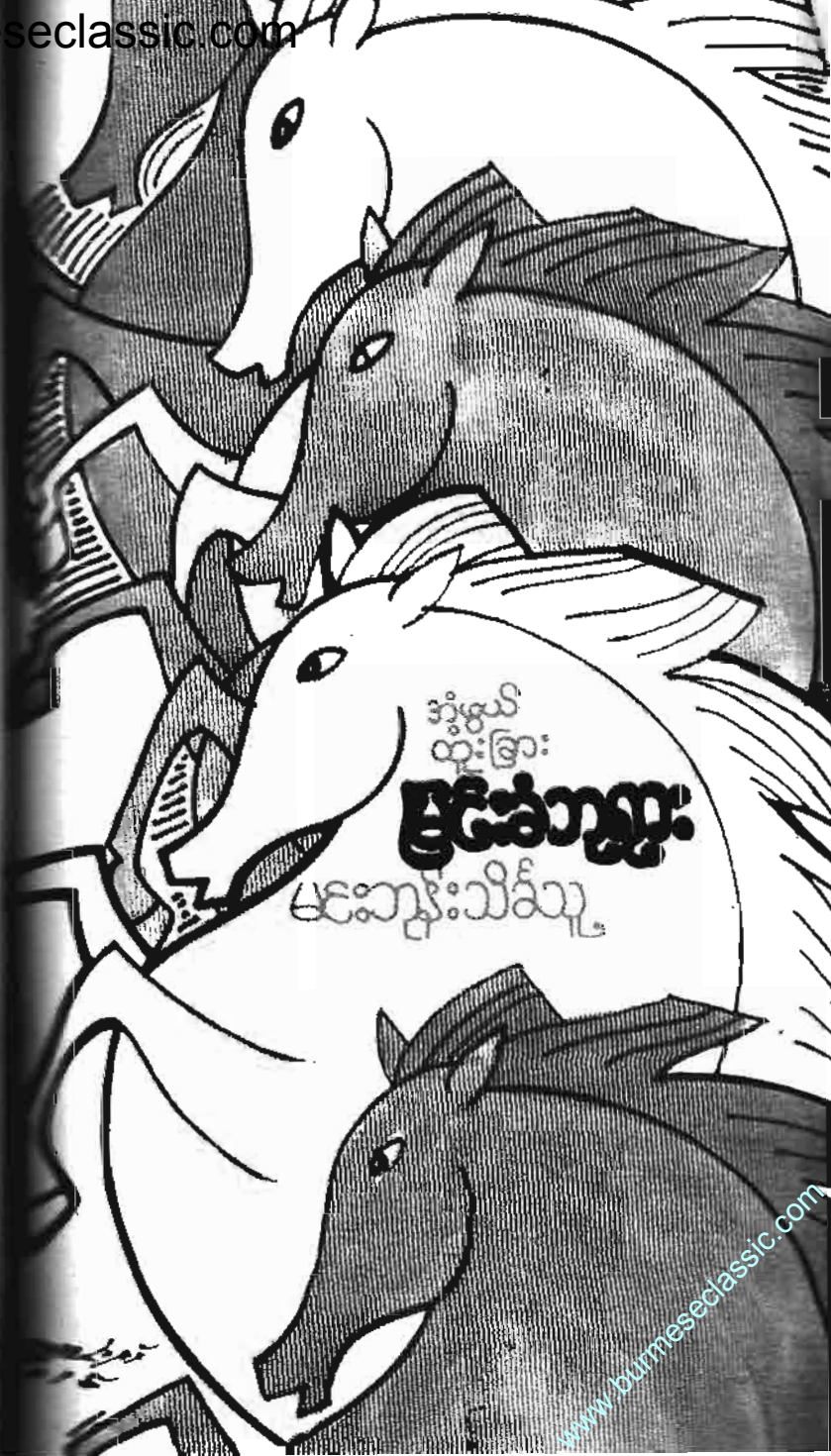
ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်မည်ကိုကြောက်။ သုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်အောင်
လုံ့လပြုကြပါကုန်။

« « « ဇမ္ဗင်ထွန်းတင်

ကလေးများ ချောင်းဆိုးသော် ခရေပွင့်ကို တစ်ည
လုံး ရေစိမ်း၊ မနက်တွင် ထိုရေကို စစ်၍တိုက်ပါ။

လိမ်းဆေး

- မြင်းရွာရွက်အမှန်ကို မီးနှင့်နှွေး၊ နမ်းဆီနှင့်ရော၍
ရင်ဘတ်ပေါ်လိမ်းပါ။
- ကလေးများ ချွဲထလျှင် ကြိုတ်မှန်ရွက်၊ ခွေးသေး
ပန်းရွက်၊ ရှိန်းစိုအနည်းငယ်ထည့်။ ယင်းအရည်ကို
ငယ်ထိပ်မှနေ၍ လိမ်းပေးပါ။

အံ့ဖွယ်ထူးခြား မြင်းခံဘုရား

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

ပုပြင်းခြောက်သွေ့လျက်ရှိသောပတ်ဝန်းကျင်တွင်အရာဝတ္ထုများသည်
ငေးငြိမ်လျက်ရှိကြသည်။ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတွင် တစ်ချိန်ရှိန်တက်နေသော
တံလျှပ်များသည်ယာမြေခယောင်းတောတစ်ခုလုံးကိုမီးလောင်တော့မည်
ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လျက် ရှိပေသည်။ ချစ်ချစ်တောက်လောင်မြိုက်နေသော
သံပူများသည်ရှားရှားပါးပါးတိုက်ခတ်လိုက်သောလေပြည်အောက်တွင်မူ
တစ်ခုခုပြည်အောင် ပြေးလွှားလိုက်သေးသည်။ သစ်ရွက်များ၊ ကန္တာရ ဆူးချုံ
များသည် အပူဒဏ်ကို ကျောပေးလျက် ကြွံ့ကြွံ့ခံနေကြဟန် ရှိ၏။

လက်ဝဲဘက် ယာစပ်တွင် ရှည်လျားသွယ်ကိုင်းသော အရပ်မြင့်မြင့်
ထန်းပင်များ၊ စိမ်းလန်းသောထနောင်းပင်၊ ဆီးပင်၊ တမာပင်တို့ကိုတွေ့ရခြင်း
ဖြင့်အညာ၏နွေဦးရာသီမှန်း သိသာပေသည်။ သစ်ပင်များသည်ပုပြင်းသော
နွေနေအောက်တွင် မလှုပ်မယှက်။

ကျော်ဒင်သည် လှည်းအရံတိုက်ကို ကိုင်ရင်း တစ်နှစ်တာမျှ မတွေ့မမြင်
ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုရင်း လှည်းဆောင့်သည့်ဒဏ်ကို

ခံစားကာ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဘူတာမှ လှည်းဖြင့် သုံးပိုင်ကျော်
တော်ဝေးသည့် ရွာကလေးကို ခရီးနှင့်နေခြင်း ဖြစ်ပေရကား ခရီးပန်းလှပေပြီ။
ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ကြေးနီထဲရထားစီးပြီး ဘူတာမှတစ်ဆင့် သူနေထိုင်ရာ
မိဘများလက်ဝတ်လက်ရင်းစီးပွားရှာနေထိုင်ရာ ကလေးရွာကလေးသို့ လှည်း
ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို ထပ်၍ ဖြတ်သန်းလာရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။ အိမ်သို့ ခပ်မြန်မြန်ရောက်ချင်ပြီ။
အနားယူချင်ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာကလေးသို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပဲ
ရင်ထဲမှာ ပင်ပန်းသမျှ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရန်ကုန်မြို့ ကောလိပ်ကျောင်းတော်
ကြီးမှာ စာသင်ပင်ပန်းရသမျှ ပြေလျော့သွားပြီဆိုရပေမည်ပင်။

ကျော်ဒင်သည် ကလေးရွာကလေးသောမက ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာဆယ်ရွာမက
ရှိသောရွာစဉ်တွေမှတစ်ဦးတည်းသော ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ဖြစ်သဖြင့် မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများပင်မဆိုနှင့်ဦး၊ တစ်ရွာလုံးကပင်
“ငါတို့ ရွာက မြို့ပိုင်လောင်းကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး” ဟေ့ဟု ဂုဏ်ယူနေ
ရသူဖြစ်ပေသည်။ အိပ်ပွဲကျော်ဒင်သည် ဘဝမြင့်မသွား၊ သွေးနားထင်တက်
မသွား၊ အားလုံးကို ယခင်ကအတိုင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံသည်။ သည်
တော့ လူချစ်လူခင်များသည်။ သမီးရှင်တွေက သဘောကျကြသည်။

နွားလှည်းကလေးသည် သဲချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်
နှမ်းခင်းစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဟိုးရှေ့ဘက် ထန်းတောညိုညိုကို ကျော်
လျှင် ရွာကိုရောက်ပြီ။ အပူဒဏ်အောက်မှာပင် ကျော်ဒင်၏ရင်သည် ကြည်နူး
မှုဖြင့် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုစဉ် လှည်းသမားက ကြိမ်ကို တစ်ချက်ပင့်ကာ
မြှောက်ကာဖြင့်...

“ဟဲ့ - ငနီ၊ နင် ဘယ်ဘက်ကို ဆွဲနေသတုံးဟ”
ပြေးလည်း ပြေး၊ ရိုက်လည်း ရိုက်သည်။ နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်၍ နွား
ကျောကုန်းသို့ တဖြန်းဖြန်းရိုက်သဖြင့် နွားသည် နာကျင်ကာ ကဆုန်ဝေါက်
ပြေးလေသည်။ ထိုအခါ ကျော်ဒင်သည် မနေသာတော့ ဝင်ပြောရတော့
သည်။

“မရိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာ နေပူကြကြ ကြီးအောက်မှာ လူတွေနဲ့ ဝန်မတွေ
ကို ထမ်းပြီး ပြေးနေရတာပါ၊ သနားပါတယ်”

“ဒီကောင်က ငပေဗျ။ ကတ်လည်း ကတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရိုက်ရတာ”

“တိရစ္ဆာန်ပဲဗျာ - ဘယ်သိမှာလဲ”

လှည်းသမား ဘာမှဆက်မပြောတော့။ မရိုက်တော့သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ အငေါက်မပျက်ပေ။ ကျော်ဒင်သည် မကြားယောင်မြဲကာ နေရောင်အောက် ဘက်ဆီမှ ရှုခင်းတွေကို ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာထိပ်သို့ လှည်းဝင်လာလေပြီ။ ရွာလယ်တွင် ကျော်ဒင်တို့ အိမ်သည် ထီးတည်းကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျော်ဒင်တို့အိမ်သည် တစ်ရွာလုံးတွင် အကြီးမားဆုံး ဖြစ်သည်။ သူကြီး အိမ်ထက်ပင် ကြီးမားသည်။ ယာတွေ၊ မြဲတွေနှင့် ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တင်းသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

“ကဲ - လှည်းဆရာရေ၊ ဒီမှာပဲရပ်တော့ဗျာ၊ ဒီကပဲ ဆင်းလျှောက်တော့မယ်။ ကျွန်တော်မှာ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ သားရေအိတ်ပဲပါတာ”

လှည်းဆရာသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှည်းကို ထနောင်းပင်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျော်ဒင် ပါလာသော တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ပစ္စည်းများကို ကူ၍ သယ်မပေးလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ - နွားလည်း မောနေပြီ၊ ရေလည်း တိုက်၊ အစာလည်း ကျွေးပါဦး၊ ပြီးမှ ခရီးဆက်ဖို့”

လှည်းဆရာသည် နှင်တံကိုချကာ လှည်းပေါ်မှဆင်းသည်။ နွားကိုအစာကျွေး၊ ရေတိုက်ရန်ပြင်ဆင်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျော်ဒင်သည် ရွာလမ်းတစ်လျှောက် အဖော်တွေကို လိုက်ရှာသည်။ ရွာလမ်းမသည် နေပူအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသည်။ လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပေ။ သူသည် အဝတ်အစားထည့်သားရေအိတ်နှင့် စားစရာလက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကို မ.ကာ ရွာလမ်းမအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏ နားထဲသို့ ကျယ်လောင်သော မြူးကြွသော ဆိုင်းသံ ဝင်လာသည်။ ပထမတော့ သူ ရုတ်တရက် ကြောင်အကူ ရပ်တန့်ငေးမောမိသွားသည်။ ပူလောင်ပြင်းပြသော နေခါးခါးအောက်ဘက်တွင် ရှင်ပြုလား၊ မင်္ဂလာပွဲလား တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။

အသံလားရာဆီသို့ သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွာလယ်သူကြီးအိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်မှ ဖြစ်နေသည်။ ကြီးမားသော မဏ္ဍပ်ကြီးဖြစ်ကာ နရုံးစီးအနီရောင်ပိတ်စဖြင့် ပွဲတွေ ပေးထားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသည်။ သူနည်းနည်းတော့ ရိပ်မိသွားသည်။ သူကြီးကတော်သည် နတ်ပွဲပေးရသည်ကို အသိရှိသည်သာမက နတ်ကိုးကွယ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူလှမ်းမြင်နေရသော မဏ္ဍပ်သည် နတ်ကနားပေးနေခြင်းမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်။ နတ်ဆိုင်းသံသည် တထိန်းထိန်းမြည်ကာ စိတ်တက်ကြွစွယ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျော်ဒင်ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိသည်။ သူသည် တိုးတက်ခေတ်မီသော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ဘုရားမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာများကိုမှ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ မဟုတ်ပေ။ ဘုရားဟောအရသုံးဆယ့်ဆယ်တံကို ယုံကြည်သော်လည်း ကိုးကွယ်မှု အယူလွဲမှားနေသော ဖြစ်ရပ်ကိုလုံးဝလိုလားသူတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း စစ်မှန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒကိုသာ လက်ခံစေလိုသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် လက်ဆွဲအိတ်များကိုသယ်ကာ ယင်းရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း လေးလံတုံ့နေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ ရွာလမ်းမသည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းမှာ တစ်ရွာလုံး နတ်ကနားမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်တကား။

“လူတွေ - တယ်ခက်ပါလား”

တစ်ချက်ညည်းညူရင်း ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိအိတ်လျက် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ စီးလာသော နွားလှည်းမှ လှည်းဆရာမရှိတော့။ နွားကတော့ ချကျွေးထားသော ပြောင်းရိုး၊ နှမ်းဖတ်ရိုးများကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မဏ္ဍပ်နားရောက်လေ နတ်ဆိုင်းသံက ကျယ်လောင်လာလေဖြစ်သည်။ သံပြိုင်ဟစ်သံတွေ သံပြိုင်ညီညာနတ်ချင်းသံတွေ ကြားနေရလေပြီ။

ကနားစီး၏ အောင်မြင်ထည်ဝါ၍ ဟိန်းဟိန်းမြည်နေသော အသံသည် နတ်ပေါ်လာလေသည်။

(အတုလေးရယ်တဲ့ ယဉ်ကာပြိုင် ယဉ်ကာပြိုင်)။

ပန်းမွေ့ရာကော်စောနှင့် ရောနှောလိုထိုင် ...

(ပျိုတိုင်းကြိုက်ပါတဲ့ နှင်းဆီခိုင် ... နှင်းဆီခိုင်)။

ခွင်လုံးပိုင်ပါတဲ့ ဇာတ်တော်သား ... ဝေးရာရှား ...

သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ပါလို့ ...

(အရပ်ကိုတဲ့မှ အားမနာ ... အားမနာ)။

မသောက်ရရင် သီလစောင့်မယ် ...

ကိုကျောင်းဒကာ

(သောက်တော်သူးရယ်နှင့် ကိုယ်မကွာ ... ကိုယ်မကွာ)။

မင်းကျော်စွာကို မကျော်လာ ...

မေးရာကရှား ...

ကနားစီးသည် နတ်သံပစ်လေသည်။ ဆိုင်းသံက တထိထိမြည်သည်။

ဆိုသူ၊ တီးသူ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှင့် မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ လူတွေက များပြားလှသည်။ မကွပ်ပတ်လည်တိုး၍ မရလောက်အောင် စည်ကားလှပေသည်။ ကနားစီးပုဂ္ဂိုလ်သည် အသံကောင်းလှသည်။ ဇာတ်မင်းသားနှင့် မခြားအဆွဲ အငင်အမြတ်အတောက်ကောင်းလှသည်။ ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ကျော်ဒင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသံသာကြားနေရသည်။ လူတွေတော့ မမြင်ရ။ လူတွေနှင့် ပိတ်ကာစီးနေသည်။ ကနားစီးသည် နတ်သံပစ် ပြန်လေသည်။ ဆိုင်းက တထိထိ - စည်းချက်ကျကျ ...။

ထိုစဉ် လူအုပ်၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဗျိုး - နောင်ကြီး - နောင်ကြီး”

သူ့ကို အော်ခေါ်နေသံလား ...။

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရား - ဘုရား - လှည်းဆရာပါကလား။

လှည်းဆရာသည် နားလှည်းနှင့် နားကို အစာကျွေး၊ ရေတိုက်ကာ စိတ်ချ လက်ချထားပြီး နတ်ကနားပွဲထဲသို့ ရောက်နေပြီကော။ ကျော်ဒင် လှမ်း၍ ပြုံးပြဲကာ နတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီထဲ ရောက်နေတာလဲဗျ”

လှည်းဆရာသည် နေလောင်ထားသော မည်းကျွတ်ကျွတ်အသားနှင့် ခြုံစွေးသော သူ၏ သွားများကို ဖြေပြရင်း ...

“နွားကို ရေတိုက်အစာကျွေးနေတုန်း ဆိုင်းသံကြားတာနဲ့ ဒီဘက်ကို ထွက်လာတာပဲဗျိုး။ ကျုပ်က ဆိုင်းသံကြားရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ဗျ။ လာပါဗျ - ကောင်းလိုက်တဲ့ ကနားစီးရဲ့အသံဗျ။ ဆိုင်းကလည်း မြိုင်သဗျိုး။ မြို့တော်ညှိပိုင်းတဲ့။ လာပါ - နောင်ကြီးရဲ့၊ ခဏလောက် ဝင်ရပ်စမ်းပါ။ နောင်ကြီး ဝှည်းတွေချထားဗျ။ ဘယ်သူမှ မယုံပါဘူး ခင်ဗျ။ လာပါဗျာ - ကျုပ် - နောင်ကြီး အိမ်အရောက်လိုက်ဖို့ပါမယ်။ ကြုံခဲ့တယ်ဗျ - လာပါဗျ”

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူနှင့် နတ်တွေ သဟဇာတမဖြစ်။ ယခုလို ရပ်၍ စကားပြောရလျှင်ပဲ လွန်လှပေပြီ။ ရပ်၍ စကားပြောနေရလျှင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး သေးကျသွားသလို ခံစားနေရပြီ။

“နေပါစေဗျာ - ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်သွားပါမယ်။ အိမ်ကမဝေးတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ဆက်ပြီး ကြည့်ပါတော့”

လှည်းသမားသည် အလျှော့မဝေး ...။

“လာပါဗျ - ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် ဝင်ရပ်စမ်းပါဗျာ။ ကြည့်စေချင်ဇွန်းလို့ပါ”

လှည်းသမားသည် ပြောလည်းပြော၊ သူ့လက်ကို ဝင်ဆွဲလေသည်။

“လာပါဗျ - ဒီလိုပွဲမျိုးက ကြည့်ရမဲ့လို့ပါခင်ဗျ။ လာပါ - နောင်ကြီး အထုပ်တွေ သစ်ပင်နားမှာ ခဏချထားပါ - ကဲ - လာ”

အားမနာတတ်သော လူ၏ အရိပ်အကဲကို မသိနားမလည်ရှာသော လှည်းသမားသည် ကျော်ဒင် ဆွဲလာသော သားရေသေတ္တာကို ဆွဲလှ၊ ခပ်သွတ်သွတ်ခြေလှမ်းများဖြင့် မကွပ်အနီး သစ်ပင်ရိပ်တွင် သွားချလေသည်။ ဆည်တော့ ကျော်ဒင် မနေသာတော့ အပြစ်လည်း မဆိုရက်တော့။ ခိုးသား၍ နှင်းလင်းသော အလိုက်မသိသော လှည်းသမား နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

“ကဲ - နောင်ကြီး သဘောပဲ။ လှည်းဆရာရေ - ကျုပ်က ဒီလို အောက်ကုတ်တွေ၊ မိတ္တူဒီဇို အယူဝါဒတွေကို အယုံအကြည်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ခင်ဗျားကို အားနာလို့ ဝင်ကြည့်တာ သက်သက်ပဲ။ ကျုပ် ရင်ထဲမှာ ဘုရားက လွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး”

လှည်းသမားသည် ကျော်ဒင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ယောင်ယမ်းကာ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။ သို့မဟုတ် တမင်လွှတ်ချလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖိုးကြီးပစ်ချခံလိုက်ရသလို ကျော်ဒင်ကို တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမျှ ထင်မပြောတော့ပေ။ သူ၏အကြည့်သည် ကျော်ဒင်ကို ဦးခေါင်းစုံနစ်လုံးနှင့် မြွေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြည့်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်မလာတော့ဘဲ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လှည်းသမား၏ အသိအာရုံထဲတွင် ကျော်ဒင်သည် သူလိုငါလို နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတစ်ယောက်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားပုံရသည်။

ကျော်ဒင်သည် ပြောပြီးမှ အားနာသွားသည်။ သူ့စကားက နတ်ကိုးကွယ်သူတွေကို ထိခိုက်သလို ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်လား။

“ကဲပါ - ဗျား ရှေ့တိုး - လူအုပ်က များတယ်ဗျ - နော်”

ထိုအခါမှ လှည်းသမားထံမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ - ယုံတာ မယုံတာ ထားပါ။ ဗဟုသုတ ရတာပေါ့ဗျာ”

ကနားစီး၏နတ်သံပစ်သံပေါ်လာသည်။ ကျော်ဒင်သည် လှည်းသမားနှင့် အတူ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ လူအုပ်ထဲမှ ရပ်ကြည့်နေသူများသည် ကျော်ဒင်သိက္ခာမင်းနေသူများသည် ရွာထဲမှ လူတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက နတ်ကနားစီးသို့သာ ရောက်နေရကား ကျော်ဒင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြ။ နတ်မဆက်နိုင်ကြ။ ကောလိပ်ပြန် ကျောင်းသားကြီးကို အရေးတယူ မလုပ်နိုင်အားကြ။

နတ်ကနား မကွပ်ထဲတွင် (၃၇)မင်းနတ်ရုပ်များသည် သူနေရာနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိနေကာ ထိပ်ဆုံးတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ဆင်းတုတော်ရှိသည်။ နတ်ရုပ်တွေသည် မျိုးစုံဖြစ်သည်။ ထိုင်နေသည့် အရုပ်၊ ထနေသည့် အရုပ်တချို့ သန်လျက်ကိုင်ထားသည်။ တချို့က ဓားကိုင်

ထားသည်။ ယောက်ျားနတ်ရုပ်၊ မိန်းမနတ်ရုပ်၊ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေသော အရုပ်၊ ဘီလူးရုပ် စုံလင်လှပေသည်။ ကျားနှင့် နတ်ရုပ်လည်း ပါသည်။ ကျော်ဒင်သည် နတ်ရုပ်များကို အထူးအဆန်း သစ္စာယုံ ငေးဝိုင်းကြည့်နေမိသည်။

မကွပ်ထဲတွင် ရေမွှေးရနံ့ အမွှေးတိုင်နှင့် ပန်းမျိုးစုံ၏ ရနံ့များက ကြိုင်လှိုင်နေကာ အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကြောင့် တောင်ယာခင်းကို မီးရှို့သည့်အလား မီးရိုးတွေက ဖွန်ထူနေသေးသည်။

နတ်ထိန်းများ၊ ဘေးမှ ကူညီဝိုင်းဝန်းသူများသည် ထိုင်သူထိုင်၊ ထသူထခြင်စီးချက်ညီညီ လက်ခုပ်သံများဖြင့် မကွပ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပရိသတ်နှင့် ပေါင်းစည်းမိကာ နစ်မျောနေကြပေပြီ။ ဈာန်ဝင်နေကြလေပြီ။

ကနားစီးသည် ဘယ်ညာလက်နစ်ဖက်တွင် အောင်သပြေခက်များကို တိုင်ကာ ဓာတ်လိုက်သူကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူသည် ပြန်ကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံ၊ တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် နတ်ဝင်နေခြင်းလော။ ဒါမှမဟုတ် လိမ်လည်သရုပ်ဆောင်နေခြင်းလော။

ကျော်ဒင်သည် သံသယစိတ်ဖြင့် ကနားစီး နတ်ဝင်သည်ကို စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

(အရပ်ကိုတဲမှ အားမနာ ... အားမနာ)၊

မသောက်ရရင် သီလစောင့်မယ် ...

ကိုကျောင်းဒကာ ...

(သောက်တော်ဘူးရယ်နှင့် ကိုယ်မကွာ ... ကိုယ်မကွာ)၊

ထိုင်နေသည့် နတ်ထိန်းတစ်ယောက်က သံကုန်ဟစ်ပြန်သည်။ အချို့က ဦးချက်ညီညီ လက်ခုပ်လိုက်တီးသည်။ တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကြီးက ထိုင်ရာမှ ထကာ ကနားစီးနတ်ဆရာ၏ ရင်ဘတ်မှ ပန်းရောင်ပဝါစကို ဆင်းကြပ်စွာ ထပ်၍ ချည်နှောင်ပေးနေပြန်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တေးသွားအလိုက်အတိုင်း ဆိုသည်။ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ဆိုင်းသံသည် ဆူညံနေသည်။

ကျော်ဒင်သည် သစ်စေ့ခွံထဲမှာ နေရသကဲ့သို့ စိတ်ကျဉ်းကြပ်လာသည်။ သူသည် နားလည်ရခက်ခြင်း၊ ယုံကြည်မှု မရှိခြင်း၊ အထင်သေးခြင်း စသည် မျက်ဝန်းများဖြင့် နတ်ဝင်သည်ကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဖြစ်သွားသည်။

ကနားစီး၊ နတ်ဝင်သည်သည် တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာဟု ဆိုရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာဟု ခေါ်ရမည်လား။ မသိနိုင်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျော်ဒင်ကို စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့်ပင် တည်း။

ကျော်ဒင်ကလည်း မျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းစိမ်းရိုင်းရိုင်း ပူလောင်လှသော နွေအောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းများသည် ပြင်းထန်စွာ ရင်ဆိုင်ခလုတ်တိုက်မိကြလေပြီ။ ခက်ထန်စွာ ဆုံမိကြလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေပူများက ကျော်ဒင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်ရန် ဟူးဟူးလောင်လောင် ပြေးလာနေကြပြီး ကျော်ဒင်ကို စိုက်ကြည့်နေသော နတ်ဝင်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ထူးခြားသော အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကို တစ်ခဏချင်း အနက်ဖော်ကြည့်မိသည်။ အဖြေရှာမရ၊ နတ်ဝင်သည်၏ အကြည့်က မမြင်နိုင်သော ဓားသွားတစ်လက်ဖြင့် ကျော်ဒင်၏ ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်းထောက်လိုက်တာနှင့် သဏ္ဌာန်တူသည်။ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းညိုညိုများက ကျော်ဒင်ကို တစ်ခုခု ပြောနေပေပြီ။

“ကောင်လေး - ကောင်လေး”

ကနားစီးနတ်ဝင်သည်၏ “ကောင်လေး - ကောင်လေး” ဟူသော မာကြာခက်ထန်သည့် အသံနှင့်အတူ လက်ညှိုးက ကျော်ဒင်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်သလို တည့်မတ်စွာ ချိန်ခွယ်ထားသည်။

ရှုတ်တရက် ဆိုင်းသံက တိခန့် ပြတ်သွားသည်။ ကနားစီးသည် ကျော်ဒင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာသည်။ ပရိသတ်သည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။ အားလုံး၏ အာရုံသည် ကျော်ဒင်နှင့် ကနားစီးဆီမှာ။ ထိုစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ အသံတချို့...

“မောင်ကျော်ဒင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်တော့ - ကိုကျော်ဒင်ကြီး”

“ကောလိပ်ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာတာဟ”

ကျော်ဒင်ကို သိကျွမ်းသော ရွာသူရွာသားများက တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောနေကြပေပြီ။ ကျော်ဒင်သည် အသံတွေကို မေ့ထားကာ ကနားစီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ကနားစီးသည် ကျော်ဒင်နှင့် တစ်လံကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကာ ...

“နည်းနည်းဖယ်ပါ - ကောင်လေး - ရှေ့တိုး - ရှေ့တိုး”

လူအုပ်က များလှသည်။ ကျော်ဒင်ရှေ့မှာ လူနှစ်တန်းခန့် ထပ်နေသေးသည်။ ကျော်ဒင်သည် သတိအနေထားဖြင့် ကနားစီးကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ရှေ့တိုး၊ နောက်မဆုတ် ...။

“ကောင်လေး - ရှေ့တိုးခွဲလေ”

ထိုအခါမှ ကနားစီး၏ ပျော့ပျောင်းသွားသော လေသံကို သတိပြုမိတော့သည်။ ကျော်ဒင်သည် သိလိုစောဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးဖယ်ကာ ဧကန်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပေသည်။ နတ်ဆရာ - ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ။ လာစမ်း ...။ ကျော်ဒင်သည် ရဲဆေးတင်ကာ ကနားစီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ စုပြုံစူးစိုက် ...။

“ကောင်လေး”

ကနားစီး၏ အသံသည် မဆိုစလောက် တုန်ခါနေသည်ကလွဲ၍ ပျော့ပျောင်းလာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ကျော်ဒင်ရင်သည် အနည်းငယ် ခုန်စပြုလာသည်။

“ကောင်လေး - မင်း - နတ်တွေကို မယုံဘူးမှတ်လား”

သူရင်ထဲမှာ ဖြုန်းခနဲ အေးစက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ နတ်ဆရာကို သူ မသိချေ။ သူ့ကိုလည်း နတ်ဆရာက သိဟန်မတူ။ ယခုတော့ သူကလည်း မသိ။ သူ့ကိုလည်း မသိသော ပုဂ္ဂိုလ်က “မင်း - နတ်တွေကို မယုံဘူးမှတ်လား” ဟု သူရင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ထားသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဖွင့်ပြောနေ

ပေါ်ပြီကော။ ထိုအရာသည် နည်းနည်းတော့ ဆန်းကြယ်သည်။ နတ်ဆရာ
သည် သူနတ်တွေကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာကို အဘယ်ကြောင့် သိနေ
သနည်း။ သူ့ရှင်ထဲမှ ခိုင်မာသော ခံယူချက်တစ်ခုကို သူစိမ်းတစ်ရပ်က ဖွင့်
ပြောနေပေပြီ။

“ဟုတ်တယ် - ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် နတ်တွေကို မယုံဘူး”

နတ်ဆရာသည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ကာ

“မင်း - မယုံကြည်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ လောကမှာ မျက်စိနဲ့မြင်မှ
ကိုယ်တွေ့ ကြုံမှ ယုံမယ်ဆိုတာ တစ်ယူသန့်ဆန်တယ် ကောင်လေး။ ကဲ -
မင်းစိတ်ထဲက လိုချင်တာတစ်ခုခု ပြောလိုက်စမ်း”

ကျော်ဒင်သည် နတ်ဆရာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နတ်ဆရာ၏
မျက်ဝန်းများသည် ရုတ်တရက် စူးရှပြောင်လက်လာသည်ဟု ခံစားမိသည်။
နတ်ဆရာသည် အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။
ညိုမောင်းသော အသားအရေ၊ တုတ်နိုင်သော မေးရိုး၊ ပိပြားသော နှုတ်ခမ်း
များက ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို မလွှတ်တမ်း ဆုတ်ကိုင်ထားသည့် အမူအရာ
ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

နတ်ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက် ခါလိုက်ပြန်သည်။ ပရိသတ်သည်
အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး - ကောင်လေး၊ နတ်တွေကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတာကို
သက်သေပြချင်လို့ပါ။ မင်းကို အန္တရာယ် မပေးပါဘူး။ ကဲ - ပြော - စိတ်ထဲက
ပြော၊ နှုတ်က ဖွင့်မပြောနဲ့။ စိတ်ထဲက လိုချင်တာ တစ်ခုပဲပြော”

ကျော်ဒင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့လိုဘဝမှာ ပြည့်စုံ
နေသူတစ်ယောက်က အစိုးတန်ရတနာပစ္စည်း ဘာမှမလိုချင်၊ လောလာ
ဆယ် သူလိုချင်တာ ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူသာ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓေါမေ သရက် အညံနတ္ထိ -

ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ -

ဗုဒ္ဓေါမေ သရက် အညံနတ္ထိ -

ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ -

ဗုဒ္ဓေါမေ သရက် အညံနတ္ထိ -

ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိ -

ကျော်ဒင်သည် တိုးတိုးကလေး ရွတ်သည်။ စိတ်ထဲမှ ရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ မှန်ပေသည်။ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိပေ။

“ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင်၏ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ၊ မြင်းငါးကောင် ခံထား
သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ အလိုရှိပါသည်”

ရင်ထဲမှ အသံတိတ်ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်
ခြင်းပင်။ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပရိသတ် သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ ငြိမ်သက်
နေသည်မှာ သက်မဲ့ရှုပ်တုတွေလိုပင်။ ပရိသတ်၏စိတ်ထဲတွင် ကျော်ဒင်သည်
မည်သည့်အရာကို နတ်ဝင်သည်ထဲမှာ တောင်းမည်လဲဟု တွေးတောနေပုံ
ရသည်။ ရွှေတွေ တောင်းမည်လား။ ကွမ်းသီးလောက်ရှိသည့် ပတ္တမြားကြီး
ဈေးတောင်းလေမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မော်တော်ကား၊ လေယာဉ်ပျံစသည်
ဖြင့် စိတ်ရှူးပေါက်ရာ တွေးတောနေကြပေသည်။

နတ်ဆိုင်အဖွဲ့ကလည်း မည်သည့်တေးသံမျှ ထွက်မလာတော့ဘဲ
ထိတ်ဆိတ်နေရာမှ ပတ်ဝိုင်းသံနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်စ
ပြုလာသည်။

ကနားစီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ထို့နောက်
မုန်တိုင်းမိသော သစ်ပင်လို ယိမ်းထိုးနေရာမှ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် အပေါ်
သို့ မြောက်တက်သွားလေသည်။

ဆိုင်းသံသည် မိန်းမောင်းတီးလေပြီ။

ကနားစီး၏ မျက်ဝန်းများသည် ရုတ်တရက် သေးကြွရာမှ ပြူးကျယ်သွား
သည်။

“ဒီမှာဟေ့”

ကျယ်လောင်ဟိန်း ထွက်သော ကနားစီး၏ အသံနှင့်အတူ သူ၏ ညာ
ဆက်လက်သည် ဖျပ်ခနဲ အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

ကနားစီး၏ညာဘက်လက်ထဲတွင် ဘုရားတစ်ဆူ ပါလာသည်။ အနက် ရောင်မြင်းငါးကောင် ပလ္လင်ခံ၍ ညက်တော်လေးလက်မခန့်ရှိ ဆင်းတုတော် အံ့ဩစရာပင်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဘုရားတစ်ဆူ လက်ထဲရောက်လာတယ်ဟေ့”
ကျော်ဒင်သည် လေဖြတ်သူကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲ မှာ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကနားစီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ သူ၏ မျက်နှာတွင် အောင်အည်းမျှ သိပ်မှုတစ်ခု ရှိနေသည်။ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေပုံရသည်။ အပေမဲ့ ကနားစီး၏ နှုတ်မှ မည်သည့်စကား သံမျှ ထွက်မလာသေးချေ။

ကျော်ဒင်သည် ကြောင်အဝေးကြောင်ရင်း ဘာပြောရမည်မသိအောင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ အမှန်တကယ် လိုချင်နေသော ဆန္ဒတစ်ခုဖြင့် ဘုရားဆင်းတုတော်ကို တောင်းခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှ တောင်းဆိုလိုက်သော ဆန္ဒသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နတ်ဝင်သည် ကနားစီး၏ လက်ထဲတွင် မျက်လှည့်ဆန်ဆန် ရောက်ရှိလာ ပေပြီတကား။ နတ်ဝင်သည်၏ လေထဲတွင် လက်အမြှောက်ထူးဆန်းစွာ ကြွရောက်လာသော ဆင်းတုတော်ပေတကား။ ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာသော ပြကွက်မျက်လှည့်ဆန်သော လှည့်ကွက်မဖြစ်နိုင်။ မျက်လှည့်ဆန်သည် ထားဦး။ သူ၏စိတ်အတွေးထဲက တောင်းဆိုမှုကို နတ်ဝင်သည် မည်သို့သိရှိ နိုင်မည်နည်း။ မြင်းငါးကောင် ပလ္လင်ခံသော ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကို ဆုတောင်း စဉ် နတ်ဝင်သည်သည် မည်သို့မျှ မသိရှိနိုင်ပေ။

နတ်ဆိုင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် စီးချက်ညီညီဖြင့် ကနားစီးသည် သူ၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် အလိုက်သင့်ပါလာသော မြင်းငါးကောင် ပလ္လင်ခံထက်ဝယ် ဖွဲ့စွဲဆင်းတော် ကို လက်ဝါးပြင်ကို ဖြန့်ကာ ရှိသေလေးမြတ်စွာ ပူဇော်ရင်း...

“ရှေး - ကောင်လေး၊ မင်း စိတ်အာရုံထဲက ဆုတောင်းလိုက်တဲ့ ဘုရား ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ကျော်ဒင်သည် မငြင်းပယ်နိုင်တော့။ ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်မိသည်။
“ဟုတ်ပါတယ်”

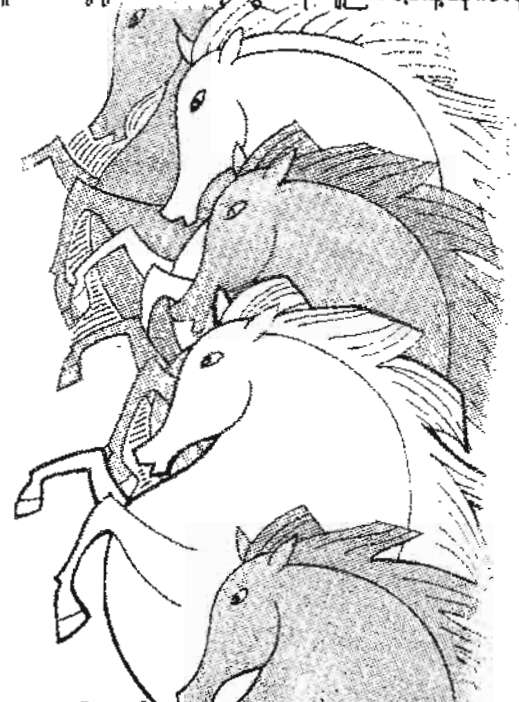
ပရိသတ်သည် ရုတ်တရက် ဆူညံသွားပြန်သည်။

“အံ့ဩစရာပဲဟေ့”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ကျော်ဒင်သည် နတ်ကနားစီး လှမ်းပေးလိုက်သော ဆင်းတုတော်ကို ရှိသေစွာ လက်ကမ်း၍ ပူဇော်သည်။

“လောကမှာ ကိုယ်မကြုံရတိုင်း မတွေ့တိုင်း မရှိဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ခပြောရဘူး။ ကဲ - ရှိရှိသေသေ ကိုးကွယ်ရစ်ချည်း။ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ ရတာ။

ဆင်းတုတော်လို့ မှားမြော်ကြည့်ရှုလေ့ရှိတာပဲ သူ၏
သံသို့ စူးရှကျယ်လောင်စွာ ဝင်လာသော မြင်းဟိသံကို ကြားလိုက်ရပေသည်။
မြင်းဟိသံသည် မြင်းတစ်ကောင်တည်း၏ ဟိသံမဟုတ်။ မြင်းများ၏ စုဝေး
ဆိုလိုသော အသံဖြစ်သည်။ မြင်းဟိသံသည် အိမ်အပေါ် ဘုရားကျောက်
ဆင်းတုဆီမှ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ပေတည်း။

မင်းကစိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကဲ - သွားတော့၊ တို့ - လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အသက်ထက်ဆုံးယုံကြည်ကိုးကွယ်ပါမယ် ခင်ဗျာ"

ကျော်ဒင်သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာ ပွေ့ပိုက်ကာ လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်လိုက်သည်။ လူအုပ်သည် ဆူညံသံ ဝေဖန်သံတွေဖြင့် တဝေါဝေါမြည်ကာ ငြင်းခန့်ရင်း ကျန်ရစ်လေသည်။

ကျော်ဒင်သည် ရွာလယ်လမ်းမရောက်သည်နှင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ သတိမရတော့။ သူ၏အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် မုန့်ထုပ်တွေကို ယူရန်လည်း သတိမရတော့။ သူသည် ဘုရားကို ပင့်ဆောင်ရင်း နေအိမ်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံအစုံကို ကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှည်းသမား...

လှည်းသမားသည် ကျော်ဒင်၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ပွေ့ပိုက်ရင်း သူ့နောက်သို့ အံ့သြတကြီး မျက်နှာ ဝေခွဲမရသော မျက်နှာဖြင့် ပြေးလိုက်လာလေသည်။

"ဟေး - ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး - နေဦးလေ"

ကျော်ဒင်သည် ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားလျက်က နောက်မှ အမောတကော ပြေးလိုက်လာသော လှည်းသမားကို လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

လောကသည် ဆန်းကြယ်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေသည်။

ကျော်ဒင်သည် နောက်နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသော် ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရသည်။ ထိုနောက် ဇာတိမြို့မှ ချမ်းသာကြွယ်ဝကာ လိမ္မော်ရေခြားရှိသော မခင်မွန်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သားသမီးများနှင့် ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ ဖြတ်သန်းရသည်။

သူ့ဘဝမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေစားသောက်ရသော အခြေချနေရမှု၊ ပညာရေးလောကတွင် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဘဝဖြင့် တင့်တယ်တယ်ရှိခဲ့သည်။ ဘဝမှာ လိုချင်တာတွေ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံခဲ့သည်။ ထူးခြားသည့်ဘဝမျိုးဟု ဆိုရမည်။

အသက် (၉၀) တိတိ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ရှည်လျားသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ညစ်စရာ၊ ကြေကွဲစရာများကို ဆံခြည်တစ်မျှင်စာမျှ မတွေ့ခဲ့ရသည်က လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟု ပြောရပေမည်။ ရောဂါကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့။ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား မရှိခဲ့။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခင်မင်သူ၊ ကူညီပံ့ပိုးသူတွေသာ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြည့်နှက်နေခဲ့ပေသည်။ တပည့်တပန်းတွေ များပြားလှသည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ တွင် ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မြို့ကလေးတွင် အစည်ကားဆုံး အခမ်းအနား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် ဦးကျော်ဒင်၏ အသုဘအခမ်းအနားကို မိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိခဲ့ပေ။ ထိုအချက်ကလည်း ထူးခြားသည်။

သည်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ်ကား...

မြို့ကလေး၏ သုသာန်တွင် ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒင်၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်အား သားသမီးတပည့်မြေးမြစ်များက ဂူသွင်းသည်။ ထို့နောက်...

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်မည့်နေ့ မတိုင်မီည...

ထိုညသည် လပြည့်ည ဖြစ်သည်။ သစ်ပင် သစ်ရိပ်တွေပေါ်သို့ လရောင် တျော်နင်းကာ ရွှန်းရွှန်းမြမြသာသော ညဖြစ်လေသည်။

မနက်ဖြန်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒင်၏ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပြီးသဖြင့် အားလုံးပင်ပန်းကာ အနားယူနေကြပေပြီ။ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးတွင် အပေါ်ထပ်တွင် တချို့၊ အောက်ထပ်တွင် တချို့ အိမ်ရှေ့မြေပြောင်ပြောင် မဏ္ဍပ်တွင် အိပ်သူ အိပ်၊ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဗိုက်သူ ဗိုက်နေကြပေပြီ။

ညသည် မှန်ရီအေးစက်တိတ်ဆိတ်လာသည်။

လမွန်းတည့်ချိန်၊ ဆယ်နှစ်နာရီတိတ် ...။

အိမ်ရှေ့ဘုရားကျောင်းဆောင်အောက်တွင် သားနှင့်သမီး၊ မြေးငယ်များ အိပ်ပျော်နေသည်။ သားကြီးဖြစ်သူ ကိုအောင်သူသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင် အောင် ရှိသည်။ ရှည်လျားလှသော လူ့ဘဝ တစ်လျှောက် ဖခင်ကြီး၏ ဘဝ၊ ဖြစ်ရပ်ကို တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် အာရုံထွေပြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြိုးစားရိုးသားကာ ဖြောင့်မတ်သော သမာဓိ ဂုဏ်ဖြင့် ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းရင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည့် ဖခင်ကြီး၏ အကြောင်းကို တွေးတောကာ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလာသည်။ ဆိုတက်လာသည်။

ကိုအောင်သူသည် ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်ချိတ်ရင်း ဖခင်ကြီး ငယ်စဉ် ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝက နတ်ကနားပွဲမှ ထူးဆန်းစွာ ပင့်ဆောင်လာသည့် ဆင်းတုတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့်ရှုငေးမောနေစဉ်မှာပင် သူ၏ နားထဲသို့ ဖူးရှုကျယ်လောင်စွာ ဝင်လာသော မြင်းဟိသံကို ကြားလိုက်ရပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်းမရှိ၊ မြင်းမွေးသူမရှိ၊ မြင်းဟိသံသည် မြင်းတစ်ကောင်တည်း၏ ဟိသံမဟုတ်။ မြင်းများ၏ စုဝေး ဟိလိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ မြင်းဟိသံသည် အိမ်အပေါ် ဘုရားကျောင်း ဆောင်ကြီးဆီမှ ကျယ်လောင် ဖူးရှုစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပေတည်း။

ကိုအောင်သူသည် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေကာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ အိပ်ပျော်နေသူတွေကိုပင် နှိုးရန် သတိမရလိုက်။ သူ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ဧရာမ မြင်းနက်ကြီးငါးကောင်သည် ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင်းမှ တဝုန်းဝုန်း ခုန်ဆင်းလာကြခြင်း ပေတကား။ ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း သေးငယ်သော အကောင်ကလေးတွေ ဖြစ်သော်လည်း အောက်ရောက်သည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ကြီးထွားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မယုံကြည်နိုင်စရာ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်အသွင်သဏ္ဌာန်ကြီးများကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုအောင်သူတစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးလည်ပတ်မှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့သည်။ သူသည် မျက်တောင်

ခတ်ရန်ပင် မေ့လျော့နေပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်လိုက်သော သူ၏အသံသည် လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ လေဖြတ်သွားသော သူကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားမရအောင် ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ငါတို့ တာဝန်ကျေပြီဟေ့”

ထိုစဉ် မြင်းနက်ကြီးငါးကောင်ကြားမှ တစ်ကောင်အပေါ်တွင် ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်လိုက်လာကာ ရှေးခေတ် စစ်သည်တော်ကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသော အနီရောင် ဦးထုပ်ပေါင်းနှင့် ဧရာမ လူညံ့ထွားကြီးတစ်ယောက်သည် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဧရုဆုးမှ ဦးဆောင်ကာ အိမ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် လှေကားထစ်များကို ခုန်ကျော်လွှားကာ အိပ်ပျော်နေသူတွေကို ရှောင်ရှားရင်း ဆင်းသွားကြလေသည်။

မြင်းများ၏ ဟိသံ ...

“ဟီး - ဟီး - ဟီး”

ကိုအောင်သူသည် အံ့သြတုန်လှုပ်ငေးမောရင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော မြင်းနက်ကြီးငါးကောင်နှင့် ဧရာမလူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို ထိန်ထိန်သာသော လရောင်အောက်ဘက်တွင် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရပေတော့သည်တကား။

ထိုအခါမှ သူသည် အသက်ဝင်လာသူကဲ့သို့ အသံထွက်လှုပ်ရှားနိုင်ပြီး အိမ်သားတွေကို နှိုးကာ အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြောပြမိတော့သည်။ အားလုံးက သတိပြုပြီး ကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ဖူးမြော်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်းငါးကောင်ခံသော ပလ္လင်ဖြင့် ဘုရားရှင် ဆင်းတုတော်က ကြည်ညိုစွာ စံပယ်လျက်ပင် ...။

“““ ပင်းဘုန်းသိဒ္ဓသူ

Handwritten signature

အောင်ဇော်ဝင်း

စိတ်တစ္ဆေ

အောင်ဇော်ဝင်း

လုပ်သောမြက်ခင်းစိမ်းလေးပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသော
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ သူတို့လေးတွေ၏လက်ထဲမှာတော့ ဆော့ကစားရန်
ခြင်းထန်သော ယမ်းအားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဗျောက်အိုးများကို
တိုင်ထားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် ...

“ဗျောက် - ဗျောက် - ဗျောက် - ဗျောက်”

“ဖောင်း - ဖောင်း - ဖောင်း”

“အား”

ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံအဆုံး၌ (၅)နှစ်
သာသာရှိသေးသော ချယ်ရီသည် ငယ်သံပါအောင် အော်၍ သူမ၏မျက်လုံး
အစုံအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ ညွတ်ရွေ့လဲကျ
သွားလေတော့သည်။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော သီတင်းကျွတ်နေ့၏

ညနေစောင်းလေးတစ်ခုသည် ဖျောက်အိုးပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အရှုပ်ဆိုးပြီး အကျည်းတန် သွားလေပြီတကား။

ရာသီစက်ဝိုင်းကြီးလည်း အလီလီပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းလေးတစ်ခုတွင် ...

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

မျက်မမြင်မလေး ချယ်ရီသည် စတီးလက်ကိုင်တုတ်လေးကို အမှီပြုပြီး ရန်ကုန် (လှည်းတန်း) လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ လမ်း ဖြတ်ကူးနေလေသည်။ မျက်မမြင်မလေး ချယ်ရီနှင့်အတူ သူမ၏ ဘေးတွင် စက်တီးနေသော လူငယ်လေးတစ်ဦး သူမနှင့်အတူ လမ်းဖြတ်ကူးရာ ...

ရုတ်တရက် အပြင်းမောင်းလာသော ကားတစ်စီးကို ထိုစက်တီး လူငယ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ စက်တီးကို အလျင်လိုစွာ စီးလိုက်စဉ် ချယ်ရီ၏ ထူးခြား သော အကြားအာရုံကြောင့် ...

“ဝိုး”

“ကွီ”

စက်တီးသံနှင့် ကားဘရိတ်အုပ်သံတို့ ထပ်တူညီမျှ အသံမြည်သွားလေ သည်း လမ်းဖြတ်ကူးနေသည့် လူများ၏ နှုတ်ဈေးမှလည်း ...

“ဟာ - ဟင် - ဟဲ့ - အို - တိုက်မိတော့မယ်”

အာမေဇိုတ်သံမျိုးစုံ ထွက်လာကြလေတော့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟိုစတီးတုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးက အမြန် လှမ်းဆွဲလိုက်လို့၊ နောက်မှီဆို သွေးသံရဲရဲမြင်ရဦးမယ်စော”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ လူတွေ၏ စကားအဆုံးဝယ် နေကာအမည်း ရောင် မျက်မှန်တပ်ထားသော ချယ်ရီကို ထိုလူငယ်က ...

“ကျေးဇူးပါ - မမ”

ချယ်ရီက နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို လှုပ်ရှား တစ်ချက်ပြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ၏ လက်ထဲမှ စတီးလက်ကိုင်တုတ်ချောင်းလေးကို စည်းချက်ညီညာစွာ ထောက်ရင်း တစ်ဖက်လမ်းမသို့ ဖြတ်ကူးလိုက်လေတော့သည်။

မျက်မမြင်မလေး ချယ်ရီသည် စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော ကော်ဖီ ခွက်လေးကို အသာအယာကိုင်လိုက်လေသည်။ ကော်ဖီခါးခါးလေးကို တဖြည်းဖြည်း ရသာခံသောက်ရင်း သူမ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့သည့် အကြောင်း အရာအဖြစ်အပျက်များမှာ ကြောက်စရာကောင်းပြီး မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်စေ လောက်အောင်ပင် သံသယဖြစ်စရာ ဇဝေဇဝါများနှင့် စိတ်ကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင် နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ - အမှန်တရားတွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ငြိန်လည်တွေးတောစဉ်းစားရင်း မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ မျက် မမြင် မလေးအဖို့ သူမ အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ထိုကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာအဖြစ်အပျက် ဆိုးများမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှသဖြင့် သူမ၏ အတိတ်က အရိပ်တို့သည် ကော်ဖီခါးခါးလေးနှင့် အတူစီးပျော ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီးက ချယ်ရီ၏ မျက်လုံးပေါ်မှ ပတ်တီးများကို ထစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် စွာချပြီးသောအခါ နောက်ဆုံး မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းဆွဲ၍ စွာချလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ကဲ - မချယ်ရီ ခြည်းခြည်းချင်း မျက်လုံးစွင့်ကြည့် ဟုတ်ပြီလား”

ချယ်ရီသည် သူမ၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စွင့်ကြည့် သွားသည်။

“မချယ်ရီ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ငါးချောင်းကို ကြည့်ပါ။ သေချာမြင်ရဲ့လား”

ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ လက်များကို ချယ်ရီ၏ မျက်လုံးရှေ့သို့ ပြရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ၊ ခပ်ရေးရေးတော့ မြင်ရပါတယ်။ အမြင်အာရုံတွေက မရှင်းသေးဘူး။ ငါးနေသေးတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ကျေနပ်သည့်အသံဖြင့် ချယ်ရီအား ...

“အိုကေ - ဒါဆိုရင် မချယ်ရီရဲ့ မျက်လုံးကို ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် မချယ်ရီရဲ့ မျက်လုံးအမြင်တွေ သိသိသာသာ တိုးတက်လာမှာပါ။ ကောင်းကောင်း အနားယူဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အနားယူလိုက်ပါ”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီးသည် ချယ်ရီအား လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများ ပေး၍ လိုအပ်သည်များ မှာကြားပြီး ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ ချယ်ရီလည်း သူမ နားနေသော ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ရင်း မှေးစက်အနားယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“အိပ်နေပြီလား - အစ်မ”

ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် ချယ်ရီသည် ဝေဝါးနေသေးသော မျက်လုံးအား အသာစွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း အသံရှင်အား ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည်က တိုးတိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ - တိုးတိုး - မမရဲ့ နာမည်က ချယ်ရီ မှတ်ထားပေါ့။ မင်း အသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“၁၁ နှစ်ပါ မမ”

“မင်းက ဒီဆေးရုံက လူနာလား။ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အကျိတ်တစ်ခုရှိလို့ အဲဒီအကျိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်မလို့လေ”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ခွဲရမယ် ထင်တယ် - မမ”

နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြရင်းဖြင့် တိုးတိုးသည် ချယ်ရီအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ဂေဟအကြာတွင် ချယ်ရီ၏ မျက်လုံးလေးများ မှေးစင်းငိုက်မြည်းလာလေတော့သည်။ ချယ်ရီသည် တစ်ရှိန်ထိုး နှစ်မြှိုက်ခွာ အိပ်ပျော်သွားလေရာ အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် ပုံရိပ်များ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာများနှင့်အတူ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများနှင့်အတူ မည်းမှောင်ပြီး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် ပုံရိပ်များကို စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ချိုးတစ်ခုကို ဆက်တိုက် အိပ်မက်မြင်မက်လေတော့သည်။

ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးနှင့် အထူးခြားဆုံး အိပ်မက်မှာ မီးတောက်များကြားမှ ဆိုင်းဘုတ်အနီရောင်တစ်ခုကို ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် စာလုံးငှလုံး “013” ဟု ရေးထားလေသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို မီးစွဲလောင်နေစဉ် ပူပြင်းလှသော မီးတောက်အပူငွေ့သည် ချယ်ရီ၏ မျက်နှာအား ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ ထိလိုက်လေတော့ရာ ချယ်ရီသည် ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေရာမှ “အား” ခနဲ တစ်ချက်စူးစူးဝါးဝါး အော်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အိပ်မက်ဆိုးမှ နှိုးထလာသောအခါ စောရွေးများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံ့နစ်နေလေတော့သည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးပဲ။ အလိုမရှိဘူးနာက အိပ်မက်ထဲမှာ မီးဟပ်ခံရတဲ့အတိုင်း ပူနေပါလား။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ချယ်ရီသည် ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါကာ ကြောက်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအိပ်မက်ဆိုးသည် ညစဉ်ညတိုင်း ချယ်ရီ၏ ခေါင်းထဲမှာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ချယ်ရီ၏ ဖုန်းမှ ...

“ထဲလို”

“ဟဲလို-ညီမလေး ချယ်ရီလား”

“ဟုတ်ကဲ့-မမ မေရီလား”

“ဟုတ်တယ်-ညီမလေး နေကောင်းတယ်နော်။ မမ အခု ညနေမှ လေဆိပ်ကို ရောက်မယ်။ ရောက်တာနဲ့ ညီမလေးဆီကို တန်းပြီးလာဖို့ မယ်”

“မမ ပင်ပန်းနေပါမယ်။ အခန်းကို အရင်သွားအနားယူပြီးမှ နောက်နေ့ မနက်မှပဲ ညီမလေးကိုလာတွေ့ပါ။ ညီမလေးရဲ့မျက်လုံးအခြေအနေ ကောင်းတယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့နော်”

“အေး-အေး-ညီမလေး အစီအစဉ်ကောင်းတယ်။ ဒါပဲနော်-ညီမလေး”

ချယ်ရီ၏ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မဖြစ်သူ မေရီသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ပြည်ပနိုင်ငံသို့ ခရီးလွန်နေရာမှ ယနေ့ညနေ မြန်မာနိုင်ငံ လေဆိပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ချယ်ရီအဖို့ အရမ်းဝမ်းသာသွားလေသည်။ အားကိုးစရာ ဒီအစ်မတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

တိုးတိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေး သူမထံ ရောက်မလာသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ပင်ရှိပြီ။ ထိုကောင်လေး နေကောင်းရဲ့လား။ ချယ်ရီတစ်ယောက်တိုးတိုးအား (၁)ပတ်ခန့် မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူနေမိလေသည်။ ဆေးပုလင်းဖွင့်၍ ဆေးသောက်ရန် လက်ဝါးထဲ ထည့်ရင်း တိုးတိုးထံ စိတ်ရောက်နေမိလေသည်။

“ဟူး-ဒီနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား ဒီကောင်လေးကို ဘာလို့များ သတိရနေမိပါလိမ့်။ တိုးတိုးလေး နေကောင်းပါစေ”

ချယ်ရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း တိုးတိုးအတွက် ဆုတောင်းပေးနေမိလေသည်။ တစ်နေ့ကုန် သူမထံ လာတွေ့၍ အားပေးစကားပြောသည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် ခိုင်ခံ့စည်ခံ စကားပြောရသော ချယ်ရီမှာ ပင်ပန်းနေမိလေရာ ဒီနေ့ည စောစောအနားယူလိုက်မည်ဆိုသည့်

အတွေးများနှင့်အတူ သောက်ထားသည့် ဆေးအရှိန်ကြောင့် ချယ်ရီ၏ မျက်လုံးများ အိပ်ပျော်ရန် အားယူနေလေသည်။

ဧကအကြာတွင် ချယ်ရီသည် နှစ်မြှက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေတော့သည်။

“အဆို-ဒါ-ဒါ-ဒါရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒါရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ တုတ်ရဲ့လား။ ဒါ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမရဲ့အနံ့ဆိုတာ။ ဟင်း- မျက်ဝန်းထောင့်တွေမှာ မျက်ရည်တွေ မိစ္ဆာနေအေး။ ဒါ-ဒါ-ဒါမဟုတ်ဘူး။ ဝါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ နင်-နင်-ဘယ်သူလဲ-အဆို ဒါ့ကို ဇုတ္တပေးနေရတာလဲ။ ပြော-အခု ပြော-ထုရား-ထုရား”

“မမ”

“တိုးတိုး - မင်း နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - မမ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းထဲက အကျိတ်ကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလေ။ အခု မမလည်း မျက်လုံးကောင်းကောင်း ပြန်မြင်ရပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် - တိုးတိုး၊ မမရဲ့ မျက်လုံးက လူကောင်းအတိုင်း ပြန်မြင်ရပြီလေ”

“ဝမ်းသာပါတယ် - မမရယ်။ အခု မမကို တိုးတိုး လာနှုတ်ဆက်တာ ကျွန်တော် သွားရတော့မယ် - မမရယ် - ဘိုင်”

ချယ်ရီသည် တိုးတိုးကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ချိန်ပင် မရနိုင်လောက်အောင် အခြစ်အပျက်တို့မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ချယ်ရီအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော တိုးတိုးအား လူပုံသဏ္ဌာန် အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုက အလွန်လျင်မြန်လှသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆွဲခေါ်သွားလေတော့ရာ ချယ်ရီမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွန်းလှစွာဖြင့် အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်ဖြင့် တိုးတိုးထံ အရိပ်မည်းကြီးပါသွားရာ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ရင်း တိုးတိုးကို အော်ခေါ်နေမိလေသည်။

“တိုးတိုးရေ - တိုးတိုးပြန်လာခဲ့၊ လိုက်မသွားနဲ့ တိုးတိုး”

အားကုန်အော်ခေါ်ရင်း ချယ်ရီတစ်ယောက် အိပ်နေရာမှ နိုးထလာတော့သည်။

“ဘုရား - ဘုရား - တိုးတိုးလေး နေကောင်းပါစေ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မဖြစ်ဘူး - မဖြစ်ဘူး တိုးတိုးရှိတဲ့အခန်းကို သွားကြည့်ဦးမှပဲ”

နှုတ်မှ တဖွေရွတ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်ပြီး တိုးတိုးထံ ထွက်လာမိလေသည်။

“တိုးတိုးလား - ညကပဲ ဆုံးသွားပြီ”

တိုးတိုးအခန်းရှိ တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမ၏ ပြောစကားအဆုံးတွင် ချယ်ရီမှာ စိတ်မကောင်းလွန်း၍ တုန်တုန်ရီရီပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ချယ်ရီ

သည် တိုးတိုးအတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ထွက်ကျလာတာ အောင် စိတ်ကိုတင်းထားမိသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မရ၊ ချယ်ရီ၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ဆီမှ မျက်ရည်များ အလိုလို လျှံထွက်ကျလာလေတော့သည်။ မျက်ရည်များကို လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် မိမိနားနေရာအခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ချယ်ရီသည် သူမ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း တွေးနေမိလေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ...

“ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ငါ - ငါ့ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပြန်မြင်ရမှပဲ အိပ်မက်ဆိုးတွေ၊ နိမိတ်ဆိုးတွေကို မြင်မက်နေပါရောလား။ ဘုရားရေ - ငါ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မှုန်ရဲ့လား။ ငါ စိတ်ထင်လို့ပဲလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ - တိုက်ဆိုင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဟူး ...”

ချယ်ရီသည် အတွေးစတိုအဆုံး၌ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးရုံမှ ဆင်းရဲမည့်နေ့မှီ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ရန် အစ်မဖြစ်သူ မေရီထံ ဖုန်းဆက်လိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီ ဆေးရုံမှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆေးဝါးများ၏ အနံ့အသက် ကင်းရှင်းသော ပြင်ပလေထုအတွင်းရှိ လတ်ဆတ်သော လေထုအား ရှူသွင်းလိုက်လေသည်။ သူမတို့ နေထိုင်ရာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းများအောက်သို့ ကားကို မောင်းနှင်၍ ကားကို ရပ်နားလိုက်ပြီး သူမတို့ နေထိုင်ရာအခန်းသို့ သွားရန် ဓာတ်လှေကားရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ချယ်ရီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ မနီးမဝေးတစ်နေရာ၌ (၁၂) နှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ဦး ထိုင်နေရာ ချယ်ရီက ...

“မမ - မေရီ ဟိုနားမှာ ကလေးတစ်ယောက် ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ ဆသိဘူးနော်။ ရုပ်ကလေးက သနားစရာလေး၊ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့”

မေရီသည် ချယ်ရီပြသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘယ်ကလေးဆစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ၍ ...

“ဟဲ့ - ညီမလေး၊ ငါ ဘာမှလည်း မမြင်ရပါလား”

“ဟိုမှာလေ - မမရဲ့”

ချယ်ရီလက်ညှိုးထိုးပြသောနေရာသို့ မေရီတစ်ယောက် ထပ်ပြီးသေချာ ကြည့်မိပြန်သည်။

“ညီမလေး - မျက်လုံးကောင်းခါစဉ်လိုထင်တယ်။ မမ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ကဲ - ကဲ - ဓာတ်လှေကားထဲဝင်တော့ အခန်းထဲရောက်ရင် ရေအရင်ချို့။ စောစောအနားယူတော့ ဟုတ်ပြီလား”

မေရီသည် ချယ်ရီပြသော နေရာကို ထပ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာပြီး စကားစမြတ်၍ ညီမဖြစ်သူ၏ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်ပြီးသည်နှင့် ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေတော့သည်။

မေရီသည် ချယ်ရီ၏ မျက်နှာအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ညီမချယ်ရီသည် ငယ်စဉ်ကပင် လိမ်ညာမပြောတတ်မှန်းလည်း သိနေသည့်အတွက် ချယ်ရီပြသော ထိုကလေးသည် ဘာလဲ။ ဝိညာဉ်ဆိုတာလား။ ဝိညာဉ်ကို ဘာကြောင့် ညီမလေးပဲ မြင်ရသလဲ။ သူမ ဘာကြောင့် မမြင်ရမတွေ့ရသလဲဟု တွေးတောရင်း သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ငယ်စဉ်ကလေးအရွယ်မှ စတင်၍ အလင်းမရရှာသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အလင်းပြန်မြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ထပ်တူထပ်မျှ မျှော်ရှင်ရကြောင်း လာရောက်အားပေးနှုတ်ဆက်ကြသည့် ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ညှိနှိုင်းရသဖြင့် ချယ်ရီမှာ နားချိန်ပင် မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

စဉ်သည်များ ပြန်သွားကြသောအခါ ချယ်ရီသည် ရေချိုးရန်အတွက် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရေချိုးခင်း ရေချိုးခန်းထဲရှိ မှန်ရှေ့

ရပ်လိုက်ရင်း မှန်သားပြင်ပေါ်တွင် မြင်နေရသော သူမ၏ မျက်နှာတို့ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုသို့ မိမိ၏ မျက်နှာပုံရိပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်နေရသော်လည်း သူမ၏ စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်နေမိလေသည်။ ထိုသံသယများမှာ တစ်ဝတစ်စ ပို၍ ကြီးထွားလာပြီးလျှင် ...

“အလို - ဒါ - ဒါ - ငါ့မျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ ငါ့မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ။ ဟင်း - မျက်ဝန်းထောင့်တွေမှာ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေပါလား။ ဒါ - ဒါ - ငါ မဟုတ်ဘူး။ ငါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ နင် - နင် - ဘယ်သူလဲ - ဘာလို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ။ ပြော - အခု ပြော - ဘုရား - ဘုရား”

ချယ်ရီသည် မှန်ထဲတွင် ပြန်မြင်နေရသော သူမ၏ ပုံရိပ်မျက်နှာအား သံသယဖြစ်၍ စိုက်ကြည့်နေမိစဉ်တွင် သူမ၏ စိတ်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာမှာ တစ်သားတည်း မကျသလိုခံစားမိနေသည်။ မှန်ပုံရိပ်ထဲမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှလည်း သွေးမျက်ရည်များ စိုစွတ်လာပြီး နှုတ်ခမ်းများမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဘာစကားများ ပြောချင်နေသလဲ မသိ။ သူမ မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာနေပြီ။

ချယ်ရီသည် မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော ပုံရိပ်ရှင်အမျိုးသမီးငယ်အား စိုက်ကြည့်နေရင်း သွေးမျက်လှမတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာပြီးလျှင် သွေးမျက်ချောက်ချားစရာ အသံစူးစူးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ အစ်မဖြစ်သူ မေရီအား အော်ခေါ်လိုက်မိတော့သည်။

“အား - အမလေး - ကယ်တော်မူပါ။ အမရေ - အစ်မ မေရီလာပါဦး”
မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသော မေရီသည် ညီမဖြစ်သူ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အသံကြောင့် လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ပန်းကန်လုံးမှာ ဂွမ်းခနဲနေအောင် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ညီမရှိရာ ရေချိုးခန်းသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့လေသည်။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမ - ညီမလေးကို ကယ်ပါဦး။ ညီမလေး သိပ်ကြောက်တာပဲ မမရယ် အဟင့် - ဟင့် - ဟင့်”

“မငိုပါနဲ့ - ညီမလေးရယ်။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မိဘတွေ ဆုံးပါး သွားပြီးတဲ့နောက် ဆွေမျိုးအရင်းအချာဆိုလို့ မမနဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ မမကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြနော်”

မေရီသည် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရှာသော ချယ်ရီ၏ ပရုံးလေးပေါ်သို့ တဘက်စောင်လေးကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ရင်း နွေးထွေးစွာ ဖက်ထားပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“မမမေရီ - ညီမလေးရဲ့ဓာတ်ပုံရှိလား ခဏပြပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - ညီမလေးရဲ့ ရှိတာပေါ့ - ညီမလေးနဲ့ မမ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ ခဏနော် မမ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

မေရီ ရေမျိုးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်နှင့် ချယ်ရီသည် သူမ၏ မျက်နှာအား မှန်ထဲတွင် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပုံရိပ်မှာ သွေးမျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းအုပ်ဖြင့် ကြည်နေပြီးနောက် ရုတ်တရက် ချယ်ရီ၏ လက်များမှာ မာကျောသန်မာလာပြီးလျှင် ချယ်ရီ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အတင်း ခြံ၍ ကုတ်ထုတ်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာပင် လက်များက ရန်ပြုနေတော့သည်။

ချယ်ရီသည် ရှိသမျှ အင်အားကို အသုံးပြုရင်း သူမ၏ လက်များကို ရန်မပြုနိုင်စေရန် အားတင်းထားလေသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သူမမဟုတ်သော လက်နှစ်ချောင်း၏ တိုက်ခိုက်ခံနေရခြင်းကို အံ့သြနေချိန်ပင် မရနိုင်တော့အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရုန်းကန်နေစဉ် အစ်မဖြစ်သူ မေရီ ရေမျိုးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာတော့မှပင် သူမ၏ လက်နှစ်ချောင်းမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ချယ်ရီ - ရော့ ဓာတ်ပုံ”

ချယ်ရီသည် မေရီလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံအား ဖျတ်ခနဲဆွဲယူ၍ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော သူမ၏ ပုံရိပ်နှင့် တိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင် - မဟုတ်ဘူး - ဒါ - ဒါ - ညီမလေးရဲ့ပုံမဟုတ်ဘူး။ မမ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း - တူလို့လား။ ဒါ ညီမလေးရဲ့မျက်လုံးအကြည့် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း၊ ဒါဟာ ညီမလေးရဲ့နှုတ်ခမ်း မဟုတ်ဘူး။ သေချာကြည့် - မမ”

မေရီသည် မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသော ပုံရိပ်နှင့် ချယ်ရီမျက်နှာအား သေချာယှဉ်ကြည့်မိလေသည်။ ထိုသို့ ယှဉ်တွဲကြည့်ရှုရင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြင့် နှုတ်မှ ဝပ်စွစွလေး ဖြေရွတ်ရင်း...

“အလို - ဟုတ်ပါရဲ့ - ဘာဖြစ်လို့ မတူနေတာလဲ။ ဒါ - ဒါဆိုရင် မှန်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ပုံရိပ်က အမလေး ညီမလေးရေ - ဒီ - ဒီပုံရိပ်က ချယ်ရီရေမမျိုးနဲ့ဦး။ လာ - လာအဝတ်အစားလဲပြီး အစ်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်ကို ဆေးရုံမှာ ပြန်စုံစမ်းမယ်။ ဘယ်သူလဲ ဘာလို့ ဒီလိုထူးဆန်းမှု ထပ်ခု ဖြစ်နေရတာလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်စိခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးထံသို့ မျက်ကြည်လွှာ စုံစမ်းရန် ကားမောင်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ချယ်ရီသည် ကားမောင်းနေသော သူမ၏ အစ်မအား သူမထံ ထိုမျက်ကြည်လွှာ ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်မှစ၍ သူမ၏ အိပ်မက်ဆိုးများ အတိတ်နိမိတ်ဆိုးများကို ပြောပြနေမိလေသည်။ မေရီသည် သူ၏ ညီမဖြစ်သူ ချယ်ရီ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဒီကမ္ဘာလောကကြီးသည် ထူးဆန်းမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အဘာဝလွန်သည့်ဖြစ်ရပ်များ အမှန်တကယ်ရှိကြောင်း ချယ်ရီ၏ မျက်ကြည်လွှာက သက်သေပြနေပါလားဟု တွေးနေမိလေသည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ကျဆရာဝန်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ နီးသီး၏ အကူအညီဖြင့် မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်၏ နေရပ်လိပ်စာအား စုံစမ်းကြည့်ရာ ဝေးလံခေါင်သီသော တောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့ဖြစ်နေလေသည်။ ဒေါက်တာနီးသီးနှင့် ချယ်ရီတို့ ညီအစ်မကလည်း ဆွေမျိုးလို ရင်းနှီးကြသည်။

ချယ်ရီပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို အစမှ အဆုံး ထိုင်နားထောင်နေသော ဒေါက်တာစိုးသိန်းသည် မယ့်တယ့်ဖြင့် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ချယ်ရီအား မျက်မှောင်ကုပ်၍ စိုက်ကြည့်နေလေရာ ချယ်ရီက ...

“ကျွန်မ ပြောပြတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေက အမှန်တွေပါပဲ ဒေါက်တာရယ်။ ဒီမျက်ကြည်လွှာ ကျွန်မဆီ စရောက်ကတည်းက ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရဘူး။ မက်လိုက်တဲ့အိပ်မက်ဆိုးတွေ ဒီမျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပုံရတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားမိနေတယ် ဒေါက်တာ”

“မချယ်ရီရဲ့မျက်ကြည်လွှာက မချယ်ရီနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်နေပြီလေ။ အရင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ပြဿနာနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူးနော်။ မချယ်ရီရဲ့မျက်ကြည်လွှာက ဆေးပညာသဘောအရ အားလုံးအိုကေနေတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဒေါက်တာ။ ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးက အရာဝတ္ထု မှန်သမျှကို ကောင်းကောင်းမြင်ရပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောပြနေတဲ့ သဘောက မျက်ကြည်လွှာက မကောင်းဘူးလို့ပြောပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက သာမန်လူတွေ မဖြစ်နိုင်တဲ့၊ မမြင်နိုင်တဲ့ ကြွယ်ဝနိုင်မိတဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ကြိုသိနေသလိုမျိုးပါ ဒေါက်တာ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကျွန်မ မျက်လုံးမမြင်ခင်က မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဒီမျက်ကြည်လွှာ ကျွန်မဆီ ရောက်လာမှ ဒီပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာစိုးသိန်းမှာ ချယ်ရီရှင်းပြမှ ပိုရှုပ်ထွေးလာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း - မချယ်ရီက အခုမှ မျက်လုံးမြင်ခါစမို့လို့ မရှိတဲ့အရာဝတ္ထုတွေကို ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာမျိုးလား”

ချယ်ရီတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ဒေါက်တာစိုးသိန်းနှင့် အခြေအတင်ဘာမှမပြောလိုကြတော့ပဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြန်ရန်

အချက်ပြလိုက်ကြလေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တိုင်ပင်မထားကြဲ ဖြိုင်တူထရပ်လိုက်စဉ် ...

“ဒီမယ် - မချယ်ရီနဲ့ မမေရီ၊ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် မျက်ကြည်လွှာကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ ခရီးထွက်ရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်တစ်ချိန်မှမရောက်ဘူးသေးတဲ့အရပ်ဒေသ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ကျွန်တော်ပါရင်တော့ ဒီမျက်ကြည်လွှာကိစ္စကို ကျွန်တော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ သိချင်တယ်”

ချယ်ရီက ဝမ်းသာသွားသဖြင့် ...
“ဒေါက်တာပါရင် ဒီခရီးစဉ်က ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”
သို့နှင့် သုံးယောက်သား ခရီးသွားမည့်နေ့ကို တိုင်ပင်ကြပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ဒေါက်တာစိုးသိန်းထံမှ ပြန်လာကြတော့သည်။

ချယ်ရီတို့ ရောက်ရှိလာသည့် တောင်ပေါ်မြို့လေးတစ်လျှောက်တွင် မြို့နယ်များ မှန်မှိုင်းဝေဆိုင်းနေလေရာ သာယာကြည်နူးစရာ မြို့လေးဖြစ်သည်။ ချယ်ရီတို့ ကားလေးသည် လိုရာခရီးသို့ တစစနှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာတော့ ...

“ဒေါက်တာ - ခဏ”
တားကို အရှိန်လျှော့၍ မောင်းရန် ချယ်ရီက အချက်ပြလိုက်လေသည်။ နီးကပ်စွာ တစ်လျှောက်တွင် မီးလောင်ခံထားရသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခု တွေ့၍ ကားခဏရပ်ပြီး သုံးယောက်သား ကားထဲမှနေ၍ စူးစမ်းနေမိလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာလေးတစ်ရွာကို နှင်းမှုန်များကြား တွေ့ရသည်။

ချယ်ရီ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုမီးလောင်ထားသော မီးလောင်မြေသည် သူမ၏ အိပ်မက်ထဲက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည့် အလုပ်ရုံကြီးတစ်ခု ဟု ထင်မိလေသည်။

ထိုစဉ် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ယောက်ျားတစ်ဦး စက်ဘီးစီးနင်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ချယ်ရီက ထိုလူအား လှမ်း၍ ...

“ဦးလေး - ဒီရွာထဲမှာ ဒေါ်မြတ်လှဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရှိလား၊ သူ့ရဲ့သမီးက ရွာပါသိမ်းဆိုလား”

“ရှိတယ် - ရှေ့ကို ကားဆက်ပြီး မောင်းသွား - ဟုတ်ပြီလား”

ချယ်ရီသည် ဘာမှဆက်မမေးဖြစ်တော့ဘဲ ရွာဘက်သို့ ကားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။ ရွာထဲသို့ ကားဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရွာထဲရှိ ကလေးလူကြီးများ ထူးဆန်းအံ့သြသည့် မျက်နှာများဖြင့် ခပ်ငေးငေး ပိုင်း၍ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာစိုးသိန်းသည် ကားတံခါးကို အသာဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် အနီးရှိ မိန်းမတစ်ဦးအား ...

“အဒေါ် - ဒီရွာမှာနေတဲ့ ဒေါ်မြတ်လှကို သိလား ခင်ဗျာ”

“ဟိုရှေ့မှာ ဟိုအိမ်လေးတွေလား”

ထိုအမျိုးသမီး လက်ညှိုးထိုး၍ပြသော အိမ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသားဖြူဖြူနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်ကြည့်နေလေရာ ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လက်ညှိုးထိုးပြသော အမျိုးသမီးမှာ ကြောက်လန့်သည့် အမူအရာဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာစိုးသိန်းက ချယ်ရီနှင့် မေရီအား ...

“မချယ်ရီနဲ့ မမေရီ ဒီရွာက လူတွေက တစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ နော်၊ ထူးဆန်းမှုတော့ နည်းနည်းရှိနေပြီ။ ပစ်မှတ်လည်း တွေ့ထားပြီဆိုတော့ သွားတွေကြစို့”

ဒေါ်မြတ်လှနေထိုင်သည့် ဖျဉ်ထောင်အိမ်အိုလေးရှေ့သို့ သုံးလောကသား ခြေချလိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် ဒေါ်မြတ်လှမှာ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာနှင့် ဆီးကြိုရင်း ...

“မင်းတို့ ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို အဒေါ်ကြိုပြီး သိနေတယ်လေ၊ ဘယ်နေ့ ရောက်လာမလဲလို့ မျှော်နေတာ ကြာပြီ၊ ကဲ - ကဲ - ဘာသိချင်လဲ၊ အခု မျက်ကြည်လွှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြဿနာများ ရှိသလဲ အဒေါ်ကို ပြောပြပါ”

ချယ်ရီသည် မျက်ကြည်လွှာ ရောက်ရှိလာသည် အချိန်မှစပြီး သူမ၏ အိပ်မက်ဆိုးများ ရောက်ရှိလာပုံကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်မြတ်လှသည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာပြီးလျှင် သူ၏ သမီး ရွာပါသိမ်း၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလေရာ ...

“ဟုတ်တယ် - အဒေါ် ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့ရဲ့ မျက်နှာက မှန်ထဲမှာပေါ်တဲ့ ပုံရိပ်အတိုင်းပါ၊ ဒီမျက်နှာမှ ဒီမျက်နှာအစစ်ပဲ၊ အဒေါ်သမီးမှာ ဘာအခက်အခဲဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မကို မှန်ထဲက သူပုံရိပ်က တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေတယ် အဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - သမီး ပြောသလိုပဲ အဒေါ်သမီးက သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြချင်နေတာပါ”

ဒေါက်တာစိုးသိန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“သူက သေဆုံးသွားပြီပဲ အဒေါ်ရယ်၊ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာဆိုလို့ သူ့ရဲ့မျက်ကြည်လွှာလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဒီမျက်ကြည်လွှာကလည်း သူများရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်ရတာ၊ ဒီမျက်ကြည်လွှာလေးက ဘာကို ပြောပြချင်နေတာလဲ”

“သမီးရဲ့အကြောင်းကို အဒေါ်ပြောပြပါမယ်၊ အဒေါ်ရဲ့သမီးလေးက မွေးရာပါထူးခြားတဲ့ အာရုံတစ်မျိုး ရှိတယ်၊ သမီးက လူတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့တော့မယ်ဆိုရင် မှော်ဝင်နေသလို ဖြစ်နေတဲ့

သူ့မျက်လုံးက အလိုလို မြင်လာတယ်။ သူက အချိန်မီ သတိပေးတာပေါ့။ တချို့ဆိုရင် သူ သတိပေးလိုက်လို့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းက လွတ်သွားတာ ရှိသလို မယုံကြည်တဲ့အတွက် ခံလိုက်ရတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို တချို့က မကောင်းတဲ့အတတ်ပညာ တတ်တယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲကြတယ်။ စုန်းလိုလိုပြောချင်ကြတယ်။ သမီးက အပြစ်မရှိပါဘူး။ သူ သိတာ သူ မြင်တာ ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရရဲသားနဲ့ မနေနိုင်ရှာဘူး။ အန္တရာယ် ကျရောက်တော့မယ့် လူတွေကို သတိပေးနှိုးဆော် တတ်တာဟာ သူ့အတွက် အမှားတစ်ခုပဲပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ရွာစွန်းမှာရှိတဲ့ မုန့်လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံမှာ မီးလောင် မှုဖြစ်မှာကို ကြိုသိနေတဲ့အတွက် သွားပြီး အော်ဟစ်သတိပေးရှာတယ်လေး။ ဒါကို ရွာထဲက လူတွေက စုန်းမဆိုပြီး စွပ်စွဲတယ်။ အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်ကလည်း မယုံဘူး။ အဒေါ်နဲ့ အလုပ်သမားအချို့က ယုံကြည်တယ်။ အလုပ်ရုံထဲက အချိန် မီ ထွက်ပြေးကြလို့ မသေဘဲ လွတ်လာတာတွေ။ အလုပ်ရုံထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်မှ မလွတ်ဘူး။ အကုန်မီးလောင်ပြီး သေရှာပါရောလား။ အဲဒါကို သေဆုံးသွားတဲ့ သူတွေရဲ့မိဘ မောင်သားတွေက အပြစ်မရှိတဲ့ သမီး ကို ဝိုင်းပြီး ဆဲရေးကြတယ်ကွယ်။ အန်တီ သမီးလေးမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးထောင့်စွန်းတွေထဲက သွေးမျက်ရည်တွေ စီးကျတဲ့အထိ ငိုကြွေးရှာတယ်။

နောက်တော့ မကြာပါဘူးကွယ်။ သူ့ရဲ့စေတနာကို နားမလည်တဲ့ ရွာမှာ မနေချင်ဘူး။ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပြီး စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချ ပြီး သတိသေသွားခဲ့တယ် ကလေးတို့ရယ်။ ဒါပေမဲ့ - လူသာ သေသွားရှာတယ် သူ့ရဲ့ စိတ်က သေဆုံးပုံမရဘူး။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အာရုံ ရနေတဲ့စိတ်က သူ့ရဲ့မျက်ကြည်လွှာမှာ ကပ်ညှိတွယ်သွားပုံရတယ်လို့ အဒေါ် ထင်တယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ကြည်လွှာက သူ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့အတိုင်း တခြားလူတွေ မမြင် ရတဲ့ အရာတွေကို မြင်နေ ကြားနေရမှာပဲ။ ထူးခြားတဲ့

နိမိတ်တွေကို အိပ်မက် မြင်မက်စေပြီး လူတွေကို ဆက်ပြီး သတိပေးနေခဲ့ မှာပဲ။ အခု သူ့ရဲ့မျက်ကြည်လွှာကို ရထားတဲ့သမီးလည်း အဒေါ်သမီးဖြစ်သလို ဖြစ်ပျက်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာစိုးသိန်းနှင့် ချယ်ရီ၊ မေရီတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အပြန်လမ်း တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင် အတွေးကိုယ်စီနှင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။ ချယ်ရီသည် သူမ မျက်လုံးထဲတွင် ရောက်ရှိနေ သော မျက်ကြည်လွှာပိုင်ရှင်အား အသနားပိုမိလေသည်။ သူမမှာ သူမ၏ မိခင်ပြောပြချက်အရ အပြစ်ရှိသူ မဟုတ် (ဒါပေမဲ့) မမြင်သင့် မကြားသင့် သည့် အရာမှန်သမျှ မြင်တွေ့ကြားသိရသဖြင့် ထိုမျက်ကြည်လွှာအား စိတ် ရှုပ်ထွေးမိလေသည်။

တစ်ခါတလေ မျက်လုံးများ ကန်းနေသည်က ပိုကောင်းသည်ဟု ပိုက်ခံ စွာ တွေးသည့်အထိပင် ဒေါက်တာစိုးသိန်းမောင်းနှင်လာသော ကားလေးမှာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်ရပ်ရပ်နှင့်အပြေးနှင်လာရင်း တံတားတစ်ခု ပေါ်သို့ အရောက်တွင် ကားများ ခပ်နေနဲ့မောင်းနှင်ရန် သတိပေးနှိုးဆော် ထားသဖြင့် ကားအရှိန်ကို လျှော့ချပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူမတို့၏ ကားဘေးမှ နံပါတ်အနီရောင် ခြယ်ထားသော ကား နံပါတ် "013" ဆိုသည့် ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ ရာ ချယ်ရီက တုန်ရီနေသောအသံနှင့် ...

"ဒေါက်တာ - ဒေါက်တာ - ဟို - ဟိုကား - အိပ်မက်ထဲက ကားနံပါတ် "013" သူ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်မ ဆင်းပြီး သတိပေးရမယ်။ ကား - တားကို ဓကရပ်ပေးပါ"

ဒေါက်တာစိုးသိန်းမှာ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ပြောနေသော ချယ်ရီ၏ အမူ အရာကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနှင်ရာမှ ရပ်လိုက်လေသည်။ ကားရပ် လိုက်သည်နှင့် အတန်ငယ် လွန်သွားပြီဖြစ်သော ထိုကားနောက်သို့ ချယ်ရီ သည် ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။ ချယ်ရီ၏ နှုတ်မှလည်း ...

“ရပ် - ရပ် - ကားကို အခု ရပ်လိုက်ပါ။ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ကားမောင်း
နေတဲ့ လူ ရှင်ကားကို ခဏရပ်လိုက်ပါ”

ကားမောင်းနေသူမှာ အရက်မူးနေသဖြင့် အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ အမြန်
မောင်းသွားရာ ရှေ့တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားနေသော ဓာတ်ဆီကားကို
အရှိန်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အနှောက်ဘက်မှ ဝင်တိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝန်း”

ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးလောင်နေသည့် ကား
နံပါတ် “013” ထံမှ အရှိန်ပြင်း ဝဲယှက်လာသော မှန်စများသည် ချယ်ရီ၏
မျက်လုံးနှစ်လုံးသို့ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်သွားလေတော့ရာ ချယ်ရီ
မှာ အားမခံသာ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်နိုင်ပြီး ဓွေကျမေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

« « « ဘေသင်ဇာသက်ဝေ

ကလေးများ တက်လျှင် ဆင်ငိုမြက်မြတ်
ရည်ကို တိုက်ပါ။ အတတ်ချက်ခြင်း ကျသွားမည်။

မြင့်စေတနာ ဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါနှင့်သဗျူ ဗိဇ္ဇာဗျာဓိကင်းစေရမည်။)

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရသင်း(သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ၊ နီ၊ နှယ်တွတ်များ၊
အနာကြီးရောဂါ၊ ထားနာ၊ ဝေ့၊ ဝဲ၊ နှင်းခွနှင့်
အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ထူထဲဝေးထည်။

LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS,
PINTA, ECZEMA, RING WORM,
DERMATITIS, etc.

သုဉ်းသင်မောင်မြင့်(မြင့်စေတနာဆေးတိုက်)

အမှတ်(၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်၊ ရန်ကုန် - အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊
ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၆၄၇၈
ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၆၄၇၈၊ ၀၉ ၇၉၈၆၉၁၀၉။

အမှတ်(၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၀၂၂၂၅၁၅

“လှလိုက်တာ ...”

လှိုက်ခနဲ ခုန်ချင်လာသည်ရင်သည် သူ့နှုတ်မှ အာပေဒီတိ
မကားကလေးသုံးခွန်း ရုတ်ခြည်းစဉ်ကျလာမည်အထိ
ဘယ်လိုမှ ကြိုတ်ရှုပ်သိမ်းဆည်းလိုက်နိုင်။ တမ်းတမ်းပက်ပက်
ပြီးလျှင်-လွမ်းလွမ်းတတား ထပ်ကြောထပ်ကြော၍
ကြည်မြစ်မိဂပြန်သည်။ သူ့နံဘေးက “နဝပေသိုဆက်”
တစ်ယောက်သည်လည်း တိတ်တိတ်ကလေးငြိမ်လို့ ...။

နေနိုးညကကြွေး

ဝေယျာဓိသုဇ္ဈာန်

အပြာချောချောကောင်းကင်ကြီးက တစ်ပြန့်တစ်ပြော တစ်မျှော်တစ်
ခေါ်ကြီး၊ တိမ်တွေ ရွေ့နေသည်။ အဖြူရောင်တိမ်အုပ်တွေ အဆုပ်လိုက်၊
အထွေးလိုက်၊ ကောင်းကင်အမိုးခုံးခုံးကို တွဲလွှဲခိုလျက်၊ ခပ်သော့သော့
ပြေးနေသည့်လေဟုန်ကို စီးလျက်၊ တစ်ကွဲစိတစ်စိစီးမျောလွင့်ပါးနေကြ
သည်ကို မြင်နေရသည်မှာ စားကျက်မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲက နွား
ရိုင်းအုပ်တွေ ခြေငွေ့ပေါက် လှည့်လည်သွားလာနေကြသလိုပင်။ ခဏ
ကလေးလောက်မျှ သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်မနေဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့တစ်တွေ
တရွေ့ရွေ့လေ့နပ်ရာ မြူးတူးရွေ့လျားသွားကြသည့်ပုံကို သိပင် သိနိုင်လိုက်
မည်မဟုတ်။ ညင်သာဖွဖွ၊ သို့ပင်ဖြစ်လည်း မြူးမြူးကြွကြွ၊ ပြေးပြေး
လွှားလွှား။

ပြီးလျှင် - တိမ်အရပ်တွေ အသွင်ပြောင်းသွားကြပုံကလည်း လျှပ်တစ်
ပြက်မျှအတွင်း မြန်ဆန်လွန်းလှလေရာ သူတို့ကို လိုက်မီအောင် စိတ်တွေကို
စူးစိုက်ချည်နှောင်ထားရပြန်သေး။ သူတို့သည် ကြည့်နေရင်း၊ ကြည့်နေရင်း
မှာပင် -

“ပုပ္ဖိုးကို ဒါကြောင့်ချစ်တာ...”

ဆိုဆက်ဆံက တိုးညှင်းမိုန်သဲ့စကားတစ်သံ ထွက်ကျလာ၏။ သူ
တစ်ကိုယ်တည်းဘာသာ တီးတိုးညှင်းလိုက်သည်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
မည်။ သူရှေ့၌ ဖြန့်ကျင်းထားသည့် ပုပ္ဖိုးလွင်ပြင်၏ အလှရှုခင်းကျယ်ကြီးက
သူ့ရင်ထဲ ထိုးဝင်သွားပြီး မထွေးနိုင်၊ မမျိုနိုင် ပြန်အန်ကျလာခြင်းလည်း ဖြစ်
နေနိုင်သေးသည်။ “ဆိုဆက်” သာလျှင် သူ့ဘာသာ သိနိုင်တော့မည်။

တကယ်လည်း ပုပ္ဖိုးက လှသည်။ ရက်ရက်ရောရောကြီးကို လှအားလွန်း
နေသည်။ သည်လိုပဲ ပြောရတော့မည်။ ပုပ္ဖိုးကို ကြည့်နေရင်းပင် ဒေသနေ
တို့၏ “လှချက် ... ကွယ်” ဆိုသော အရိုးခံစကားလေးကို ကြားယောင် မြင်
ယောင်ဖြစ်ရ၏။

ဆောင်းရိပ်က မှန်မှန်ရီရီ၊ မိုးကြွင်းမိုးစကလေးတွေ ကျန်နေသေးဟန်
ဖြင့် ဆောင်းဦးမြောက်ပြန်လေသည် အတန်ဖြင့် ဖျော့တော့နေချင်သေး

သည်။ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းလောက်အောင်ဖြင့် မအေးလှသေး။ နှင်းစိစိ
တလေးတွေ မြူး၍ ကောင်းလေရုံမျှသာ။ မိုးနှောင်းတို့၏အရောင်၊ အရိပ်၊ အနံ့
အသက်ကလေးတွေက ထွေးထွေးနောနော ဝန်းဖွဲ့တွယ်ငင်နေချင်သေး
သည်။

“အကိုကိုတစ်ယောက် ပြုတွေနဲ့ ဝေနေဆိုင်းနေတဲ့ အဲဒီပုပ္ဖိုးနတ်
တောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဖူရီတောင်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာလို့ ဝမ်းပမ်းတနည်း
နဲ့ ခဲ့တာကို သတိရမိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြစ်မ်းရည်လည်း ဘုမသိ၊
ဘမသိ ရောပြီး ခိုခဲ့သေးတာလေ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ပုပ္ဖိုးတောင်ရိပ်၌ ခိုဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ခရီးကို တမ်းဆွတ်
သည့်အလွမ်းဟု သိသိမှတ်မှတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ “တောင်သာ - ဝဲလောင်
ထန်ကို တပျော်တပါးကြီး စုစုဝေးဝေး လျှောက်လာခဲ့ကြရင် တောင်သာမှ
အထွက်တောင်ကျချောင်းရေတွေ ပေါင်းလန်အောင် လျှံနေသည့် သဲချောင်း
ခြင်ကျယ်ကြီးအား လက်ချင်းချိတ်လျက် ခြေတစ်ရွေ့နှစ်ရွေ့အရဲကိုး၍ စမ်း
ရင်း ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသော ပုံရိပ်တွေက ပြက်ခနဲ စူးနှစ်လျက် ထင်လာ၏။

“အဲဒီမှာ ပိတောက်နဲ့ စံကားဝါပန်းရနံ့တွေရဲ့ ဖမ်းစားခြင်းကို ပထမဆုံး
ခံလိုက်ကြရတာပဲလေ။ ပန်းကလပ်ရဲ့ တောင်စွယ်၊ စံကားဝါပင်အရိပ် ကောင်း
ဆောင်းမှာထိုင်ပြီး ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကလွင်ပြင်၊ ငွေရောင်တလက်လက် ဇွေး
နေတဲ့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လွန်လွန်လူးလူး ဧရာဝတီနဲ့ အနီဓမ္မေး
ဆိုင်ရင်ဝင်လှလှ ညရီဆန်းဆာအလှ - အင်း - ပုပ္ဖိုးရဲ့ဖမ်းစားမှုတွေက အရမ်း
ညင်သာပြီး အရမ်းလွှမ်းမိုးနိုင်လွန်းတာပဲ”

ပုပ္ဖိုးတောင်မကြီးပေါ်၌ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ သမင်စာဖြူ၊ ဆီးဖြူ၊ ဆူးရစ်၊
ညှော်၊ သန်း၊ ဒဟတ်၊ ငုစပ်၊ ငုရွှေဝါနှင့် ပိတောက်တို့အကြား စကားဝါလိုက်
အနီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း မေ့မရနိုင်။ တောင်ခါးပန်းအရိပ်အေးမြမှာ
အိုင်လျက် စကားဝါပန်းနံ့ဓမ္မေးဓမ္မေး ချိုအိအိကို ခံစားရင်း ပုပ္ဖိုးလွင်ပြင်၏ အလှ
အတို တစ်ပုံစီမိ ရှုငေးနေရသည့်အရသာသည်လည်း တစ်သက်တာ မေ့
မိနိုင်ဖွယ် အလျဉ်းမရှိ။ ထိုခရီး၌ စကားဝါပန်းနှင့် ပန်းကလပ်တောင်စွယ်

ကိုသာမက ပုပ္ဖိုး၏ သဘာဝစိတ်စိမ်းများ၊ ပရဆေးပင်များ၊ ဇီဝမျိုးစုံမျိုးကွဲများ၊
ဂေဟစနစ်များကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေ့လာဖြစ်၊ ချစ်မက်မြတ်နိုး ဖြစ်ခဲ့ကြရ
သည်။

“ဆိုဆေကီ” က ထိုအလွမ်းထဲမှာ နစ်ကျဲနေဟန်၊ ရီဝေဝေ ဆိုဆိုင်း
ဆိုင်း။

“ပုပ္ဖိုးတောင်မကြီးရဲ့အရှေ့မြောက်စူးစူးက “စင်မြင့်” ရွာမှာ နေဖြစ်ခဲ့ကြ
တာရယ်၊ အဘ “ဘိုးမင်းခေါင်” နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းခဲ့ခွင့် ကြုံခဲ့
ကြတာတွေရယ်သာ မပါခဲ့ရင် မင်းရဲ့အလွမ်းတွေဟာ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး
နော် - ဆိုဆေကီ၊ ငါပြောတာ ဘယ်လိုလဲ”

“ဆိုဆေကီ” က တိုးတိုးညှင်းညှင်း ရယ်သည်။

တောင်ဇင်း၊ မကျီးစောက်မှလည်း ထရိုင်းတော၊ စံပြ၊ တောရွာ၊ ရွာလူ၊
ဆင်လူးအိုင်၊ ဂျမ်းလှီး၊ ရွှေစည်တိုင် စသည့် ရွာသိမ်ရွာငယ်မလေးများကို
ဖြတ်လျက် “ဗျတ္တပန်းဆက်လမ်း” အတိုင်း နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြင့် ပုပ္ဖိုးတောင်ရိပ်ဆီ
ပြေးဝင်ရိုလာခဲ့သည့်လမ်း၊ နေကြာခင်းတွေက စိမ်းစိမ်းစိုစို ဝင်းဝင်းငါဝါ၊
နေပြည်နွေးနွေး၊ ထန်းတောရိပ်ညိုတွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု၊ ဖြူဝင်းရစ်ခို
သည့် ဖြူပြာပြာ အဝေးကြည့် မြင်ကွင်းလွင်ကျယ်ကြီး၊ ဆွေးတမြည်မြည်
ချိုးကု သံ၊ အားလုံးသည် ချက်ချင်းပင် အသစ်တွေလို ဖြစ်လာနေကြပြန်
တော့သည်။

တောရိပ်နှင့် တောင်နဲ့၊ ရောင်စုံလိပ်ပြာကလေးများ ငှက်မျိုးရယ်စုံစုံ၊
သားငယ်ကို ရင်မှာ တွေးပွေ့ထားတတ်စမြဲ၊ သားသည်မိခင်တွေသာ အများ
ဆုံး ပါလာတတ်သည့် မျောက်အုပ်များ၊ ဖွားမြင်စွဲကူးရနံ့၊ လန်းဆတ်အေးမြ
သဘာဝလေညှင်းတစ်ပြေး၏ ပွတ်သပ်မှု၊ ကလေးငယ်ရယ်မြူးသံ နယ်
ညိုးညိုးညည်ညည် စီးဆင်းတတ်မြဲ ရေကြည်ကြည် သဲချောင်းငယ်နှင့် စမ်းပေါက်
များ၊ ရင်ထဲရစ်စွေနေဆဲသာဟု ယုံယုံရဲရဲ ထင်မိချင်၊

“ဪ - ဒါနဲ့ မင်းဟန် -” ဘိုးတော်ထွက်ပွဲ” ကို မိနိုင်းပါဦးမလား”

“မပူပါနဲ့ - သူငယ်ချင်းရယ်၊ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဘကြီးအိုတို့
အရိုးလေးငြိမ်းတို့၊ အစ်မ မရာထိုတို့၊ ကိုကြီးတင်ခွေးတို့၊ ကိုပေသီးကြီးတို့
ဆီကို တတန်တက ကြိုလွှတ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဘကြီးတို့ကလည်း သူငယ်ချင်း
လာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေရှာကြတာ၊ မြကျေးနဲ့ ဥကလေးတို့များဆို ဝိုတောင်
ငိုသတဲ့”

သည်တွင် စကားစကို အလိုက်တသိ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည်၊
တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ သီလာတန်းလာဦးမည့် ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေ
ကြောင့် “ဆိုဆေကီ” အား စိတ်ဝန်မဝိစေလို၊ ယခုပင်လျှင် မျော့ ပန်းလှရှာ
ပြီး

ပုပ္ဖိုးတောင်သည် နတ်တို့ပျော်စရာဖြစ်၍ “ပုပ္ဖိုးနတ်တောင်” ဟုပင်
ခေါ်ကြရိုးထုံးစံ၊ ပုပ္ဖိုးနတ်သမိုင်းပုံတို့နှင့်အတူ ဘဝအလွမ်း၊ ဘဝအမောတွေ
တ ထွေးထွေးလုံးလုံး ရစ်လိမ်ညစ်ကျူနေတတ်စမြဲ၊ ပုပ္ဖိုးနတ်တောင်ကို
“အလွမ်းနတ်တောင်” ဟု “အကီကို” က ကဗျာဖွဲ့စပ်ဖူးခဲ့သေးသည်ကိုလည်း
ဇနီးချစ်ဖုန်း မှတ်မိလိုက်ရပြန်သည်။

“တိမ်တွေနဲ့ တူလိုက်တာ

ငါ...၊

တိမ်

အိပ်မက်လေးတွေ သူ့မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

တိမ်

တစ်ကြိမ်က

လနဲ့မိတ်ဖွဲ့ဖူးတယ်

ညနဲ့ရင်းနှီးဖူးတယ်

နေနဲ့စိတ်ဆိုးဖူးတယ်

လေနဲ့ကွဲလွဲဖူးတယ်။

ငါနဲ့တူလိုက်တာ

တိမ်...၊ ၊”

မြစ်မ်းရည်က သူငယ်ယိုင်းသူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာ "ငြိမ်းချမ်းသူ" ၏ "အင်တောထဲက တိမ်" ဆိုသည့် ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို တလွမ်းတလွမ်း ရွတ်ပြတော့ "ကဗျာလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဟယ်" ဟု တတွတ် တွတ် တဖွဖွ ညည်းညူရင်း သူမှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲ ဖွတ်အတင်း ကူးနေ ထည့်ခိုင်းနေခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ "ပုပ္ဖိုးနတ်တောင်" က အပူပိုင်းဒေသ သဘာဝပေါက်ပင်များအကြောင်း စာတမ်း တစ်စောင်တစ်ဖွဲ ကြိုးကုတ်ပြုစု နေသည့် "ရက္ခဝိုး" ယောဆနော အကိုကို (Yosano Akiko) သည် သိပ္ပံ မဆန်စွာ ပျောင်းနွဲ့လွန်းသူဖြစ်သည်။ တစ်ဖန်၊ အံ့အားသင့်စရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ဂျပန်ဟိုတ္တုကဗျာဆရာကြီး ဘရီး (ခရစ် ၁၆၄၄ - ၁၆၉၆) ၏ ယေဒိုခေတ်ကဗျာများကို သုတေသနပြုနေသူ ကဗျာပေဒပညာရှင် ကဗျာ ဆရာမလေးလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

ယခုဖြင့်မူ "ဆိုဆေကီ" နှင့်အတူ "အကီ" ကို ပါမလာလေတော့၊
ထိုအပြင် မြစ်မ်းရည်သည်လည်း ...။

"ဘကြီးအိုကို မင်းတည်ခိုင်းထားတဲ့ 'လွမ်းစေတီ' ကလေးကိုလည်း မင်းဆွဲပေးထားတဲ့ မင်းရဲအိပ်မက်ထဲကပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်တူအောင် တည်ပြီးပြီ - ဆိုဆေကီ။ ဘကြီးရဲသား ဦးပဉ္စင်း 'ဦးညာကဇေယျ' က မြို့ပြ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးမှ ဘကြီးအိုရဲနီ၊ ဦးပဉ္စင်းရဲမယ်တော်ကြီး 'ဇွားသည်း အူ' ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးသွားလို့ သံဝေဂရပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင် သွားခဲ့တာ။ ပရိယတ္တိထက် ပဋိပတ္တိကျင့်စဉ်ဘက်ကို ပိုအားသန်တယ်။ ပုပ္ဖိုး တောင်ဟာ သာသနာ့မြေပို့ အဲဒီမြေပေါ်မှာပဲ သာသနာပြု အရိုးထုတ်တော့ မတဲ့။ မင်းရဲ 'လွမ်းစေတီ' ကိုလည်း ဦးပဉ္စင်းပဲ ကြီးကြပ်ပြီး တည်ထားပေးခဲ့ တာ။ ဦးပဉ္စင်းကတော့ 'အိပ်မက်ရလွမ်းစေတီ' လို့ သူ့ဘာသာ ဘွဲ့ချည်ထား တာပဲ"

"အော် - အိပ်မက်ရလွမ်းစေတီတဲ့လား"

ဆိုဆေကီ လုပ်နေ တုန်းသွားလိုက်သေးသည်ထင်၏။ သူ စကားပြော မှားမိပြန်ပြီ။ မေ့ချင်ယောင် တမင်ပြုထားသည့် အတိတ်သည် ဆွတ်ကျွတ် လွန်းစွာပင် ကိုယ်ထင်ပြုလာခဲ့ပြန်ပြီ။

ဆိုရလျှင် - သူရော၊ "ဆိုဆေကီ" ရော သည်အတိတ်ကို မမေ့၊ မမေ့နိုင်။
မြစ်မ်းရည်ကို ပို၍မမေ့၊ မေ့ကောင်းစရာဖြင့်လည်းမဟုတ်။

ထုတ်ပြန်ကြရမည့် 'ခေတ်မီ' ထွေ၊ နတ်တို့၏ထွေ၊ ကျေးလက်
ပြင်ထွေ၊ ကျေးလက်ဂီတထွေ ဂြိုဟ်ပါပဲ။ ဂျပန်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့တာသာက
'ခွင်တိုတာသာ' တဲ့။ 'ရှင်ထို' ဆိုတာ 'နတ်ထိုရဲ့ လမ်းစဉ်' လို့ ဆိုတာပါ။
ဇာန်က အိမ်ထွေမှာလည်း ရှင်တို့နဲ့ဆိုင်တဲ့ နတ်ဒေဝါထွေ၊ ဗုဒ္ဓတာသာဆိုင်ရာ
နတ်ဒေဝါထွေတို့ အထူထူလုံးကွယ်ကြတာပါပဲ။ အဲ - အဘ အောင်မင်းခေါင်
ဆိုကျ 'ထွတ်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်' ဆိုတဲ့ အဘရဲ့ဝတ္ထိရလမ်းနဲ့ ရွှန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်
(၅၀) လူ့သက်တမ်း တစ်ဆက်သွားသောလောကထဲ ထွန်းခဲ့တာဆိုတော့ ပြီး
အခုမိကြတာပေါ့။

“မြန်မာ့ရိုးရာ နတ်သမိုင်းရဲ့အဦးအစ” မင်းမဟာဂိရိနတ်”ဟာ ပုဂံခေတ် ဦးသေဉ်လည်ကြောင်မင်းလက်ထက်မှာ စတင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ ရဲ့သူငယ်ချင်းက သုတေသနပြုမယ့် “အဘဘိုးမင်းခေါင်” ဆိုတာက ကာလ လည်း သိပ်မဝေးသေးပါဘူး - ဘကြီးအိုရဲ့ သီပေါဘုရင်ကလေး ပါတော် မမူခင် ၁၈၈၀ - ပြည့်နှစ်၊ မေလ(၂)ရက်မှာ ဒီ “စင်မြင့်ရွာ” မှာပဲ အဘ ဦးအောင်ပု၊ အမိ ဒေါ်မင်းသစ်တို့က ဖွားမြင်ခဲ့တာ။ ပုပ္ဖါ၊ ဖာပဲ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ (၅-၉.၁၉၅၂) မှာမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာပါ။ ဘာရှိဦးမှာတုန်း၊ နှစ်ပေါင်း(၅၀)သာသာပဲ ရှိသေးတာဟာကိုး”

မြစိမ်းရည်က ဘကြီးအိုကို တလေးတစားကြည့်ရင်း ထက်ထက်သန် သန်ကြီးပြောနေသည်။ မန်ကျည်းပင်အို သုံးပင် ဖိုရံလောက်ဆိုင် ပင်ရိပ်ဝန်း ကြီးက စေ့စေ့သိပ်လျက် အေးရိပ်ကို ပေးစွမ်း၏။ အညာနွေကို မူဖို့မလို့။

ထန်းကြောဖျာ စိမ်းစိမ်းကလေးတွေ အပြည့်စပ်ခင်းထားသည့် ထန်း သားကွပ်ပျစ်ကြီးကလည်း ကြီးလှ၊ ကျယ်လှဘီး၊ အကီကိုက မြစိမ်းရည်လိုပင် တြိတြိပုံပုံကလေး ထိုင်နေသည်။ မြကျေးနှင့် ဥကလေးတို့ညီအစ်မ တစ်တွေက သူတို့အနီး၌ တောက်တွဲကပ် ကပ်လျက်၊ သူနှင့် ဆိုဆေကီတို့ က မြေဆင်းလဲလှူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထိုင်နေမိကြ။ ထိုနေက ကိုကြီးတင်ခွေး၏ ပလေကတ်ပုဆိုးအသစ်စက်စက်ကို ဆိုဆေကီက စ၍ဝတ်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နေ့၊ အဖြူသက်သက်အောက်ခံ၌ အညိုနုနု အကွက်ကလေးတွေ ဖောက် ထားသည့် ပုဆိုးအဆင်အသွေးနှင့် စဉ့်ရှပ်လက်တိုဝတ်ထားသည် ဆိုဆေကီ မှာ အသားအရည်ဝင်းဝင်း၊ မြင့်မြင့်မောင်းမောင်းဖို့ ကြည့်၍ကောင်းလှ သည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်သာပေါ့ - မိန်းကလေးရယ်၊ ဟုတ်ပေသီ - အဘ “အောင်မင်းခေါင်” ဆိုသဟာ ဘာအိုတို့ပုပ္ဖါနယ်သာမက မြန်မာပြည်အထက်၊ အောက် အစုန်အဆန် အင်တန် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးသာကလား။ ဘုရားရှင် တော်မြတ်ကြီးရဲ့သာသနာအကျိုးကိုချည်းပဲ ဇောက်ချပြီး သာသနာပြု၊ ဓနစ် ရတ်သားသမီး ဝေနေယျတွေကိုပဲ ကယ်တင်နေခဲ့တာမဟုတ်လား မိန်း

တလေးရဲ့ အဲသီတော့ - အဲသလိုအဘ “အောင်မင်းခေါင်” လိုအကျော်စေသူ ပုပ္ဖါလ်မျိုးရဲ့ ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေကို ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိမရှိ သံသယ အစွဲတွေနဲ့ - ဘာတဲ့၊ သုတေသနပြုမဟုတ်ဆိုသဟာ ဥပဒ်မှကင်းကြပါလား တွယ်၊ ဘာအိုက အဲသာကို ပြောချင်သာ”

ဘကြီးအိုက လေရှည်ကြီးကို ပြောချလိုက်ပြီး ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငွပ်ခနဲ ငွပ်ခနဲ ကောက်သောက်နေသည်။ အရီးလေးငြိမ်းကိုလည်း “ကြည့် တျက်ပြောဦး” ဆိုသည့်သဘော မျက်နှာရိပ်ကို ကဲ၍ပြပြီးဖြစ်၏။

“ဟုတ်သယ် - ကိုရင်တို့ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အရီးတိုကတော့ မိန်းကလေး မြစိမ်း” ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုကတည်းက ဘာမှပြောစရာစကား မရှိတော့ ဘူးပ၊ ဒါပေသီ၊ ပုပ္ဖါနယ်ဆိုတာ အဘ “အောင်မင်းခေါင်” ရဲ့နယ်မြေဖြစ်သလို ဇောသီ “စင်မြင့်” မှာပဲ အချင်းဆေးခဲ့သလား၊ သည်အရပ်၊ သည်ရွာနေ ခြည်ထိုင်တွေက “အဘ အောင်မင်းခေါင်” ဆို ဘုရားတစ်ဆူ ဂုဏ်လုံးလို အယ်လဲဂျောက်ကျက်ထားသဲ့ဟာ။ ဘယ်နယ် မယုံမကြည် စပ်စပ်စုစုတွေ မေးဦးမဟဲ့၊ စမ်းဦးမဟဲ့ဆိုတော့ “ရွာလွန်ရွက်တိုက်” များ ဖြစ်မနေပေဘူး ထားလို့၊ နိပြီး - လူကလေးတို့မှာက တိုင်းခြားမြေခြား”

“အို - အရီးလေးကလဲ”
“ရော် - ဟုတ်သာ ပြောရသာ အေရဲ့”

မြစိမ်းရည်မူ မျက်နှာကလေး ညိုသွားရှာသည်။
ဆိုဆေကီနှင့် အကီကိုတို့ကိုလည်း အားနာလှ၏။

ဆိုဆေကီသည် တိုကျိုတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (အင်္ဂလိပ်စာပေ) ကို ရသည်။ ဥရောပတစ်ခွင် သွားရောက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် တိုကျိုတက္ကသိုလ်၌ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်လာပြီးလျှင် အဆာဟိရှင်ဘွန်း (Asahi Shinbun) သတင်းစာ၌ သတင်းစာဆရာ ဝင်လုပ်သည်။ “တိုကျို ချစ်ဝင်” နှင့် “အနာဂတ်ဆီ ထွက်ပြေးခြင်း” ဝတ္ထုရှည်ကြီးနှစ်ပုဒ်ဖြင့် တစ် ဘုန်းထိုး နာမည်ကြီးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ တိုကျိုတက္ကသိုလ်အသိုင်းအဝိုင်း၌

အစဉ်အလာကြီးသော "စာဆိုလောက" စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေနေသူလည်းဖြစ်သည်။

စင်မြင့်ရွာသူ မြစ်မီးရည်နှင့် တိုကျီတက္ကသိုလ်မှာ ကြံကြံကြိုက်ကြိုက် ဆုံမိခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်မီးရည်က တိုကျီတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန၌ လက်ထောက်ကထိကအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဟိုတ္တူကဗျာစာဆိုကြီး ဘရီး၏ ကဗျာလမ်းကို ခြေရာကောက်ခဲ့မိလေရာ ဘရီး၏ ကဗျာဗေဒကျမ်းကျင်သူ ရုက္ခဗေဒပညာရှင် အင်္ဂါကိုနှင့် အဖွဲ့ကျ တွဲမိခဲ့ကြသည်။ ထိုမှသည် အင်္ဂါကို၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဆိုဆောက်နှင့်ပါ ကံဆုံခွင့်ရပြီး ရင်းနှီးမိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းတွေနှင့် စိတ်ဓလေ့တွေကို နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာတရား၏ ပြင်ပမှ လူတို့အား လွှမ်းမိုးချယ်လှယ် ချုပ်ကိုင်ထားတတ်သည့် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အဖွဲ့အလမ်းများအကြောင်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ပြောရလျှင် "ဂန္ထီရ" တွေကိုသာပင်။ စကားကြုံတိုင်း မြစ်မီးရည် ပြောပြောပြတတ်သည့် မြန်မာ့ဂန္ထီရတောင်တောင်အီအီဖတ်လမ်း၊ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်၊ ပုံပြင်ယောင်ယောင် ကလေးများကို အလေးတယူ အမြတ်တနိုး ရှိတတ်ကြလွန်းသည်။

စကားစပ်၍ "အဘ အောင်မင်းခေါင်" အကြောင်းနှင့် မြစ်မီးရည်သည် အဘ အောင်မင်းခေါင်၏ ချက်ပြုတ်ဖတ်၊ "စင်မြင့်" ရွာသူဖြစ်ကြောင်း သိခွင့် ကြုံကြသည့်အခါ ပါးစပ်မစေ့ကြတော့။ ပုပ္ဖိုးကို လိုက်လည်ပါမည် တက်ကံနားပူနားဆာလုပ်လျက် နသားပါရ မရောက်.ရောက်အောင် တွန်းတွန်း တိုက်တိုက် လာခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

နလုံးအခံ စိတ်အနေ ခြုံခြောင်သိမ်မွေ့သူများဖြစ်၍လည်း သူတို့စပျာများကို စနီးစနောင့်၊ မဝံ့မရဲ မဖြစ်စေချင်။ သူတို့မြေ ဂျပန်ပြည်မှာ မြစ်မီးရည်ကို မျက်နှာတစ်မျက် မညှိုး၊ ရေစိမ်းတစ်ပေါက် မစဉ်အောင် တာဝန်ကျေခံကြသည်လေ။

"ဒီလိုပါ - ဘကြီးအိုရဲ့ - ဆိုဆောက်တို့အင်္ဂါကိုတို့က လေ့လာမယ်ဆိုတာ ဒီလေ့တွေကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဂျပန်မှာလည်း ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ နတ်ချင်းတွေ၊ ကျေးလက်ပုံပြင်တွေ၊ ကျေးလက်ဂီတတွေ ရှိတာပါပဲ။ ဂျပန်တို့ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာက "ရှင်တို့ဘာသာ" တဲ့၊ "ရှင်တို့" ဆိုတာ "နတ်တို့ရဲ့လမ်းစဉ်" လို့ ဆိုတာပါ။ ဂျပန်က အိမ်တွေမှာလည်း ရှင်တို့ နဲ့ဆိုင်တဲ့ နတ်ဒေဝါတွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ နတ်ဒေဝါတွေကို အတူတူကိုးကွယ်ကြတာပါပဲ။ အဲ - အဘ အောင်မင်းခေါင်ကိုကျ "ထွက်ရန်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်" ဆိုတဲ့ အဘရဲဂန္ထီရလမ်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ်(၅၀)၊ လူသက်တမ်း တစ်ဆက်သာသာ လောက်က ထွန်းခဲ့တာဆိုတော့ ပိုပြီးအာရုံမိကြတာပေါ့။ အဘ အောင်မင်းခေါင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်ရပ်မှန်ကို လေ့လာပြီး လူတွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု အပေါ် ဘာကြောင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ထဲထဲဝင်ဝင် လွှမ်းမိုးနိုင်ရတာလဲ ဆိုတဲ့ အခြေခံအချက်ကို သိချင်တာပါ။ လေးစားရိုသေမှုနဲ့ပါ ဘကြီးရဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ် - ဘကြီးအို၊ မင်းဟန်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ" ဆိုဆောက်က မြန်မာလို ပီပီသသ ထောက်ခံစကား ဝင်ပြောသည်။

မြစ်မီးရည်ကြောင့် ဆိုဆောက်တစ်ယောက် မြန်မာစကားကို ပပ်ပပ် နပ်နပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူနှင့် အင်္ဂါကိုတို့က အတွင်းသိ အစင်းသိ။

"အိမ်း - ကိုရင် ပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်"

ဘကြီးအိုက ရေခဲနွေးကြမ်းခွက် စဉ်ပန်းကန်ကို လက်က မချနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ အရိုးလေးငြိမ်းကမူ သူ့ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးကိုသာ အားပါးတရဖွာရင်း မြန်မာစကားသံတွေ ထွက်လာနေသည့် ဆိုဆောက်ကို လူထူးလူဆန်းသဖွယ် ဝေးကြည့်နေဆဲ။

"ဘကြီးအိုလည်း အသိသားနဲ့၊ နစ်(၁၀၀) တောင် မကြာသေးဘူး အဘဘိုးမင်းခေါင်ရဲ့ အကြောင်းတွေက တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ် ဆန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဟို(၃၇) မင်းနတ်တွေနဲ့ ရောလို့ရော၊ အဲဒီအောက်လမ်းနတ်တွေလိုပဲလို့ ထင်လို့ထင်။ တချို့ကဆို ကိုကြီးကျော်တို့၊ မနဲလေးတို့

နဲ့ နတ်ဆွေ နတ်မျိုးဖွဲ့လိုဖို့၊ မတူခြားနားတဲ့အကြောင်းကို သိတဲ့လူတွေက လည်း ဂယနက မပြော၊ ဒီလိုပဲ ရေငုံနတ်ပိတ်၊ ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ကြရင်း ဇုန်းဆိုး တောကြောင့် လယ်ကောဖြစ်သွားမှာကို မြင်ယောင်မိပါသေးရဲ့။

“အိမ်း - မိန်းကလေးပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ။ အဘ ဘိုးမင်းခေါင်ရဲ့ အမည်ရင်းက ဦးဘိုးအောင် - တဲ့။ မွေးချင်း (၅) ယောက်ထဲမှာ ဒုတိယသား။ ရှင်သာမဏေဝတ်ခဲ့ပြီး ရဟန်းခံတဲ့အခါ ရှင်အာစိဏ္ဏလို့ ဘွဲ့ခံခဲ့သတဲ့။ ဆယ် နှစ်ဆယ်မိုး ပုပ္ပါးမှာ သီတင်းသုံးပြီးမှ ရဟန်းဝတ်နဲ့ပဲ ခရီးထွက်သွားရော။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကြာတဲ့အခါ ပုပ္ပါးမြေကို လူဝတ်ကြောင် “ဘိုးမင်း ခေါင်” အဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့တာတဲ့ကွယ်။ ဂန္ဓာရီခရီး လှည့်လည်နေ စဉ်တုန်းက “မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်” ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်၊ အသက်ဘေးက ကယ်တင်၊ သာသနာဖြူ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့သတဲ့ကွယ်။” ဘုရားကလေး ငယ်ငယ်၊ ကိုးတောင်ပြည့် တည်၊ ငယ်သာငယ်ပြည့်ကယ်မယ့်ဘုရား” ဆိုတဲ့တဘောင်လိုတိုင်းခြားသား လူမျိုးခြားကုလားဖြူ ကုလားမည်းတွေရဲ့ ကျူးကျော်ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ ဗုဒ္ဓ သာသနာ မကွယ်ပရလေအောင် ပြုပြင်ပြည့်စုံအနံ့ သံပုံစေတီ၊ ကိုးတောင် ပြည့်စေတီတွေတည်ပြီး သာသနာ့တံခွန် လွှင့်ခဲ့တာပေါ့။ မန္တလေးတောင် ရသေ့ကြီး ဦးစန္ဒီတောင်မှပဲ အဘိုးမင်းခေါင်ရဲ့တပည့်ဆိုသကဲ့ - မိန်းကလေး ရဲ့။

“အို - ကိုကြီးအိုကလည်း - ဘုန်းဘုရားကြီး ဘိုးပြည့်စုံပြောတာ ဟောလို ပုံဖြင့် ဦးအာစိဏ္ဏကိုယ်တော်ဟာ ပုပ္ပါးမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဆိုပါကော။ တစ်နေ့သား အင်မတန် နာဖျားမကျန်း အနာသည်းလွန်းလို့ ပစ်လိုက်ရတော့မလားလို့ လက်လျှော့ရတော့မလိုဖြစ်နေကြတုန်း မေ့မြော နေရာက ရုတ်ခနဲ ထထိုင်သတဲ့။ ကိုယ်ပေါ်က သက်န်းတွေကို ချွတ်ပစ်ပြီး “ငါ့ကို တိုက်ပုံအကျီတစ်ထည် ပေးစမ်း၊ ငါ့ကို ပုဆိုးတစ်ထည် ပေးစမ်း” လို့ တောင်းသတဲ့။ ပုဆိုးတောင် ကွက်တုံးကြီးကို ရအောင်ရှာပေးကြရပြီး “ငါ အာစိဏ္ဏ မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ အာစိဏ္ဏက သေပြီ။ ငါက မင်းခေါင်၊ အောင်

မင်းခေါင်ကွ” လို့အော်ပြီး လမ်းထလျှောက်သတဲ့။ “ဘိုးတော်ထွက်ခွဲ” ဆိုသဟာ အဘ ထွက်ရပ်ပေါက်သွားတဲ့ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် (၂) ရက်နေ့မှာ အတိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ လုပ်တာလေ။ နတ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး၊ အဘက ထွက်ရပ်ပေါက် သွားတဲ့ ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါ - တော်ရဲ့။

“အေး - ရှင်မယ်ငြိမ်းရယ် - မိန်းကလေးက အဲဒီဟာကိုပဲ ပြောနေသပ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အဲသဟာမျိုးတွေကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် စပ်စုချင်ကြသကဲ့”

“ရှာရှာကြုံကြုံတော် - ကလေးတွေနယ်။ အလုပ်မရှိ ကြောင်ရေချိုးလို့ အားလုံး နွေးနွေးထွေးထွေး ရယ်ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

မြကျေးနှင့် ဥကလေးတို့၏ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်သံလွင်လွင်သည် ဝန်းကျင် ခြံမြို့ရွာစည်ညံနေတော့သည်။

“အစ်မ မြကလေး - အစ်မတို့ ဧကပုပ်စမ်းဘက် သွားကြဦးမှာဆို၊ သင့် တာနေ နေပူချိုရော့မယ်။ ဦးပေစိကြီးကို လှည်းက ခိုင်းလိုက်တော့မနော်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို အဘအောင်မင်းခေါင်ရဲ့ ဓာတ်နန်းမှာလည်း စည်လှရှိ ရော့မယ်။ တစ်မြန်နေ့ဆီလောက်ပဲ ဆိုင်ခန်းတွေ မှီလိုပေါက်နေကြမင့် ဟာ”

“အေးလေ - တို့ “စကားဝါအိုင်” နဲ့ “စန္ဒကူးတော” ဘက်ကိုပါ လှည့်ဝင်ကြ သေးတာပေါ့။ အစ်ကိုလေးသန်းခေါင် တယုတယ စိုက်နေ၊ ပျိုးနေတဲ့ သူ့ သနပ်ခါးမြဲကိုလည်း ဝင်ကြည့်ရအောင်လေ။ အင်္ကျီတိုနဲ့ ငါ့အတွက် သနပ်ခါး အမြစ်တုံးတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားသတဲ့”

“နေမညီစင် သွားမယ်ဆို သွားကြလေ - မိန်းကလေးတို့။ အိမ်ပြန်တော့ သိပ်မိုးမချုပ်ကြစေနဲ့။ တို့တောအရပ်မှာ မိန်းကလေးများ မိုးချုပ်နေဝင် တိုးကုန်းကိုးကျင်း သွားသွားလာလာဆို မကြည်သာချင်တတ်ကြဘူးကွယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အရီးလေး”

အဘအောင်မင်းခေါင် သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးသည့် ကျောင်းအာရာမနေရာနှင့် တောခြေမြင်လမ်းကို ရောက်ဦးတော့မည်။ အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်၊ ဒုက္ခာရီတွေ နှင့် ပစ္စက္ခဘဝ၊ ရောထွေးယှက်တင် ထွေးထွေးလုံးလုံး ရှိဦးတော့မည်။

ဆောင်း၏ ကောင်းကင်၌ တိမ်မြူကလေး တစ်ဆုပ် နှစ်ဆုပ်ကိုသာပဲ မြင်ရ၏။ ပြာလွင်လွင်ကောင်းကင်သည် ကြည်စင်လွန်းနေသည်။

ဖျပ်ခနဲ နီးလာတော့ မော့၍နေသည်။ ရင်တွေလည်း အရမ်းခနဲနေ၏။ အံ့သြစိတ်၊ ပြီးလျှင် - ထူးထူးလည်လည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစိတ်၊ ပီတိအဟုန်က ငယ်ထိပ်အထိ ဆောင့်တက်နေတော့သည်။

ရွေးစေးတွေဖြင့် ချွဲနေသည့်အင်္ကျီတွေကို ဈာတ်ပစ်လိုက်ပြီး မြစ်ဝှမ်းရည် လျော်စွပ်မီးပုတိုက်ပေးထားသည့် (၁၀၀% Cotton) ဟု ရယ်ဟဟနှင့် ညွှန်းစွဲခဲ့သော အပြာနုနုအကွက်စိပ်ကလေးတွေ ခပ်ထွေထွေ အညာဖျင်ကြမ်းထည်လတ်တိုတို တောက်စွပ်ထားလိုက်သည်။

လည်ချောင်းတွေပူနေအောင် ခြောက်သွေ့နေသဖြင့် "ဗက်ပုပ်စမ်း" ရေထွက်မှ တကူးတက ခပ်လာခဲ့မိသော ပုပ္ဖိုးရေကြည်ကြည်အေးအေးကို အားလုံးရ တစ်ကျိုက်ချင်း မော့ချနေမိရပြန်သည်။

ယောဂီရောင် ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများ၊ အိုးစည် ဝံ့မောင်းများ၊ အုန်းပွဲငှက်ပျော့ပွဲများ၊ အလှူအတန်းပြသူများဖြင့် ခဲနေသည့် ဓာတ်နန်းကို ရုတ်ခနဲပြေးမြင်၏။ "အဘ ဘိုးမင်းခေါင်" ကို တွေ့ချင်ရင် ကန်တော့ပွဲပေးရသယ်၊ အရက်မသောက်ရဘူး၊ ကိုယ့်မွေးနေ့မနက်(၉)နာရီ မှာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး အဘကို ဆုတောင်းရသယ်၊ သက်သတ်လွတ် စားရသယ်၊ ပါရမီအထံအဆက်နီးရင်တော့ဖြင့် ချက်ချင်းလက်ငင်းပဲ ပုံစံတစ်မျိုးမျိုးနဲ့အဘကို တွေ့ရတတ်သာပေါ့" အစ်ကိုကြီးတင်ခွေးက ယုံယုံကြည်ကြည် ကြီးပြောပြနေခဲ့သည်ကိုလည်း မမှတ်ထင်ထင်။

"ဟင် - အဲဒါဆို - ဒါ - ဒါဟာ - အဘ ဘိုးမင်းခေါင်ဆိုတာများလား" ရင်တွေက တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာပြန်တော့သည်။

ဆံပင်သန့်သန့်မည်းမည်းတွေနှင့် လေးထောင့်ကျကျ ကြည်ကြည် သန့်သန့်မျက်နှာနေ၊ မေးရိုးနှစ်ခုက ထင်းနေသည်။ မျက်ဝန်းက စူးရှဝင်းပြက်၊ နှာတံပြားပြား၊ ပီရီသေသပ်သောနှုတ်ခမ်း၊ မျက်ဝန်းမျက်ဆံတွေက အညိုရောင် သန်းချင်သည်။ တစ်ပါးသူ၏ရင်ကို ထွင်းဖောက်လျက် တိုးလျှိုပေါက်မြင်နေလေသည့်ဟန်၌ ကရုဏာငွေ့က အကဲသာလွန်းနေသည်သို့ ရှိ၏။ စွပ်ကျယ်ဖြူလက်စကပေါ်မှာ ဖျပ်ပင်နီတိုက်ပုံကြမ်းကြီး၊ အောက်ခံအဖြူပေါ်၌ အညိုနှင့် အနက်ကွက်တုံးကြီးတွေပါသည့် လက်ခြစ်ရက်ကန်းထည် နှစ်နံစပ်ပုဆိုး၊ ဗက်ပုပ်စမ်း၏ စမ်းကြိုးပေါက်ဝ သံကျောက်တုံးဖြူပေါ်မှာ အမင့်သား တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေခဲ့သည်ပဲ။ "အဘ ဘိုးမင်းခေါင် ကိုယ်ထင် ပြလေရောသလား" သူ့အိပ်မက်က နေ့တစ်ခင်းမှာလို ကြည်လင်းနေသည်။

"လူကလေးရဲ့ - ဘာအသွေးအရောင်၊ ဘာစကားတွေပဲပြောပြော၊ လူဟာလူပဲပေါ့ကွယ်။ ရုပ်အစု၊ နာမ်အစုရဲ့ ဓာတ်တုံးဓာတ်ခဲတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ပရကံ အနုမြူအဆင့်အထိ သေးသွားမှန်သွားအောင်သာ စိပ်ဖြာပြီး ရကြည့်လိုက်ရင် အသက်ကောင်၊ ပိညာဉ်ကောင်ဆိုတာ ဘာရှိတော့လို့တုံး" ခြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး "ဓာတ်လေးပါး အစုအဝေးချည်းသက်သက်ပဲပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား..."

"အဲ - နို့ပေတဲ့ - လူနဲ့လူချင်း အသွေးအမွှေး ပင်ကိုဓာတ်ခံ မတူကြ၊ ခြားနားကွဲပြားသွားကြရတာက ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့ရဲ့လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုတွေကို ရခံဆန့်ကျင်ပြီး ဘုရားအလိုတော်ကျအောင် ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်လုပ်ဖြစ်သလဲဆိုတာပဲ - လူကလေးရဲ့၊ အားမကျနဲ့ - ကိုယ်တိုင်ကုသိုလ်ကမ္မပထတွေ ပြည့်စုံထမြောက်အောင်လုပ်၊ ဆုမတောင်းနဲ့၊ လက်တွေ့လက်ငင်း ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာရှိနေတဲ့ ကံနဲ့ ကမ္မဇလကိုပဲ ပုံလိုက်၊ ပါရမီဆိုတာ မရှိဘူး။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံနဲ့ ကံရဲ့အကြောင်းအကျိုးတွေပဲရှိတယ်။

အဘအောင်မင်းခေါင်ကို မ.တနဲ့၊ အောင်မင်းခေါင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်၊ စေတသိက်၊ စေတ၊ အာရုံတွေနဲ့ ကံတွေကသာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့လားရာကို ပြဌာန်းစီရင်ပေးနိုင်တာပဲလို့မှတ်"

ဗုဒ္ဓေါရေ၊ အဘ၏မျက်ဝန်းစိမ်းလဲ့တွေက သူ့ကို တည်တည်ကြီးကြည်
၍ ပြောနေပါသကော။ အဘပြောလေသမျှ မြန်မာစကားလုံးတွေကို အကုန်
အစင် အကြွင်းတစ်စမရှိ သူ နားလည်နေမိရသည်ကလည်း အံ့ချင်စရာ။
တကယ်ဆိုမူ မြစ်မီးရည်ကြောင့် အခြေခံမြန်မာအပြောစကား၊ အရေးစကား
တွေကို တန်သင့်ရုံ တီးဝိုက်မိ သင်ကြားခဲ့သည်က မှန်သည်။ ခဲခဲကတ်
ကတ်တွေဆိုလျှင် နားမလည်နိုင်တတ်သေး။ ယခုဖြင့်မူ အဘပြောသမျှ
စကားတွေကို သူက နားလည်နေသည်။ ကြည့်စမ်း - သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
မသွားခင်ကလေးကမှ ဟေအိယန်ခေတ် ကဗျာစာဆိုတင်္ဂါသြမိ (Shimadon
Tadaomi) (ခရစ် ၁၂၈ - ၁၃၁) ၏ သံဝေဂကဗျာတွေကို ဖတ်နေခြင်းမိသေး
သည်။ ဘဝနှင့် ဘဝ၏တည်ရာ၊ လူနှင့် လူ၏အဖြစ်၊ လူအဖြစ် လူ့ဘဝအတွင်း
ပိတ်မိနေသော လူ၏ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်စိတ်တွေ အကြောင်း ကဗျာက
ပြောသည့်စကားတွေ၊ အသံဖွဲ့စည်းမှုစနစ်တွေ၊ ကဗျာက ပေးသည့် ဒဿန
အတွေးတွေ တသိကြီးဖြင့် လုံးချာလည်နေမိသေးသည်။ ထိုသည်ကို အဘ
က ဘာကြောင့် ဖတ်ခနဲသိနေလိုက်ပဲ။

“လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သံသရာအကန့်ကလေးတစ်ကန့်မှာ ကိုယ်ဖြစ်
ချင်သလို ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းသားပဲ - လူကလေးရဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့
မျှော်လင့်ချက်ဆီကို ချဉ်းကပ်ရင်း ကိုယ့်ကို ပတ်ချာဝိုင်းနေတဲ့ တခြားတစ်ပါး
တွေရဲ့ “ချင်ခြင်း” တွေထဲမှာပဲ ကူးနေ ခတ်နေကြရတာ။ အဲဒါဟာ ဘာပဲ။

“အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ကို အလေးထားသူတွေ
အပေါ် ရိုးသားမှုရှိဖို့ပဲ။ လူတွေ ဘယ်လိုထင်တာ၊ ဘယ်လိုပြောတာ စတာ
တွေက အမှန်တရားတွေမှမဟုတ်တာ။ နားလည်ရဲနော် - လူကလေး။

“လူကလေးနဲ့ အဘနဲ့က ဘဝချင်းနီးတယ်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်အနွယ်ချင်း
လည်းတူတယ်။ လူကလေးဟာ အဘတို့ရဲ့ ဟောဒီပုပ္ပါးတောင်မင်းခြေရင်း
မှာ ခေါင်းချရမှာ အမှန်ပဲ။ အဲ - မိန်းကလေးကတော့”

မြစ်မီးရည် - မြစ်မီးရည်က ဘာဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ ဘာတွေဆက်ပြောလာ
လေဦးမည်လဲ။ တထိတ်ထိတ်ရင်ဖြင့် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေမိသည့်
တိုင်း။

“ဖြစ်ချင်တာတွေထက် ဖြစ်သင့်တာတွေပဲ ရွေးလုပ်ပေါ့ - လူကလေး
ရယ်။ အဲဒါမှလည်း ရခဲတဲ့ လူ့ဘဝရသခိုက်၊ ဖြစ်ခွင့်ကြုံသခိုက် အဓိပ္ပာယ်
ရှိပေတော့မပေါ့။

“ဟောဟိုမှာ မြင်သလား - လူကလေး။ အဲဒီတော့အုပ်အုပ်ကလေးဟာ
နောင် သနပ်ခါးမြုံ၊ သနပ်ခါးတောကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ကွယ့်။ အဲဒီအချိန်
ကျရင် လူကလေးနဲ့ အဘ တစ်ကြိမ်ပြန်ဆုံကြပေလိမ့်မယ်။ အဲ - လူကလေး
က မိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့ ဘဝနဲ့လေ။ ကံလမ်းတွေက
ဆန်းပေသကိုး - လူကလေးရဲ့။

“အခြေခံ လူ့သီလတွေနဲ့ ဝေနေယျတွေအပေါ် အကျိုးလိုလားတဲ့
ချစ်ခြင်းတရားကို စောင့်ရှောက်မွေးမြူထားနိုင်ခဲ့ရင် အဘနဲ့ တွေ့ကြရဖို့က
နီးပါသကွာ - ဟုတ်စ - လူကလေး။”

လင်းခနဲ ဝင်းခနဲ၊ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ။

ထိုအချိန်၌ ဆိုဆေက လန့်နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ပဲဟု
သိထားသည်။ အဟုတ်လိုလို၊ တကယ်လိုလို ဟုတ်ယောင်ထင်နေမိဆဲ။
“အဘဘိုးမင်းခေါင်” နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ပြောမိချေက အကီကို၊ မင်းဟန်
နှင့် မြစ်မီးရည်တို့က ဘာတွေပြောကြမည်လဲ။ ဘကြီးအိုတို့၊ အရိုးလေးငြိမ်း
တို့၊ ဘကြီးဦးကြာယုံတို့ကကော ဘာတွေပြောကြဦးမည်လဲ။

အဘနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဖြင့် အဟုတ်တကယ် ဖြစ်သည်။

ယုံချင်သူယုံ၊ မယုံချင်နေ။ ဆိုဆေက တကယ်ဟုပဲ တစ်ထစ်ချ
ယုံထားလိုက်မိတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် - အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဘက အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက
အတိုင်းပဲ”

ဗုဒ္ဓေါ - မြတ်စွာဘုရား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဆိုဆက်က ဘကြီးအိုထုတ်သည့်ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး အပ်ကျ
မပ်ကြီး ပြောနေလေလေ၊ ကြုံလာရသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြမှင်တက်ကြရ
လေလေ။

ဘကြီးအိုထုတ်ပြသည့်ဓာတ်ပုံက ဖက်ဆစ်ဂျပ်နဲ့ ဓားမိုး၍ အုပ်စိုး
နေသည့် ကာလပျက်ကြီးအတွင်း "အဘအောင်မင်းခေါင်" ထုတ်ဝေခဲ့သည့်
"ဗုဒ္ဓယတြာ" သာသနာပြု ငွေစက္ကူတွေပေါ်က အဘပုံနှင့် အဘအောင်မင်း
ခေါင်ထွက်ရပ်စခန်းသို့ မြန်းမည့် နောက်ဆုံးနေ့က တပည့်သာဝက၊ သံသရာ
ဝေနေယျအများသို့ ဒါနပါရမီမြောက်စေဖို့ ကာလများစွာ ပယ်မြစ်ထားခဲ့
သည့်ဆွမ်း၊ ဘောဇဉ်များကို ဖိုဝဲသုံးဆောင်နေသည့်ဓာတ်ပုံ နှစ်ပုံ။

ဆိုဆက်က "သည်ပုံမှ သည်ပုံပါပဲ" ဟု တန်းတန်းစွဲကြီးပြောနေ၍
အံ့သြရသည့်အထဲ အဘညွှန်းခွဲသည့်တောအုပ်ညိုညိုကလေးဆိုတာသည်
အစ်ကိုလေးသန်းခေါင်၏ သနပ်ခါးခြုံ၊ သနပ်ခါးတောကလေးပင် ဖြစ်နေပြန်
သည့်အခါ ဘယ်လိုရယ်ဟု မသိတတ်နိုင်ပဲ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ထပ်တွန့်ရင်သပ်
နေကြပြန်တော့သည်။

"ကြွကြွစည်ရာတွေကွယ် - ကြုံရပေတယ်လို့"

အဘအိုက သည်မျှသာ မှတ်ချက်ပြုသည်။ အစိုးလေးငြိမ်းတစ်ယောက်
ကဖြင့် ဆွေဆွေခန့်။

"ကံထူးပေသကွယ် - ကိုရင်လေးနယ်၊ ကျုပ်တို့များ တစ်သက်လုံး
အနန္တောငါးပါးနဲ့ တစ်ကိုးကားတည်းထားပြီး အဘဘိုးမင်းခေါင်ကို ဆည်းကပ်
လာခဲ့မင့်ဟာ - ဟော - ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးကြီးသာဖြစ်ကရော အဘရဲ့
ကိုယ်ငွေ့ကို ရိပ်ရိပ်တောင် မသိခဲ့ရဖူးဘူး။ ပဌာန်းဆက်ကလည်း နီး၊ နီးပါပေ၊
သာဓုပါတော် - သာဓု - သာဓုပါ။ မနက်ဖြန် ဓာတ်နန်းကိုသွားပြီး ကန်တော့
ပွဲများလည်း သွားဆက်ချေဦး"

"အကိုကို" က မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်။

မြစ်မီးရည်က လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်လို့။

ထိုအဖြစ်တွေသည် ထိုမျှဖြင့် ဆုံးသွားခဲ့လျှင် ကောင်းသာ။ သို့နှင့်တိုင်
ထိုအဖြစ်တွေကို အတိတ်ဟု တကြောင့်ကြကြ လွမ်းတနေရသည့် သည်
ကနေတွင်မူ ...။

"မင်းလွမ်းစေတီကလေးကို ဧရာဝတီကို စီးမိုးမြင်နေရတဲ့ သနပ်ခါးတော
ရဲ့ခေါင်းရင်းက ကုန်းတန်းခင်ကြောကလေးပေါ်မှာ ဉာဏ်ထားတယ် - သူငယ်
ချင်း၊ အစ်ကိုလေးသန်းခေါင်ကတော့ သူ့သနပ်ခါးတောကို ချဲ့ရှင်းချဲ့ရှင်း
နောက်ပေါက်မြဲသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် အစုစု ဆယ်ဧကနီးပါး ပြည့်လှ
ပြည့်ခင်ဆိုတော့ တကယ့်သနပ်ခါးတောအုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေတာပဲတဲ့။ စန္ဒကူး
ပင်ပျိုတွေကို စမ်းစိုက်တာကလည်း အောင်လို့တဲ့။ မြဝမှာ၊ စန္ဒကူးမြိုင်လို့
ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတောင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ တင်ထားလိုက်မေး"

"သူ့သနပ်ခါးခြုံကို လေးငါးခြောက်နှစ် ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ပြီးမှ အစ်ကို
လေးက အခု ဘာဆက်လုပ်မှာတဲ့လဲ - မင်းဟန်"

"အင်း - မြစ်မီးရည်ဟာ သူ့ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် သူ့သမီးကလေးလို
သူ သိပ်ချစ်တာကိုး။ လွမ်းစေတီကလေးနဲ့ မင်းရဲ့ "မေတ္တာရပ်" အိမ်ကြီးကို
ဖွင့်ဖြစ်တဲ့အခါ ဒီသနပ်ခါးတောကြီးမှာ သူ့ညီမ သိပ်ပျော်ရှာမှာလို့ စိတ်တုံး
တုံးချပြီး မင်းလက်ကို ထိုးအပ်ခဲ့တာပဲ။ သူကတော့ မင်းထုတ်ပေးတဲ့ငွေနဲ့
ပုပ္ဖိုးရဲ့အနောက်မြောက်ဘက် "သပြေပင်" နဲ့ "ရေယာဉ်စမ်း" နားမှာ နောက်
ထပ်မြဲသစ်တစ်မြဲတည်ဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေလေရဲ့ ဒီဘက်မြဲမှာတော့ ကိုပေသီး
ကြီးနဲ့ ဘိုးညွှန်တို့တစ်တွေ ကျန်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်"

"မေတ္တာရပ်မှာ ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ ရောက်ကြ၊ စုံကြပြီလား
ဟင်"

"မနက်ဖြန် ရေချိုးတုန်း မင်းတစ်ခေါက်လိုက်ကြည့်ထားဦးပေါ့။ အားလုံး
စုံလို့ 'Public Clinic' ဖွင့်ဖြစ်တာပဲ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ။ အနီးဝန်း
ကျင်ရွာကလေးတွေကတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြေးလာနေကြတာပဲ။

မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသီရိနန္ဒာယံတို့ရဲ့ "အလင်း ကုသိုလ်" ဌာနမှာလည်း မျက်စိခွဲစိတ်ကုသခံမယ့်လူနာ (၂၀၀)ကျော်ကျော် စာရင်းပေးထားကြပြီးပြီ။ ဆိုင်ရာတွေနဲ့ ညှိပြီးရင် မကြာခင် တို့ "မေတ္တာရပ်" မှာပဲ ခွဲစိတ်ကုသပေးကြလိမ့်မယ်။ မူလတန်းကျောင်းသစ်ကလေးက လာမယ့်စာသင်နှစ်မှပဲ စဖွင့်ရမှာဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း စီစဉ်ထားပေးတယ် - သူငယ်ချင်း။

"အင်း - ကျေးဇူးပဲ - မင်းဟန်၊ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ" သူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောနေမှန်း သိသည်။
တိုးတိုးနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည့် ဆိုဆေကိ၏အသံသည် အတိတ်တွေထဲမှာ နှစ်ကျွဲနေဟန်။ သူ အင်္ကျီကို နှစ်မြစ်ရောင်တို့ကို သတိရနေပြန်ပြီ။
မြူးတွေနှင့် ဆိုင်းနေသည့် ပုပ္ဖိုးလွင်ပြင်သည် လွမ်းချင်အောင် တမင် ဇန်နေသလိုချည်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းငွေက တဖြည်းဖြည်း သိပ်သည်းလာ၏။ နည်းနည်းအေးချင်ယောင်ရှိသည်။

စံကားစိမ်းပန်းနွဲ့ကလေးက တကြူကြူသင်းလျက်။
ဆိုဆေကိသည် ကျောက်ပြားကို ကျောခင်း၍ လှဲချလိုက်သည်။

"ကမ္ဘာကျော်အံ့ဖွယ်ရုနပ်ပါးထက် ငါ့နလုံးသားထဲက ပုပ္ဖိုးက အဆရာ့ ထောင် အုံ့သြချင်စရာ ပိုကောင်းပါသေးတယ် - မင်းဟန်၊ မြစ်ရောင် သိပ်သွားချင်၊ ရောက်ချင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအံ့ဖွယ်နေရာအားလုံးကို ငါ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူတစ်ပါးတွေအတွက် အုံ့သြစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည့်ချင်စရာတွေနဲ့ လည်မဝ ပတ်မဝတဲ့ အဲဒီနေရာတွေဟာ ငါ့အတွက်တော့ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ မီးလောင်မြင်ကြီးထဲ လျှောက်သွားနေရသလိုပဲ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မဲ့လွန်းလှတယ်။ ညညမက်တဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ မြစ်ရောင်ပျော်နေတာ မြင်ရလို့သာ အဲဒီခရီးကို ဆုံးအောင်သွားဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ငါ့စိတ်က ဟောဒီစကားပါမြေပုပ္ဖိုးနတ်တောင်နဲ့ ဒီရွာဒီမြေ ဒီတောနဲ့ တောင်နဲ့တွေ့ဆုံကိုသာပဲ တဝဲလည်လည် ရောက်နေခဲ့တာကိုး"

"အော် - ဒါဆို - မြစ်ရောင်နဲ့ အင်္ကျီကို စိတ်ကူးနဲ့ ရွေးခဲ့ကြတဲ့ အဲဒီကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ရုနပ်ပါးစလုံးကို မင်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ် - မင်းဟန်၊ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အေး - ဒါပေမဲ့ - ငါတစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်ဘူး"

ဆိုဆေကိကို ကြည့်ဖြစ်ရသည်။ သူ ဘာပြောချင်တာပါလိမ့်။

"မြစ်ရောင်နဲ့ - မြစ်ရောင်နဲ့ အတူတူသွားဖြစ်ခဲ့ကြတာ"

သူ့မျက်ဝန်းကို မိုးထားသည့် ပြာမုန်မုန်ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ပက်လက်က မထဘဲ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောနေသည်။ သူ့စကားကို ကြားမိလျှင်ပင် ရင်ထဲမှာ တစ်ရံရံ ဆွေးသွားမိတော့၏။
ဪ - ဆိုဆေကိရယ်။

"အဲဒီခရီးကို သွားဖြစ်ဖို့ စပြောခဲ့တာလည်း မြစ်ရောင်ပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘဝသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ခွင့်ရခဲ့ရင် သုံးကြဖို့ ဘက်မှာ စုထားတဲ့ငွေက နည်းမှမနည်းပဲ။ ကိုယ်စာအုပ်အသစ် "အလွမ်းအိပ်မက်ပန်းအိပ်မက်" ကလည်း အထိုက်အလျောက် အရောင်းသွက်ခဲ့တော့ အစစပြည့်စုံခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ကိုယ်က အဲဒီခရီးကို မမှနေခဲ့တာ။ အိပ်မက်ထဲမှ မြစ်ရောင်က သွားကြရအောင်ဆိုမှပဲ"

ငြိမ်သွားပြန်သည်။

သူ့ခရီးကို သူပြန်တွေ့နေ၊ ပြန်သတိရပြန်လွမ်းနေလေဟန်။

"အဲဒီခရီးတစ်လျှောက် မြစ်ရောင်က ကိုယ်နဲ့အတူပါလာခဲ့တယ်။ သူ သိပ်ပျော်နေခဲ့တာပဲ။ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ရုနပ်ပါး (ရှေးဟောင်းကမ္ဘာ) ကို သူ သိပ်ရောက်ချင်ခဲ့တာကိုး။ ပြီးတော့ - ထူးထူးဆန်းဆန်း သူပန်လေ့ရှိတဲ့သနပ်ခါးပန်းအနံ့လေးတွေကိုလည်း ကိုယ်ရနေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်စိတ်က ဧကန်ပုပ်စမ်းနဲ့ နံ့သာတောကိုပဲ ပြန်ပြန်ရောက်နေမိခဲ့တာလေ"

ဆိုဆေကိက တစ်ကိုယ်တည်း တေးညည်းသလို ဆက်ပြောနေခဲ့သေးသည်။ တချို့မပီမသ၊ တစ်ဝက်က ပီပီသသ။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရင်မှာ လှိုက်လာသည်။

မြစ်ရောင်ကိုလည်း လွမ်း၏။

၂၀၀၇ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်(၇)ရက်နေ့၌ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ခုနစ်ပါးကို ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ
လစ္စဘွန်း(Lisbon)မြို့တွင် ကြေညာခဲ့၏။ ၂၀၀၁ - ခုနှစ်မှစတင်၍ ကမ္ဘာ
အံ့ဖွယ်ခုနစ်ပါးအသစ်ကို ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ခဲ့ရာ (၇.၇.၇၇)၌ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် သတ်မှတ်ကြေညာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်၌ ခရစ်(၅)၊ ရာစု(ဘီစီ)မှ (၁၆)ရာစု(အေဒီ)အထိ အထပ်
ထပ် အခါခါ ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသော မဟာတံတိုင်းကြီး (Great Wall
of China) က ထိပ်ဆုံးက ပါသည်။ ပထမဆုံး တရုတ်ကေရာဇ် Qin Shi
Huan ၌ (220-206 B.C) က စတင်ခဲ့သည် - တဲ့။ ပိုင်ပေါင်း (၅၅၀၀)
ကျော်ရှည်လျား၊ တံတိုင်းကြီးပေါ်မှာ လူပေါင်းတစ်သန်းကျော် စောင့်နိုင်
သည်တဲ့။ တံတိုင်းကြီးဆောက်ရင်း နှစ်ကာလများစွာအတွင်း လူပေါင်း
သုံးသန်းနီးပါး သေခဲ့ရသည်။ ကြီးကျယ်မှုတွင် တကယ့်အံ့ဖွယ်မခန်းပင်။ သို့နှင့်
တိုင် ခမ်းနားလှချည့်ဟု မဆိုချင်။ တင်းမာကြံ့ခိုင်မှုတွေကသာ စိုးနေခဲ့
သည်။

နောက်တစ်နေရာက ပက်ထရာ(PETRA)။

နာဘာတီယမ်စ် (Nabateans)လူမျိုးများ BC 100 ခန့်က တည်ထား
ခဲ့သည့် သူတို့၏နင်းဆီမြို့တော်။ ပင်လယ်သေ (Death Sea)မှ အတ္တဘာ
ပင်လယ်ကွေ့(Gulf of Agaba)အထိ ကျယ်ပြန့်သည့် ဟော(Hor) တောင်
တန်း၏ တောင်ကြားဒေသ။ ကျဉ်းမြောင်းသည့်ကျောက်တောင်အက်ကွဲ
ကြောင်းကြီး၊ Al Khazneeh ရတနာသိုက်၊ ရောမကျောက်တွင်း ဇာတ်စင်၊
သရိုင်းဂူအဆောက်အအုံအမျိုးမျိုး စသည့် အံ့ဖွယ်ရာ ရှေးဟောင်း
လက်ရာများ။

တတိယမှာ ခရိုက်(စ်) သီရိဒီမား(Christ the Redecmer) သို့မဟုတ်
ရစ်တော်ရပ်တုကြီးဖြစ်၏။ ဘရာဇီးနိုင်ငံ၊ ရီယိုဒီဂျားနီ(RioDe Jancior)
မြို့တော်၏ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည့် ကော်ကိုတဒီး(Corcovado)
တောင်ထိပ်တွင် ရှိသည်။ အမြင့်(၁၂၀)ပေ၊ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထားသည့်
အကျယ်(၉၈)ပေ၊ အလေးချိန်(၆၃၅)တန်လေးသည်တဲ့။ (Soap Stone)

တံကျကျောက်ဖြင့် ထုဆစ်တည်ဆောက်ထားသည်။ (၁၉၂၂-၁၉၃၁)အထိ
တည်ဆောက်ချိန် (၉)နှစ်ကြာခဲ့ပြီး ၁၂ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၃၁တွင် ဖွင့်လှစ်
နိုင်ခဲ့သည်တဲ့။

“သီလား - မင်းဟန်၊ အဲဒီလို အံ့ဖွယ်ရာ နေရာဒေသ၊ သဘာဝအစင်း
အကျင်းနဲ့ အဆောက်အအုံတွေထဲကို လျှောက်သွားရင်း သူများတကာက
အဲဒီရပ်ဝတ္ထုတွေအပေါ် အံ့ဖွယ်ကျိုးကျွံ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ
အဲဒီအံ့ဖွယ်အရာကြီးတွေ ဖြစ်လာ၊ တည်လာအောင် ဈေးတစ်ပေါက်
လက်တစ်မြှောက်နဲ့ ထုခဲ့၊ ဆစ်ခဲ့၊ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသူတွေရဲ့ စေတနာနဲ့
နလုံးသားကို ငါက ပိုပြီးအံ့ဖွယ်နေမိခဲ့တယ်။ အညကြသမန်လူသားတွေရဲ့
သာမန်မျှ လုပ်အားအသီးအပွင့်တွေမဟုတ်ဘူး။ အံ့ဖွယ်လောက်စရာ ဖြစ်
ကျန်ခဲ့စေရောလို့လည်း တမင်ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - သူတို့
ရဲ့အကောင်းဆုံးဖန်တီးမှုတွေကို လက်ကုန်နှိုက် ထုတ်သုံးခဲ့ကြတာတော့
ဖြင့် မယုံချင်လို့ကို မရနိုင်ဘူး။ သူတို့တွေမှာ အဲဒီလိုဖန်တီးမှု ဝိညာဉ်တွေက
ထက်သန်ကြီးကြားလာအောင် ဘာကစေ့ဆော်ခဲ့တာလဲ။ ဘာက ဆွဲဆောင်
ညှိယူခဲ့တာလဲ။ အဲဒီအဖြေကို ငါရှာနေမိခဲ့တာ”

“ကွာ - ဒါပေမဲ့ - ငါ့ရင်ထဲက ပုပ္ပါးနတ်တောင်ကို သူတို့ အစားထိုးပြီး
ဝင်မလာနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ငါ့နာခေါင်းဝက သနပ်ခါးပန်းအနံ့နဲ့ စကားစိမ်း
ပန်းရနံ့ကို တောင် ပြယ်သွားအောင်၊ လွင့်သွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြ
ပါဘူး။ ပြီးတော့ - ငါ့ရဲ့မြစိမ်းရည်”

အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ နေလုံးနီနီကို သစ်ရိပ်မည်းမည်းတွေက
တစ်ဝက်မျှချထားလိုက်ပြီ။ ပုစွန်ဆီသွေးချောချောရောင်စဉ်တွေ အန်ကျ
နေဆဲဖြစ်သည့်တိုင် မှောင်ရိပ်သန်းစပြုပြီ။

ဆိုဆေကိက သူ့အံ့ဖွယ်ခုနစ်ပါးအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြောနေပြန်
သေးသည်။

နောက်ရောက်ခဲ့သည်က စတုတ္ထအံ့ဖွယ် မာချူပီချူ (Machu Picchu)
“ရှေးဟောင်းတောင်ထိပ်”ဟု အမိဖွယ်ရသည် - တဲ့။ ကိုလံဘီယာ အင်းကာ

ယဉ်ကျေးမှုမှ အင်ကာလူမျိုးတို့၏ ပျောက်ဆုံးနေသောမြို့တော်(The Lost City) ဟုလည်း ထင်ရှားသည်။ ဗီရူးနိုင်ငံ၊ ကုက်ကို (Cuzco) မြို့၏ အနောက် မြောက် ဝိုင်း (၅၀) အကွာ ဦရူဘမ်ဘာ(Urubamba) တောင်ကြား၏ ကျောပေါ်၌ရှိသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် အမြင့်ပေ (၈၀၀၀) မှာ၊ အင်ကာတို့၏ ဂန္ထဝင်ဟန်အတိုင်း တည်ဆောက်ထားသည့် မြို့တော်ဟောင်းက (၃၂၅) စတုရန်းကီလိုမီတာရှိသည်။ တကယ့်အိမ်မက်ထဲမှ ကမ္ဘာတစ်ခုနယ် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ...။

ပဉ္စမအံ့ဖွယ်ကလည်း ၂၀၁၂ - ခုမှာ ကမ္ဘာကြီး အကြွင်းမဲ့ ပျက်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ဟု ရှေ့ဟောင်းမာယာလူမျိုး(Maya) တို့၏ "ချီချင်နီဇာ"(Chichen Itza) ရှေးဟောင်းမက်ဆီကိုဒေသ၊ မက္ကဆီကို နိုင်ငံ၊ ယူကာတန်(Yucatan) ကျွန်းဆွယ်မှာရှိသည်။ "ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ရေ"၊ "ရေနဲ့စုန်းမများ" ဟု အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ကွဲနေသည့်တိုင် အေဒီ(၆)ရာစုက ရှေးဟောင်းမာယာတို့၏ အတွတ်အမြတ်ဒေသသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေဆဲ။

နောက်တစ်နေရာကမူ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ခန့်စရာတစ်ခုတား သူ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ အီတလီနိုင်ငံ ရောမ(Rome) မြို့တော်၏ မြို့လယ်မှ နေရာအဆောက်အအုံကြီး၊ ရောမကရာဇ် ဗစ်ပါရီရှင်းလက်ထက် (70-72 AD) တွင် တည်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ကေရာဇ် တီတပ်စ်(Titus)လက်ထက် (80 AD)၌ ပြီးစီးခဲ့သည်။ (Amphitheatrum Flavium) ဟု ခေါ်ကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ငါးသောင်း ထိုင်ကြည့်နိုင်သည့် ပတ်လည်ပွဲကြည့်စင်ကြီး က ဟိန်းလို့၊ ထိုစာတ်ရုံကြီး၌ ရောမခေတ်သံပုန်း ငါးသိန်းကျော်နှင့် တိရစ္ဆာန် ဝိုင်း သားရဲကောင်ရေတစ်သန်းခန့် သေဆုံးခဲ့ရဖူးသည် - တဲ့။ ကဲ - လွမ်းချင့် စရာဖြစ်လောက်သည်မဟုတ်ဘဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွယ်ကြီးသာ မဟုတ် ပေလား။

"နောက်ဆုံးနေရာကတော့ မြစ်မ်းရည် သိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့နေရာပဲ - မင်းဟန်၊ မြစ်မ်းရည်ပျော်ရွှင်နေပုံကို မင်းမြင်စေချင်တယ်။ အဲဒီနေရာကနေ မခွဲရက် သေးလို့တဲ့။ သုံးရက်တောင် သွားဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ ကိုယ်လည်း ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မဖြစ်စဘူး အဲဒီနေရာမှ ကိုယ် မျက်ရည်ကျခဲ့တယ် - သိလား"

အိန္ဒိယပြည်၊ အာဂရာ(Agra) မြို့၌ရှိပြီး မဂ်ကရာဇ်မင်း ရှားဂျဟန်တ သူ၏ ကြင်ယာတော် မွမ်တပ်(စ်)မဟာအတွက် တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည့် အမှတ်တရသင်္ချိုင်းဝှစ်မာန်ကြီးမို အချစ်သင်္ကေတဟု တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိမှတ်ထားခဲ့ကြသော တာရှ်မဟာလ်(Taj Mahal) ဝိမာန်ကြီးဖြစ်မည်ကို ဆိုဆက် မပြောမိကတည်းက သိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျောက်ဖြူသားတွေ ဖြင့်ဖွေးဖွေးလက်နေမည့် မူဂ်လ်ဗိသုကာလက်ရာအဆောက်အအုံကြီးသည် ချစ်ခြင်း၏ရနံ့တွေ စိမ့်ထုံကြိုင်လောက်နေပေလိမ့်မည်။

"ကိုယ် - အဲဒီအံ့ဖွယ်ခုနစ်ပါး(ရှေးဟောင်းကမ္ဘာ)နေရာတွေကို သိပ်ပြီး သတိမရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - မြစ်မ်းရည်ကိုချစ်တဲ့အချစ်က ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ပိုလို့တောင် ပြင်းပြနိုးကြားလာခဲ့သေးတယ်ဆိုရင် ယုံလေး - သူငယ်ချင်း"

ဆိုဆက်၏ အသံတွေပင်လား။
အချစ်သည်းသူ၏ နှလုံးပဲ့ကြွေသံပင်လား။ ဝေခွဲမရနိုင်၊ ဆည်းထား နိုင်မှန်ထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်တိတ်နေသည့် ယောက်ျားမျိုးသည် အသံတိတ် ငိုကြွေးနေလေသည်လား။
အမှောင်သည်ပင် ငိုဖို့ဟန်ပြင်သလိုရှိတော့သည်။ ငြိမ်တိတ်လို့။

"အဲဒီတာချ်မဟာလ်မှာ ကိုယ် - အဘနဲ့ တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီး ဆာဘီပုဂ္ဂို၊ မြေရဲရှင်ခွင့်ကို ပြန်ခိုခဲ့မိတာ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဘယ်အချိန် သယ်ကာလအထိ ဂျစ်ပစ်တစ်ယောက်လို ကိုယ် လေလွင့်နေမိဦးမလဲမသိဘူး"

"ဟင် - ဘယ်လို"
အာမေဒိုတံသံတွေက ထိတ်လန့်တကြား ထွက်သွားခဲ့မိရသည်။
ဆိုဆက်ဆိုသည့် သည်ဂျပန်လူငယ်စာရေးဆရာသည် "အဘဘိုးမင်း"

ခေါင်နင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံက ကမ္ဘာကျော် တာရှ်မဟာလ်မှာ နောက်တစ်ကြိမ်
တွေ့ခဲ့သတဲ့လား။

“အဲဒီနေ့ပေါ့။ ရှေ့ကိုဆက်လုပ်စရာ ဘာအစီအစဉ်မှလည်း မရှိတော့
ဘူး။ ကိုယ့်စာအုပ်တွေကို ထုတ်ပေးနေတဲ့ မစ္စတာ မောကုအာမီ
(Mr.Mokuami)ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ကြီးစွေ”စာမူကို အရောသတ်ပေးဖို့
တပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ အဲပေမဲ့ - ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး။
ဟာလာဟင်းလင်းချည်း။ ဘယ်သွား။ ဘယ်လာလာ။ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်မှန်း
လည်းမသိဘူး။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ အဲဒီအချိန်လောက် မှောင်မှောင်
မည်းမည်းကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရတာမျိုးမရှိဖူးဘူး။ တာရှ်မဟာလ်ရဲ့
အစွန်ဆုံး ကျောက်မြူမိမာန်ကနေ ဟိုးအဝေးက ခိုင်ဘာရ်တောင်တန်းကြီး
ဆီကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်လို့ပေါ့”

ကျောက်မြူသားက အေးအေးမြဲမြဲ။ ဇွေးလက်ရှင်းသန့်နေသော
အဆောက်အအုံနှင့် ဗိမာန်ကြီးသည် တိမ်တွေထဲမှာ စီးစီးပိုးပိုးကြီး လွင့်
နေတော့၏။ တောင်ကိုကျော်၍ ဖြတ်ပြေးလာခဲ့သည့်လေက လန်းဆတ်
မွှေးရိုး။

“နွေဦးနံနက် ပန်းပွင့်သည်ကို မြင်ရသောအခါ၌လည်းကောင်း။
တောင်ဦးညနေ ပန်းကြောသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌လည်းကောင်း။
ဆီးနင်းပြို လှိုင်းများထသည်ကို ကြေးမုံပြင်၌ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်
စောင့်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကြီး ချစ်သောအခါ၌လည်းကောင်း။
မြက်ပင်ဖော်ကျသောနှင်းပေါက်သည် ယခုမြင်း၊ ယခုပျောက်သည်
ရှုရင်း လူ့ဘဝသက်တာ တိုတောင်းသည်ကို ဆင်ခြင်မိသောအခါ၌
လည်းကောင်း။
မနေ့ကချစ်၍ ယနေ့မှန်းကြသောဘဝကို တွေ့ရသောအခါ၌လည်း
ကောင်း။
ကဗျာကပီ ပညာရှိတို့သည် လင်္ကာခွဲ၍ ဝတ်ဆိုကြကုန်၏”

အသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင်၊ အေးအေးမြဲမြဲ၊ ကျောက်မြူသားနံရံ
တို့ ပဲ့တင်ပြန်လျက် လွင့်ပျံလာနေ၏။ အလို - ကဗျာပေါင်း(၁၁၁၁)ပုဒ်ပါ
သည့် “ကောကင်ရှကဗျာပေါင်းချုပ်ကျမ်း” ထဲမှ ဝကကဗျာ(Waka Poem)
တစ်ပုဒ်ပါတာကား။ အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ငေါက်နေ ထလိုက်မိသည်။ ဘယ်
လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ရှားတောင့်ရှားပါး၊ ဂျပန်ရှေးဟောင်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို
ခွတ်ဆိုနေသည်ပါလိမ့်။

ဝလာကျင်းနေသည့် ရင်အပြင်သည် ဗွတ်သိပ်မှုကို သိပ်သည်းတင်း
ကြပ်လျက် ရုန်းကြွနေတော့သည်။

“လူကလေး - တို့များ ဆုံကြပြန်ပြီကောကွယ်”

“ဟင် - အဘ”

အဘမှ အဘအစစ်ပင်။ ဖက်ပုပ်စမ်း၏ စမ်းကြီးပေါက်ဝ သဲကျောက်တုံး
ချာအပေါ်မှ သူ့အား ပဲ့ပြင်သွားခဲ့ဖူးသူ။ ထိုစဉ်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအတိုင်း၊
အသားအရေမူဟန်အတိုင်း။ စကားသံမျိုးချိုသြသြသည်ပင် လေသံအစီ
အစော့ မပြောင်းလဲ။ ကရုဏာသံစဉ်တို့ ကဲကဲဝုန်ဝုန်။

“လမ်းပျောက်နေတဲ့အခါတိုင်း ရောက်တဲ့အရပ်မှာ အသာကလေး ခြေစုံ
ချင်ပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲက အသံကို နားထောင်ကြည့်ကွယ်။ သိပ်ကို တိတ်ဆိတ်
ဇွန်းသွားတဲ့အခါ၊ သိပ်အထီးတည်းဖြစ်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ ကိုယ့်ရင်ထဲက
အသံဟာ ကိုယ့်အဖော်ပဲ။ ကိုယ့်လမ်းပြပဲ။

“လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်လုပ်ချင်စရာအလုပ်တွေ ခန့်ခြောက်
အားတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်ကို ဟင်းလင်းစွင့်ပြီး ဘာသာတရားရဲ့အရိပ်အောက်
ထဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ကို လိုအပ်နေတဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကိုဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခိုကြည့်
လိုက်။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်ကိုယ်က နိုင်သမျှ စွမ်းသမျှ အဲဒီအတွက် မတွယ်
ထား မဝဲမကွက်ပဲ ရက်ရက်ရောရော စွန့်လွှဲကြည့်လိုက်။ ရုပ်ပွားတစ်ဆူကို
ကောပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပူဖော်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေမွတ်သိပ်နေတဲ့လူဆီ
နေကြည်ရေသန့် ရေအေးလေးတစ်ခွက်တစ်ပေါက် ကမ်းပေးလိုက်တာမျိုး
ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

“ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ဘဝချည်းသက်သက် ကွက်မကြည့်ပဲ တခြား တစ်ပါးဘဝတွေနဲ့ စနစ်တကျ ပေါင်းရုံးဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့အခါမှာ အသွေး အရောင်စုံ ရုပ်လုံးကြွလာမယ့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို မြင်ကြည့်။ အဲဒီအခါ မှာမှ ဘဝက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိလာလိမ့်မယ်။

လူကလေးရေ - လူကလေး - ပုပ္ပိုးကို ပြန်သွားပါ။ ပုပ္ပိုးမှာ လူကလေး လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးက စောင့်ကြိုနေတယ်။ လူကလေးမှပဲ လုပ် လို့ဖြစ်မယ့် တကယ့်အလုပ်တွေလေ။ မိန်းကလေးကလည်း လူကလေးကို ပုပ္ပိုးမြေမှာပဲ လူသားဆန်ဆန် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အလုပ်လုပ်နေတာကို မြင် ချင်ရှာမှာပဲ ထင်ရဲကွယ်”

မျက်စိကိုမိုတ်၊ ဦးထိပ်၌ လက်အုပ်အစုံကိုချီ။

ရင်၏ ဟိုးအတွင်းပိုင်းဆီက လက်လက်လင်းပြက်လာနေသည့် ရောင် စင်တန်းများ။ ပုပ္ပိုးနတ်တောင်ကို ပြန်သွားရမည်။ ဖက်ပုပ်စမ်းနှင့် နံသာ တောဆီကိုပြန်သွားရမည်။ စင်မြင့်ရွာကလေးဆီ၊ ဘကြီးအို၊ အရိုးလေးငြိမ်း၊ ဦးကြာယု၊ ကိုကြီးတင်ခွေး၊ မြကျေး၊ ဥကလေး၊ အစ်ကိုလေးသန်းခေါင်တို့ဆီ၊ ခြစ်မီးရည် - အကီကိုတို့ရှိရာ စကားဝါမြေဆီ၊ အို - အလို၊ မြစ်မီးရည်က သူ နှင့်အတူ တဖွဲ့အဖွဲ့ဖွယ် ခုနစ်ပါးကိုပင် တစ်ဖက်လှည့်လည်လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ပြီမဟုတ်လား။ အဘ - အဘ - မြစ်မီးရည်ကလေး ...။

သူ အိပ်မက်မှ လွန်လူးနိုးထလာချိန်တွင် စကားစိမ်းပန်းနံ့မွှေးမြမြ တစ်ညင်းတစ်ခတ်မှတစ်ပါး လူသူအရိပ်အယောင် တစ်စမမြင်။

“အိပ်မက်ပါပဲလား”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...။

ပုပ္ပိုးကို သူ ပြန်သွားရမည်။ သည်အပြန်ခရီးသည် သူတစ်ဘဝတာ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ခေါင်းချခြစ်ဖို့ ဖြစ်ကောင်းလည်း ဖြစ်နေပေလိမ့် မည်။

နေထန်းတစ်ဖျားခန့်မှာမှ အလှူအတန်း ကိစ္စဝိစ္စ သဗ္ဗန်ဝေါင်းတွေ အကုန်အစင် ပြီးစီးခဲ့ရသည်။

စင်မြင့်ရွာထိပ်က မူလတန်းကျောင်းကလေး ကျောင်းအပ်ပွဲ (၁၀)ဧက နီးနီး သနပ်ခါးမြဲကျယ်ကြီးအတွင်းမှ “မေတ္တာရပ်” ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးကုခန်း ကလေးနှင့် “အိပ်မက်ရစေတီ” ဟုသားပဲ အရပ်ခေါ်၊ ခေါ်နေကြသည့် “လောကသရဖူ” စေတီတော်ကလေး ထီးတော်တင်ပွဲ၊ စင်မြင့်ရွာလယ်က အဝီစိစက်ရေတွင်းသစ်နှင့် ဂါလံ (၃၀၀၀) ဆန့် သောက်ရေကန် လှူဒါန်းပွဲ၊ ပြီးလျှင် - “ဆိုင်ဆက်” ဟူသည့် ဂျပန်လူငယ် စာရေးဆရာ၏ ဘဝတစ်ဖြစ်လဲ အရှင်ဉာဏပဏ္ဍိတ ဦးပဉ္စင်းလေး၏ ရဟန်းခံသိမ်တက်ပွဲ။

အပျော်တွေနှင့် မောခဲ့ရသည့် နေတွေ ညတွေ လွန်ခဲ့ပြီ။

ဖက်ပုပ်စမ်းအနီးက တောရကျောင်းသစ်နန်းသစ်ကလေး၌ ဘကြီးအိုနှင့် အစ်ကိုတင်ခွေးကို ကစွဲယကာရကပြုလျက် သီတင်းသုံးမည့် ရဟန်းငယ် သည်ပင်လျှင် ဆွမ်းသပိတ်ကိုပိုက်လျက် တောရကျောင်းကလေးဆီ ပြန်ကြ သွားခဲ့လေပြီ။

“အင်း - ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားလိုက်သာများ - လူကလေးရယ်။ ဝါတော်သုံး လေးဆယ်ရမထေရ်ကြီးကျနေတာပဲ။ မိန်းကလေး “မြကလေး” တို့မြင်စေ့ချင်လိုက်သာ။ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဂျပန်မကလေး ပုပ္ပိုး တို့အလာ ကျောက်ပန်းတောင်းကအထွက်မှာ ကားမှောက်မျက်စီးခဲ့တုန်းက ဖျားဆို အရူးကြီးတစ်ပိုင်းလိုလိုဖြစ်နေခဲ့တဲ့ပုံနဲ့ ခုပုံများ ကွာချက်တော့။ မိန်းကလေးခမျာလည်း တမလွန်က အသေဖြောင့်ရှာရောပကွယ် - အင်း - အင်း”

စကားဆုံးပြန်တော့ သူတဘက်များကလေးနှင့် မျက်ရည်သုတ်ရှာနေ ပြန်သည့် အရိုးလေးငြိမ်းကို မကြည့်ရက်၊ မြကျေးနှင့် ဥကလေးတို့ ညီအစ်မ မျက်ဝန်း၌လည်း မျက်ရည်တောင်ကျည်လည် အိုင်ထွန်း၍ နေတော့သည်။

“ကိုရင်ရယ် - ခုပုံမျိုးသာသိခဲ့ရင် မိတစ်ဆိုး၊ ဖတစ်ဆိုးမိန်းကလေး “မြကလေး” ကို သေကွဲ ဘယ်အကွဲခံခဲ့ပါ့မလဲ။ တစ်မြေရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါး

သားမို့ "စောင့်လေမျိုးနွယ်" ဆိုတဲ့ဝတ္ထုများအတိုင်း ထိန်းခဲ့ရတာပဲ။ ကိုယ့်ရပ်
ကိုယ်မြေ ပုပ္ပါးတောင်ရိပ်မှာ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ခေါင်းချမယ်လို့များ
ကြည့်သိခဲ့ရင် - အင်း - အင်း"

ဇုတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ ယခုမှသာ သတိရမိသည့် သူ့သတိကို
တက္ကသိုလ် အပြစ်တင်၍မဆုံး။ ဆိုဆောက်အား မြန်မာနိုင်ငံသား လျှောက်ပေးဖို့
တက္ကသိုလ်တွေကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ရဦးမည်။ သူ့လွှဲအပ်ထားခဲ့သည့်
ငွေကြေးကိုပင် အရပ်ရပ်တွေဖြင့် ရာသက်ပန် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသွား
ရဦးမည် ကုသိုလ်ဖြစ် လူမှုအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများစွာအတွက် စီမံဖွယ်တွေကို
စီမံရဦးမည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဝတ္တုဖြစ်ရပ်တွေကဖြင့် အိပ်မက်မဟုတ်။

အိပ်မက်တွေက ဟိုးတစ်စက် ကမ္ဘာသေတစ်ခြမ်းမှာ အိပ်မက်ခြင်းများ
နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

နေအလင်းသည် ဝင်းဝင်းပြက်ပြက်၊ တောက်ထိန်ဝင်းမှည့်နေ၏။

"သိုးကလေး ...

ပုပ္ပါးနတ်တောင် အခေါင်မြင့်များ

စုံတော့ပြား၌ နံရားကြိုင်လွင့်

မိတန်ပွင့်သည်

ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစကား" - တဲ့၊ စကားဝါ၊ စကားစိမ်းပန်းတွေ ပုပ္ပါးမှာ
ဝေနေကြပြန်တော့သည်လေ။

« « « ဇေယျပင်းချွန်

Handwritten Burmese text in a stylized, cursive script, likely a signature or a dedication. The text is written in dark ink and is positioned in the bottom right corner of the page, overlapping the illustration and the footer.

အစိမ်းသရဲ တကယ်ပီရီသလား

တောက်ထိန်

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က သရဲအလွန်ကြောက်တတ်သည်။ ညဘက်မှာ ဆိုလျှင် အိပ်ရှေ့ခန်းမှာ စုဝေးနေကြရာမှ နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်းကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လျှင် မီးထိန်ထိန်ထွန်းထားပါလျက် မသွားရဲ၊ မသွားပုံ ငြင်းဆန်သည်။ အဖေ၊ အမေတို့နှင့် အတူအိပ်ကြရာမှ မိဘများ အလုပ်များ၍ မအိပ်သေးဘူးဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်းဝင်မအိပ်ရဲ။ ညဉ့် နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် အိပ်ရာမဝင်ဘဲ ထိုင်စောင့်သည်။ အရပ်ထဲ၊ လမ်းထဲမှာ အသုဘ နာရေးကိစ္စများရှိ၍ ရုပ်အလောင်းပြင်ဆင်ထားတာမျိုးရှိလျှင် ထိုအိမ်ရှေ့က ဖြတ်မလျှောက်ရဲတာမျိုးရှိသည်။ အလွန်ငယ်သော အရွယ်မှာ သည်လို ကြောက်စိတ်ဝင်တာက အတူနေအိပ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်သည် သရဲပုံပြောအလွန်ကောင်းသည်။ သူ ပြောပြထားသောပုံပြင်ထဲက ဇာတ်လိုက်အမည်ကိုသုံး၍ ကျွန်တော့်ကို လှန်သေးသည်။ ဥပမာ - "အေး - နှင် မှောင်ထဲကိုသွားရင် သရဲဖိုးနီ ကုပ်ချိုးလိမ့်မယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ထိုဝမ်းကွဲအစ်မက သူမိဘများနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့သွား

၍ပြောကလုန်မည့်သူမရှိတော့ဘူးထင်ရချိန်မှာ ကျွန်တော်က သုံးလေးတန်း ရောက်၍ စာကောင်းကောင်းဖတ်တတ်လာသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ထိုအချိန်မှာ ရလွယ်သည့် စာအုပ်များက တစ်စွပ်ပြင်၊ သိုက်သမိုင်းစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် ဖြစ်၍ စာကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်ပြီးသူဖတ်တာက ဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က တောင်းယူဖတ်ရှုတော့ ဒါတွေပဲဖတ်ရသည်။ ဝတ္ထု၊ အမည်တွေ မှတ်မိသလောက်က...

“ဂန္ထီရသရဲတဲ့၊ သွေးစုတ်စုတ်ကောင်ကြီးတဲ့၊ အမဲသားတောင်းစားသော လက်မည်းကြီးတဲ့၊ သိုက်စောင့်ဘီလူးဝင်စားသူတဲ့၊ ကျွန်တော့် စာဖတ် အဆင့်အတန်းနှင့် စကားပြောတွေ များများပါသော ထိုသရဲဇာတ်လမ်းများ တိုတော်တော်လည်းကြိုက်ခဲ့၍ဖတ်ပြီးလျှင်တော့ ကြောက်သလားမမေးနှင့်။ ထိုအရွယ်မှာ မိဘများနှင့်အတူမအိပ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာဖြစ်၍ နံရံကိုကပ်ပြီးချထားသော စတင်မှာ နံရံကိုကျောကပ်ထားရမှ နောက်ကျော လုံသည်။ ညဉ့်အိပ်သည့်အခါ အိမ်မှာ ထိုစဉ်က သရိုးဝပ်အား မီးလုံးကလေး ထွန်းထားပြီး အိပ်ရသည်ဖြစ်ရာ မီးလုံးအလင်းရောင်မှာ ဟိုအကောင်သည် အကောင်များကို ရိုးတိုးရိုးတိပ်မြင်ယောင်ပြီး လန့်လာ၍ နွေခေါင်ခေါင်မှာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍အိပ်ပါသည်။

ကြောက်ပါသောကောဟု ထိုစာအုပ်များကို မဖတ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပါ။ မူရင်းစာအုပ်ပိုင်ရှင်ကြီးကလည်း ဒါမျိုး တော်တော်ကြိုက်တာဖြစ်၍ သူ့မှာ နီကံဆံရှိတိုင်း တစ်အုပ်မဟုတ် တစ်အုပ်တော့ ဝယ်လာတတ်ရာ (ထိုစဉ် တော့ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ၁၀ ပြား၊ ၂/- ဆိုတာ အများဆုံးပဲဖြစ်သည်) သူ ဝယ်ကျဲကျဲဝယ်လာသော စာအုပ်များကို ကျွန်တော့် စာဖတ်နှုန်းနှင့် အတော်ပဲဖြစ်တော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လည်း သိသိသာသာ စာဖတ် နှိန်မြင့်လာ၍ တစ်ခါတစ်ခါ အလျင်မမီတာ ရှိလာပြီး “စာအုပ်သစ်မရသေးဘူးလားဦးချီရ” ဟု မေးရတာမျိုးလည်း ရှိလာသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကြိုက်လောက်လေ ဖတ်လေကြောက်လေ ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျား

လေးတန်ခွဲ ကျွန်ုပ်တို့လောက်အောင်ကြောက်တတ်တာကို ဖခင်က သတိထားမိပြီး ကျွန်တော်ကို သရဲဆိုတာ မကြောက်ဖို့ ပြောပါသည်။

အဖေပြောတာက ကျွန်တော်ကို သရဲကြောက်ရကောင်းလားဟု ဆူပူတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ သရဲစာအုပ်တွေ ဖတ်နေသလားဟု အဖြစ်တင်တာလည်း မဟုတ်။ သရဲစာစွဲမရှိဘူး ရှိတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ သရဲမြင်ဘူးသလားဆိုတာကစ၍ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာအမှန်တော့ စိတ်ကူးနှင့် ကြောက်နေတာမျိုးဖြစ်ပြီး တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သတ္တိလေးနည်းနည်းမွေးပြီး စောင့်ကြည့်ပါက မှောင်ထဲက ညည်းသံကြီးဆိုတာ ခိုတစ်ကောင် ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း၊ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ နှာသရဲဆိုတာက မှောင်ထဲမှာ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ရပ်နေသော နှာနှစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ဝုန်းဝုန်း ဒိုင်ဒိုင်အသံကြားလျှင် ချက်ချင်းထွက်မပြေးဘဲ အဖြစ်မှန်ကို သိအောင် ကြည့်ဖို့လိုကြောင်း၊ အဖြစ်မှန်က မှောင်ထဲက ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ လင်းနို့တို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းများကို လေအေးလေးနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောပါသည်။

အဖေ ပြောတာမျိုး ကျွန်တော် ပြန်မပြောတတ်သော်လည်း အဖေနှင့်အတူ မှောင်ထဲကို လက်တွေ့သွားပြီး အသံကြားတာ၊ အကောင်မြင်တာတွေကို အမှန်မြင်အောင်ကြည့်သည်။ လေကျင့်ခန်းများ ပျော်ပျော်ပါးပါး လုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖို့ (သင့်ဘဝ) လို မဂ္ဂဇင်းမျိုး (သောကြာ) စာစောင်လိုဟာသ အရေးအသားပါသည့် စာအုပ်မျိုးကိုလည်း ပုံမှန်ဝယ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် အဖေ၏ ပြုပြင်ဆုံးမပုံကောင်း၍ လေးတန်းငါးတန်း လောက်ရောက်တော့ ကျွန်တော် သရဲကြောက်တတ်တာ တော်တော်လျှော့သွားသည်။ သည်ထက် လူကောင်လည်းကြီးလား၊ သရဲစာအုပ်များနှင့်လည်း ကင်းကွာသွားတာလည်း တစ်ကြောင်း။ အဖေစကားအရ အဖြစ်မှန်ကို စောင့်ကြည့်သည့် အခါတိုင်း ဘာသရဲမှမဟုတ်တာကို တွေ့ဖူးများလာ၍ တစ်ကြောင်း။ ကျွန်တော်က သရဲကိုမကြောက်တော့ ပြန်ပါ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော် စာဖတ်တာက ထိုခေတ်လူငယ်တို့ထုံးစံ မာန်စိတ်၊ အိမ်ရှင်လှုပ်တို့၊ ကဲပီတယ်လ်အရင်း ကျမ်းကြီးတို့ဆိုသည့် ရုပ်သံအဓိက လက်ဝဲဝါဒ

စာအုပ်များဖြစ်လာတော့ စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ နတ်ဆိုတာမျိုးသည် ဖောက်ပြန်သည့် လူတန်းစား၏ ဖောက်ပြန်မှု စိတ်ကူးပုံရိပ်များသာ ဖြစ်သည်။ လူကို ပျော့ညံ့စေသည်။ ကွန်မြူနစ်ပန်းတိုင်မှ သွေဖည်သည်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူငယ်အများစု၏ ယေဘုယျအနေအထား ဖြစ်ပါသည်။

ငါက ရုပ်ဝါဒီပဲ တစ္ဆေ၊ သရဲဆိုတာ အပိုတွေပဲဟု ဇွတ်လုပ်နေရသော်လည်း ထိုငယ်စဉ်မှာ ၎င်းအစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်လာပြီးနောက် မြို့အနှံ့ နယ်အနှံ့ လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှာ ၎င်းတွေ့ရကြုံရသည်များထဲမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပ္ပံနည်းဖြင့် အခြေမထုတ်နိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများစွာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များစွာထဲက အစိမ်းသရဲနှင့် မကင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို (ယုံရခက်ခက်) အမည်ဖြင့် စာမူတစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ပြင်ပအဆောင်မှာ နေရစဉ် ကြုံခဲ့သော အဖြစ်ဆန်းတစ်ခုကိုလည်း (အခြေမရှိတဲ့ ပဟေဠိ) ခေါင်းစည်းဖြင့် စာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ပါသည်။ အစိမ်းသရဲ ဂမ္ဘီရဆန်သော ဖြစ်ရပ်အတွေ့အကြုံကလည်း များလာ၍ အသက်အရွယ်ရလာပြီး အဖတ်များလာသည့် တရားစာအုပ်များ မှာပင် နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ဗြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်တို့ရှိကြောင်း ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ ညက်မမိသေးတာတွေ များသေးကြောင်း ခိုမိလာပါသည်။

မေတ္တသုတ်မှာပါသည့် (ဒိဋ္ဌာ ဝါ ယေဝ အဒိဋ္ဌာ - မြင်အပ် မမြင်အပ် နှစ်ရပ်ခန္ဓာ) ဆိုတာကို ငယ်စဉ်က (လက်ဝဲစာအုပ်တွေ ဖတ်နေစဉ်) အဓိပ္ပာယ်ကောက် ယူခဲ့ပုံမှာ မြင်အပ်တာက ရှင်းသည်။ မမြင်အပ်ဆိုသည် တမိုက်ကရိစကုပ်နှင့် ကြည့်ရသည့် အနုဇီဝရောဂါပိုးတွေ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။ (အမှန်တော့ မိုက်ကရိုစကုပ်နှင့်ကြည့်၍ မြင်နိုင်သေးသည်ဆိုလျှင် မမြင်အပ်တာ မဟုတ်သေးဘူးဟု မစဉ်းစားမိပါ)။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သုံး

ဆယ်တစ်သုံးအပြင် စကြဝဠာအနန္တမှာ ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင် မမြင်အပ် သည့် အဒိဋ္ဌပုဂ္ဂိုလ်များစွာရှိသည်ဟု သဘောပေါက်လာပါသည်။

ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်များထဲတွင် မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သူတို့ကို ဆက်သွယ်နိုင်သူ လူထူးလူဆန်းများအကြောင်း ဖော်ပြပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က မျက်လှည့်ပွဲများ ကြည့်ရသည့်အခါ သာမန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်လောက်စွာ ထင်ရသော ဦးထုပ်ထဲမှ ယုန်ကလေး၊ ခိုကလေးများ ထုတ်ယူပြတာမျိုးကို တအံ့တဩ ကြည့်ရသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်လှည့်ဆရာက သူ ဘယ်လိုလှည့်စားထားကြောင်း ရှင်းပြတာရှိသည်။ တချို့ပြကွက်တွေမှာတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် စင်ပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ - ထူးဆန်းအံ့စွယ် လူအရှင်လတ် လတ်ကို ရင်ခွံ၍ အူအသည်းဆွဲနတ်တာမျိုးကိုပြသည့်အခါ ပရိသတ်က ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ ကြည့်ကြရသည်။ ဒါမျိုးကိုတော့ သူတို့က ဘယ်လို လှည့်စားပါသည်ဟု ရှင်းပြ၍ ဒီပြကွက်ကို အစိမ်းသရဲများက ကူညီသည်ဟု ပရိသတ်က ယူဆသည်။

ကျွန်တော်မြို့နယ်တစ်ခုမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်ပြနိုင်သည်ဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြို့နယ် မှာ ကျွန်တော်က ဌာနတစ်ခု၏ အကြီးအကဲဖြစ်၍ နယ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများနှင့် အဖွဲ့ကျပြီး ခင်မင်သည့်တစ်နေ့မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးအကြောင်း စကားစပ်မိတော့ အားလုံးသဘောတူ သွားရောက်လေ့လာကြဖို့စဉ်သည်။ သွားရာမှာ အရာရှိအရာခံများပုံစံဖြင့် သွားဘဲ သာမန်ပဲ သွားကြမည်ဆိုတော့ အားလုံးအရပ်ဝတ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အိမ်ကိုရောက်တော့ ပထမ သူ့တပည့်နှင့်တွေ့သည်။ ဆရာကြီးကိုတွေ့ရဖို့ ခွင့်တောင်းတော့ တပည့်လုပ်သူက သူ့ဆရာ အစီအရင်တစ်ခုကြောင့် မအား လပ်ကြောင်း ပြောသေးသည်။ ထိုစဉ်မှာ အတွင်းခန်းထဲမှ "မောင်အုန်းကျော် ရေ၊ မြို့ပိုင်ကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကို ဆရာတွေ့ပါမယ်။ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာပေးထားလိုက် ပါ" ဆိုတော့ အရပ်သားရိုးရိုးပုံစံနှင့် လာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ တစ် ယောက်ယျက်နာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို

ရာထူးနှင့်တကွ ကြိုသိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေရာယူပြီး ခက်ကြာတော့ ဆရာကြီးဆိုသူ ထွက်လာပါသည်။ သူက ဘာမျှထူးခြားတာ မရှိ၊ စဉ့်ခွန် လက်တိုကလေးနှင့် အသက် (၅၀) ခန့်ဟု မှန်းဆရသည်။ သူ နေရာယူ ထိုင်နေသည့် ညာဘက်ဘေးမှာ တစ်ပေပတ်လည်ခန့် အနီရောင် လိုက်ကာ ကလေးချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် နှုတ်ဆက်ကြပြီး "လိုတာ ပြောပါ" ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က အမှန်အတိုင်းပဲ ဆရာသတင်းကြားလို့ လာတာဖြစ်ကြောင်း၊ ထူးဆန်းတာလေးတွေကြည့်လိုမြင်လိုကြောင်း ပြော ကြသည်။

ထိုအခါ သူက စု ဆရာတို့ လိုချင်တာပြောပါဆို၍ ပထမပိုင်းမှာ ဘောလပ်စာအုပ်လက်နှိပ်ဓာတ်မီး စသည်တို့ကိုပြောတော့ သူက လက် ကို လိုက်ကာနောက်သွင်းပြီး ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြသည်။ လိုက် ကာက သေးသေးလေးမို့ တစ်ယောက်ယောက် ပုန်းအောင်းမနေနိုင်ပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ပြောတာကို ယူပေးတော့မည်ဆိုလျှင် ဦးခေါင်းကို ညာ ဘတ်အပေါ်ခပ်စောင်းစောင်းမော့၍ ပါးစပ်က တစ်ခုခု ရေရွတ်ဟန်ပြုသည်။ ပြီးတော့ - ပြောတာကို မလွဲမမှားယူပေးနိုင်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့က ပိုခက်တာတွေ တောင်းကြသည်။ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး တို့ကိုတောင်းသည်။ ရသည့်ပစ္စည်းတွေ အသင့်ဆောင်ထားပြီး တစ်ယောက် ယောက်က ထည့်ပေးနေဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ကူးပေါက် တာကို တောင်းနေတာဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်က "တရုတ်ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ ငရုတ်သီး အတောင့်ပွန့်ကြော် အသားနှစ်မျိုးထည့်" ဆိုလိုက်တော့ ဧရာဝတီနှင့် ပါဆယ် ထည့်ထားသည့် ကျွန်တော် တောင်းဆိုသော တရုတ်ဟင်းလျာကို ပူပူ နွေးနွေး အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ယူပေးပါသည်။ တကယ်ပဲ အကြော် ထဲမှာ ကြက်သား၊ ဝက်သားနှစ်မျိုးလုံး ပါပါသည်။ ပြီးတော့ - မြို့ထဲက တရုတ် ဆိုင်တွေမှာ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်မှာလျှင် ငရုတ်ပွကိုမသုံးဘဲ ရိုးရိုးငရုတ်သီး ခြောက်ကိုပဲ သုံးသည်။ ဆိုင်မှာ သွားမှာလျှင် အနည်းဆုံး ဆယ်မိနစ်ခန့် စောင့်ယူရမည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ အသင့်ဆောင်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အံ့ဩနေကြသော ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာကြီးက ဟင်းပွဲပြင်ပေး၍ သုံးဆောင်ကြပါဆိုတော့ ကျွန်တော်အပါအဝင် ဘယ်သူမှ မစားရဲကြပါ။ ဆရာကြီး၏ မိတ်ဆွေအစီမံသရဲက ဘယ်လိုတွေ ဇန်တီးယူလာသည်မသိ၍ မစားရဲကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ခါ ကြုံရသည်ကတော့ ဂန္ထီရအစီအရင်တစ်ခုဟု ပြောရလေမလားမသိပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ဇခင် နာရေးကိစ္စမှာ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့ရက်ကို မမှတ်မိသော်လည်း မိုးတွင်းမိုးလယ်ကောင်ကာလဖြစ်၍ အသုဘချမည့်နေ့က တစ်နေ့လုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ ထိုအချိန်များက နာရေးကူညီမှုအသင်းဆိုတာလည်း မရှိသေးတော့ ရုပ်အလောင်းကို သူ့အိမ်မှာပဲ ပြင်ဆင်ထားပြီး အသုဘယာဉ်ကို ခေါ်ထား၍ ရုပ်ကလာပ်ကို ယာဉ်ပေါ်သယ်ပို့ရန်မှာ (လမ်းသွယ်ထဲကနေအိမ်ဖြစ်၍) အိမ်အရောက် ကား မဝင်နိုင်သဖြင့် ကိုက်တစ်ရာကျော်ကျော်လူနှင့် ထမ်းချရမည့် ကိစ္စမှာ မိုးကသည်းထန်လွန်း၍ အခက်တွေ့နေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ အသက် (၅၀) ကျော် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အသုဘရှင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး ရုပ်အလောင်းပေါ်လွှမ်းထားသည့် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဖြုတ်ယူ၍ ရေလျှော်ပြီး ကြိုးတန်းမှာလှန်းသည်။ အဝတ်ကြိုးတန်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးက တိမ်နက်သွားသည်။ အသုဘကို သယ်ဆောင်ပြီးမှပဲ မိုးပြန်ရွာတာ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ ဖြစ်ပါသည်။ (ရေလျှော်လှန်းသည့် အဝတ်ကိုတော့ အသုဘချစဉ်မှာထားခဲ့ပြီး ကိစ္စပြီးစီးတော့ စီရင်ပေးသူ ဖိနပ်မကြီးက အဝတ်ကို ရုပ်သိမ်း၍ သင်္ချိုင်းကိုလိုက်ပို့စေသည်။ အိမ်မှာ မထားကောင်းဘူးဟု ပြောပါသည်။) ဒီအစီအရင်ကလည်း အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

နတ်ပူးနတ်ဝင်သည် ကိစ္စများကို စောစောပိုင်းက ကျွန်တော် အယုံအကြည်မရှိပါ။ နတ်ကနားပွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့အတူ သွားကြည့်ကြသည်။ ပူးဝင်သော နတ်တွေက သူတို့ ပေးစွန့်စရာ ပစ္စည်းရှိ

လျှင် ယိမ်းထိုးနတ်ဝင်နေရာက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကိုပဲ လာလာစေသည်။ နတ်တော်မောင်နမ နတ်ဝင်သည်အခါ နမတော်အစီမံစား နတ်ကစားမည့် အမဲသားစိမ်း (၅၀ ကျပ်သားခန့်ရှိသည်) ကို မောင်တော် သူတော်ကောင်း နတ်ပူးဝင်နေသူက မစားဖို့ တားမြစ်သိမ်းယူပြီး နတ်ပွဲလာ ပရိသတ်ကို ပေးစွန့်ဖို့ပြင်တော့ ကျွန်တော်အပါအဝင် ပရိသတ်တွေက သူ့ကို ပေးပါ။ ငါ့ကို ပေးပါ လက်တွေ လှမ်းကြသည့်ကြားမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးကိုပဲ ပေးသည်။ ဦးမင်းကျော်ကြီးပူးတော့ ကြက်ကြော်နှင့် အရက်အကောင်းစားတွေကို ညီဘွားရေ - ညီဘွားရေဟု ခေါ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနှင့် တစ်ယောက်တစ်ကိုက် တစ်ယောက်တစ်ကြိုက် ပေးစားပေးသောကံပြီး ဆစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကျန်သော ဝီစကီပုလင်းကြီးကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ (သူ့ညီဘွား) ကိုပဲ ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘော်အိကြီးနှင့် သုံးဆယ့် နှစ်မင်းနတ်တွေ ရင်းနှီးပုံကို အံ့ဩသဘောကျရသေးသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နောက်တစ်နေ့မှာ နတ်ကနားတစ်ခု ရှိပြန်တော့ ကျွန်တော်က ထိုမိတ်ဆွေကို အပါခေါ်ပြီး နတ်ပွဲကို သွားသည်။ (ပထမနေ့က နတ်မင်းများ စွန့်လိုက်သော အမဲသားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြော်ချက်ပြီး နတ်တို့ လက်ကျန်ဝီစကီနှင့် မြည်းထားရသည်။ ကျွန်တော်က ယခု နတ်ပွဲမှာ နောက်ထပ် ဘာများရဦးမှာလည်း မျှော်လင့်ပြီး သွားတာဖြစ်သည်။) ထိုကနားမှာတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘာမျှမရတော့ပါ။ နတ်ဝင်သည် တွေက မနေ့က လူတွေ မဟုတ်သော်လည်း ပူးဝင်သည့် နတ်တွေက (၃၇) နှစ်နတ်တွေပဲဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးကို မှတ်မိကြဖို့ကောင်းသည်။ ဆုတတ်ရန်ကောဟု ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ပြောတော့ မိတ်ဆွေက ရယ်သည်။

“မနေ့က စားရမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က နားစီးနဲ့ နတ်ကတော် အခြောက်တွေ စာကျပ် အပေါင်းအသင်းတွေပဲ” တဲ့။

ထို့ကြောင့် နတ်ဝင်တယ်။ နတ်ပူးတယ်ဆိုတာကို စောစောပိုင်းမှာ ကျွန်တော် အယုံအကြည်မရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် - တစ်ခါမှာတော့ ဆရဲပူးတာနှင့် ကိုယ်တွေ ကြုံပါတော့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်

တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်စဖြစ်၍ လက်အောက်မှာ ဝါရင့်သက်ကြီးဝန်ထမ်းကြီးများ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ ဝါဝင်သည့် ယာဉ်မောင်းဝန်ထမ်းက ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးလိမ့်မည်။ ယာဉ်မောင်းနှင့် အရာရှိဆိုသော်လည်း အမြဲတွဲနေရတာဖြစ်တော့ သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးပြီး သူငယ်ချင်းလို ဖေါင်းသည်။ လုပ်သက်ရဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တချို့ကိစ္စတွေမှာ ပြုပြင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ရုံးနှင့် အိမ်တွဲနေရသူများဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ရုံးအဆောက်အအုံပတ်လည်မှာ အဆင့်အတန်းအသီးသီး၏ နေအိမ်များ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ယခု ဌာနခွဲမှာတော့ ရုံးအဆောက်အအုံက ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ သီးခြားတည်ရှိပြီး နေအိမ်တွေက အောက်ဘက်တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် - ရုံးကိစ္စပြီး၍ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လျှင် ရုံးနောက်ပေါက်က လမ်းကြားကိုဖြတ်၍ ဖာလုံတစ်ဝက်ခန့် တောင်အောက်ကို ဆင်းလာမှ အိမ်ရောက်သည်။ ထိုဖြတ်လာသည့်လမ်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် သူ့ဘေးတလမ်းမှာ ထိုမြို့၏ သုသာန်သို့ သွားရာလမ်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့် ယာဉ်မောင်းဝန်ထမ်းပါသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလုပ်တော်တော်များ၍ ညနေမှောင်ခိုပြီးမှ ရုံးဆင်းရသည်။ တခြားလူများ ပြန်သွားကြသော်လည်း တယ်လီဖုန်းပြောနေသော ကျွန်တော့်ကို ယာဉ်မောင်းဝန်ထမ်းက စောင့်ပေးပါသည်။ နှစ်ယောက်အတူပြန်နေကျ လမ်းကလေးမှာ လျှောက်လာစဉ် သုသာန်သွားသည့်လမ်းကလေးထိပ်အရောက် ကျွန်တော့် နောက်က လိုက်လာသည့် ထိုသူထံမှ မသဲမကွဲ ညည်းသံလိုက်ကြားရသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ သူက ဒယီးဒယိုင် ယိမ်းထိုးနေပြီး ပါးစပ်က ပူးပူးဝါးဝါး အသံတွေ ထွက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲဗျ” ဟုမေးတော့ သူက ပို၍ ပူးဝါးပူးဝါး ဖြစ်လာသည်။ ရုံးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေခဲ့ကြတာဖြစ်၍ သူ အရတ်သောက်ထားတာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သိသည့်ရောဂါတစ်ခုခု (ဝက်ရူးပြန်တာမျိုး) ဖောက်သလားဟု ကျွန်တော် သူ့ကိုတုံ့မည်ပြင်တော့

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသော်လည်း မြင်ဟန်မတူ။ သူ ရေခွက်နေတာကို သေသေချာချာနားထောင်တော့ ပါဠိစကားသံလိုလို ဟိန္ဒူစကားလိုလို ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်က ဟိန္ဒူဘာသာနည်းနည်းပြောတတ်၍ “ကျားဟဲ - ဘာဖြစ်သလဲ မေးတော့” ဟန်ကို ထိုးရာ၊ ဓါနာ အေးဖိုးငါ့ကို ထမင်းနည်းနည်းပေးဟု တောင်းပါသည်။

သူနှင့် သိတာကြာပြီဖြစ်၍ သူ ဘာကုလားစကားမှ မတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ယခု ကုလားလို ဝိဝိဿသကြီး ပြောနေ၍ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေစဉ် သူက - “ဂျာလတီး - ဂျာလတီး ချွတ်တား မြန်မြန်ပေးကောင်လေး” ဆိုတော့ လမ်းခုလတ်မှာ ပေးစရာဘာထမင်းမှလည်း မရှိပါ။ ထိုအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှ ကြေးစည်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်၍ ကုလားစကားဖြင့် ထမင်းတောင်းနေသူက ကြေးစည်သံကိုကြားတော့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ - ကျွန်တော့်ကို “ဆာလား - အရူး” ဟု ပြော၍ လမ်းကလေး၏ကို လဲကျသွားပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကူအညီ တောင်းစရာလည်းမရှိ၍ ကျွန်တော်ပဲ ဆွဲတူပြုရတော့ သူ သတိရလာသည်။ အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ ကျွန်တော်နှင့် ရှေ့နောက် လျှောက်လာစဉ် သုသာန်လမ်းဘက်မှ ကုလားအဘိုးကြီး အစ်ယောက် လျှောက်လာတာ မြင်ရကြောင်း၊ သူ့ဘက်ကို တည့်တည့် လျှောက်လာတာဖြစ်၍ အနားရောက်လျှင် ရပ်သွားမည်၊ သို့မဟုတ် ရှောင်သွားလိမ့်မည်ထင်သော်လည်း ကုလားကြီးက သူ့ကို တည့်တည့်ဝင်တိုးကြောင်း၊ တိုးမိထိမိတော့ လူချင်းထိတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အေးစက်နေသော ဆူထူးကို ဝင်တိုးမိတာမျိုး ခံစားရပြီး သူ ဘာမျှမသိတော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

သည်ကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်းယာဉ်မောင်းသည် တကယ်ပဲ အိမ်ထဲတစ်ခု ပူးကပ်ခံရတာဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ကုလား သရဲကြီး ပူးဝင်နေသော သူက ကျွန်တော့်ထံမှာ ထမင်းတောင်းပြီး မရတော့သွားသေးသည်။ ကြေးစည်သံသာမထွက်လာပါက ကျွန်တော့်ကို သူ

လုပ်ဦးမည်မသိပါ။ နောက်အခါ ထိုလမ်းကလေးကို ဖြတ်သွားရသည့်အခါ တိုင်း ဘုရားစာများ စိတ်ထဲက (ရသလောက်) ရွတ်ဖတ်မိပါတော့သည်။

သည်ဌာနမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အရာရှိပေါက်ဖြစ်သော်လည်း မိသားစုမရှိသေး၍ အရာရှိနေအိမ်ကို မရပါ။ အခြားအဆင့် နေအိမ်ခန်း အလွတ်ကလေးမှာ နေရသည်။ စားရေးသောက်ရေးကို ဝယ်စားတစ်လှည့်၊ ချက်စားတစ်လှည့်မို့ လျှပ်စစ်မီးဖိုတစ်လုံး၊ ထမင်းပေါင်းအိုးတစ်လုံး အကြော်အချက် ဒယ်အိုးငယ်တစ်လုံး စောင်ထားရသည်။ ထမင်းထည့်စားဖို့ ကြွေပန်းကန်တစ်ချပ် ရှိခဲ့သော်လည်း လွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတော့ ထပ်မဝယ်တော့ဘဲ ထမင်းအိုးထဲက တိုက်ရိုက်နို့ကစားလိုက်တော့သည်။ ထိုသို့ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်စားနေရာမှ တစ်ရက်တော့ အလုပ်များ ပုံတူနေ၍ ညမှောင်မှ အိမ်ကို ပြန်ရောက်သည်။ ထမင်းက မစားရသေး၊ ထမင်းတစ်လုံးတော့ နံနက်က ချက်ခဲ့တာရှိသေးသည်။ ဟင်းက မရှိ၍ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ထံမှ ကြက်တစ်ကောင် ဝယ်ခဲ့ပြီး ကူဖော်လောင်ဖက်မရှိ၍ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဟာလာလုပ်မိပါသည်။ တောင်ပံကို ချုပ်၊ ကြက်ခြေထောက်က မရုန်းနိုင်အောင် မိမိခြေထောက်ဖြင့် နင်းထားပြီး လည်ပင်းကို ဆွဲဆန့်၍ ဓားနှင့်လှီးတော့ သွေးငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်လာသည်။ ကြက်က မရုန်းနိုင်သော်လည်း ဝေဒနာကြောင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

လည်ပင်းပြတ်လုနီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ချုပ်ကိုင်ထားတာကို လွှတ်လိုက်စဉ် ကြက်က ဝုန်းဆို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲလိုက်လို ဆတ်ခနဲ ထကာပျံထွက်သွားပါသည်။ လည်ပင်းပြတ်လုနီးပါး လှီးထားတာဖြစ်၍ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်။ အနီးမှာပဲ ရှိရမည်ဟု မှောင်ထဲမှာ မီးထိုးပြီး လိုက်ရှာတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ပါ။ အိမ်နီးချင်းတွေက ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံကို ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြပြီး ပိုင်းဝန်းရှာဖွေ

ကြသော်လည်း ကျွန်တော့်ကြက်ကို ရှာမတွေ့ကြပါ။ ထိုညစာကို အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက ချီးမြှင့်သည့် ဘဲဥတစ်ခြမ်းနှင့် ပြီးခဲ့ရသည်။ မနက်လင်းတော့ ကျွန်တော့် ကြက်ကို အိမ်နောက်ဖေးရေကပြင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက် ပြန်တွေ့သည်။ ရိုးရိုးမဟုတ်၊ ကြက်၏ ရင်အုံပွင့်နေပြီး အူအသည်း ကလီစာတွေမရှိတော့ပါ။ ရွေးကြောင်စားတာဖြစ်လျှင် အသားပါ ကျန်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ခင်ပွင့်နေတာကလွဲ၍ အမွေးတစ်ပင် မကျွတ်ပါ။ အိမ်နီးချင်းတွေပါ အံ့သြကြပြီး “သရဲ ဆွဲတာနေမှာ” ဟူသော အသံထွက်လာပါသည်။

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားတော့ ညက ကြက်သည် ပျံထွက်သွားသည် ဆိုတာထက် ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဆွဲလှသွားတာမျိုးဖြစ်ကြောင်း သတိရပါသည်။ ထိုထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်အတွက် မျက်မြင်သက်သေများမှာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးသူ အများစုဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် ကွယ်လွန်ကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း တချို့ကျန်ရှိကြပါသေးသည်။ အံ့သြစရာကောင်းလှပါသည်။

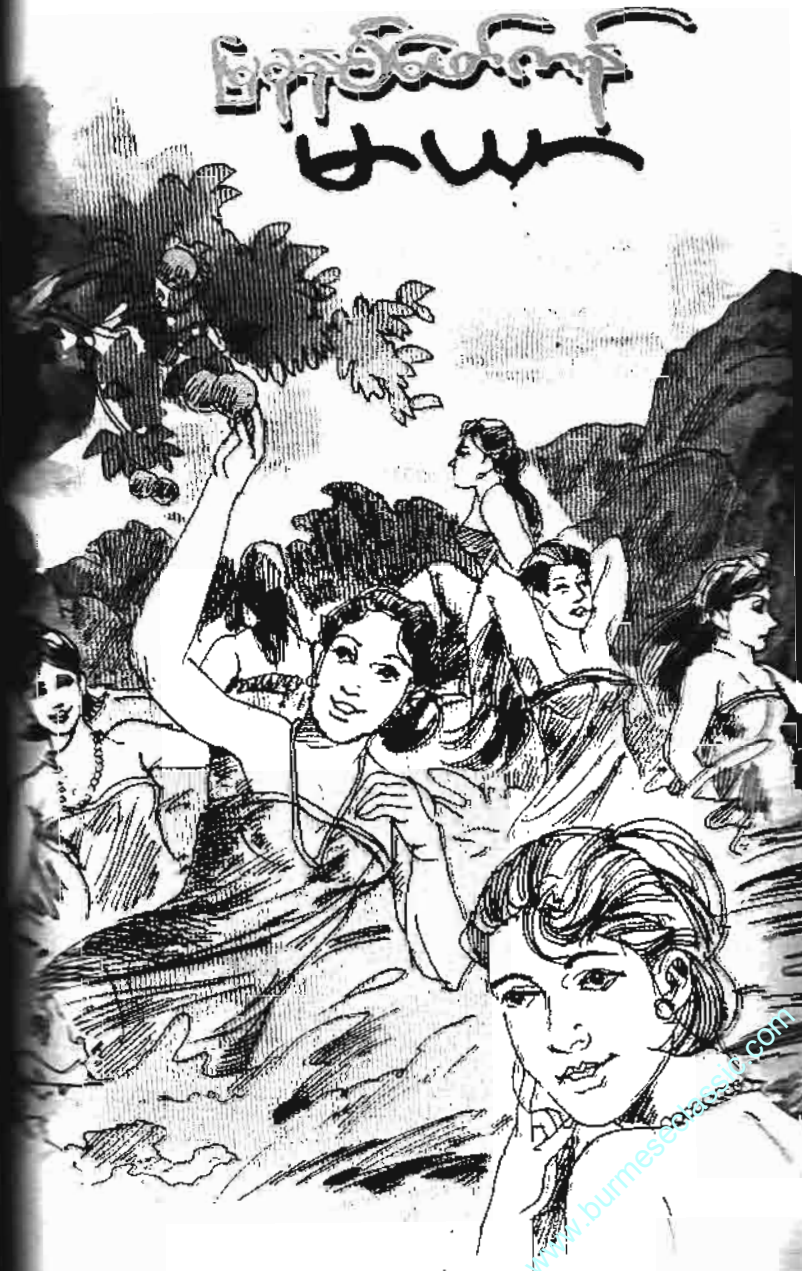
ကျွန်တော်က စောစောကပြောသလို ငယ်တုန်းမှာ သရဲကြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာတော့ သိပ္ပံသမားပဲလက်ပဲပါဒီရုပ်အဓိကပဲဟု ကိုယ့်တိုက်ကိုယ် အထင်ကြီးကာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေပါထင်ပြီး မယုံမကြည် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဖေ့ဩဝါအရ သရဲခြောက်သည်ထင်ရသည့် အခါတိုင်း အခြေမုန်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး အခြေတွေခွဲတာလည်း များ၍ ငါကဟုလည်း ဘဝင်မြင်ပါသည်။ ဒီလိုနေရာမှ အခြေရှာမရတာတွေလည်း ကြုံရဖန်များလာသည့်အပြင် (ဒိဌာ ဝါ ယေဝ အဒိဌာ) လို မါဠိမျိုးကို နှိပ်နှိပ်ကန်ကန် သဘောပေါက်လာတော့ ကိုယ်ဉာဏ်မမီတာတွေ အများကြီး ခံသေးကြောင်း လက်ခံရပါသည်။ တချို့ကိစ္စများကို သိပ္ပံနည်းကျလက်တွေ့ စမ်းမိ၍ ဒုက္ခရောက်ရတာတွေလည်း ရှိသည်။

ဥပမာ - ပျားအုံအောက်တည်တည်မှာ မစင်ပုံကို ထိုးမွေထားသည့် တုတ်တစ်ချောင်းစိုက်ထောင်လျှင် ပျားတွေ အုံကို စွန့်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟု သော အဆိုကို လက်တွေ့စမ်းမိရာ ခါတိုင်း ပျားအုံအောက်က ဖြတ်သွား၍ ဘာမှမဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို မစင်လူးသော တုတ်သွားထောင်တော့ ပျား တွေဝိုင်းတုပ်ကြသည်။ အပြေးကောင်း၍ နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ပျားတုတ်ခံလိုက် ရသည်။ နောက်ရက်မှာတော့ တကယ်ပဲ ပျားကောင်တွေ အုံမှာမရှိတော့ပါ။ ပျားသလက် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်အဆိုတစ်မျိုးကိုတော့ ကျွန်တော့် လက်တွေ့မစမ်းရဲပါ။ မိုးရွာနေ စဉ် မိုးရေထဲထွက်ပြီး ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်ကို နတ်၍ အောက်ထိုးပြောင်းဖြန် လှန်ဝိုက်လှောင် ချက်ချင်း မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ဒါကိုတော့ တောတလှည့်လည်း မိုးကြိုးက အသားလွတ်ပစ်နေတာမို့ ကျွန်တော် မစမ်းရဲပါ။ စမ်းသပ်ကြည့်လိုသူ သတ္တိခံရဲရဲတောက်များရှိပါက ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ် ပြီး အမည်နှင့် လိပ်စာပေးထားစေလိုပါသည်။ ထိုအမည်ထို လိပ်စာမှာ နေသူ မိုးကြိုးပစ်ခံရ၍ သေဆုံးကြောင်း သတင်းစာမှာပါလျှင်တော့ ကျွန်တော့် နည်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်၊ သူပေပဲဟု ယုံမှတ်ရပါတော့မည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကပဲ သရဲတစ္ဆေဆိုတာကို မယုံမကြည်ရှိခဲ့ သော ကျွန်တော်၏ နယ်ပယ်အနံ့မှာ တွေ့ရ ကြုံရသော ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ယုံကြည်ချက်ကိုဖြင့်၍ ပရလောကဆိုသည်မှာ ရှိနိုင် ကြောင်း သာမန်အားဖြင့် သူနေရာသူနေ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်နေကြသည့် အထဲမှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုရှိ၍ တိုးမိတိုက်မိကြတာကိုပင် (မမြင်အပ် တာ မြင်ရခြင်းဖြစ်၍) သရဲခြောက်သည်၊ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု သတ်မှတ် ခေါ်ဝေါ်ကြတာဖြစ်ကြောင်းဟု ကျွန်တော်က လက်ခံလိုက်ပါကြောင်း။

« « « တောက်ထိန်

မြေခနစ်ဖော်ကန်

မာယာ

“မြေခနစ်ဖော်” ကန်ဆိုတာ မကွေးတိုင်း၊ အောင်လံမြို့နယ်၊ ဘင်ဟုံတောကြီးထဲမှာ ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ခုတော့ ဘင်ဟုံတောကြီးက ကြီးမိုင်းသစ်တောကြီးဖြစ်နေပြီး တစ်ချိန်ကတော့ အဲဒီတောကြီးဟာ ကြီးမဲ့သဘာဝသစ်တောကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတောကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်ခြမ်းမှာ မြေခနစ်ဖော်ကန်ဆိုတာရှိတယ်။ ခုတော့ အဲဒီကန်ကြီးလည်း ကောသွားပါပြီ။ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေလည်း ထူထူထပ်ထပ်ကို ပေါက်ရောက်နေတာ။ သားရဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ပေါလုတယ်။ အဲဒီအချိန်က တောအုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် စိမ်းစိုမိုင်းညိုနေတာပဲ။ တောရိုးတောင်ရိုးတွေလည်း ဝေလို့။

အဲဒီတောကြီးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးတည်ရှိတဲ့ ရွာကလေးတွေကတော့ တံခွန်၊ မောင်းမလုတ်၊ ဂွေမြောင်း၊ ရွှေညောင်ပင်၊ ဈေးတန်း၊ ရွာသစ်၊ ဖောင်ရိုး၊ သမ္ဘူလစတဲ့ ရွာကလေးတွေ ဖြစ်တယ်။

ဘိုးတိုက်မောင်းဟာ အဲဒီတောကြီးထဲ အမဲလိုက်ဖူးတယ်။ ပြောရရင် အချိန်ကာလကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ်ရနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်ကျော်ကာလလို့ ဆိုရမှာပဲ။

အဲဒီအချိန်က တောတန်းကြီးဟာ သစ်ပင်ကြီးငယ်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ပိန်းပိတ်နေတာ။ တောလမ်းခရီးမှာ နေပြောက်မထိုးဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတောင်သုံးရတယ်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေက အခက်အလက်အရွက်တွေက တအားစိပ်တာပဲ။ မသွားဝှာတ်ရင် တောကြီး မျက်မှည်းထဲ မျက်စိလည်သွားနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး တောကောင်တွေရဲ့အော်သံ၊ ဟစ်သံတွေကို နေရာအနှံ့ ကြားနေရတယ်။

တောကြီးဝင်ပြီဆို တောစောင့်နတ်တွေ၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို ပူဇော်ပသပြီး ဝင်ရတယ်။ တောစောင့်နတ်ကြီးတွေက တကယ်လည်း ကူညီတယ်လို့ ဘိုးတိုက်မောင်းက သူ့ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြတယ်။

တွေ့ပုံက သူတို့သုံးယောက် အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့တယ်။ သုံးယောက်ဆိုတာ ဘိုးတိုက်မောင်းရယ်၊ ဝင်းကြိုင်ရယ်၊ ကျော်ကြီးရယ်ပဲ။ ဝါသနာတူတွေဆိုတော့ တောလိုက်သွားပြီးဆိုရင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ကျော်ကြီးက ကဇော်သမား၊ ဒါပေမဲ့တောတိုးတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ကဇော်တစ်ချက်ကလေးတောင် မစုပ်ဘူး။

သုံးယောက်စလုံးကလည်း ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့မှာ တူမီးသေနတ် နှစ်လက်ရှိတော့ အမဲပစ်ထွက်ကြတာ။ တောကြီးထဲ ချောက်တော့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် ပိန်းပိတ်နေတဲ့ တောကြီးမြောက်ဘက်ခြမ်းကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း သစ်ရွက်ကြွေတွေဟောတိုက်။ အဆင်းအတက်၊ အနိမ့်အမြင့်တွေကလည်း ထူးလှတယ်။ အဲဒီလိုသွားရင်း ဒေါင်းဆင်းချောင်းဘက်ရောက်တော့ တစ်အောင်တစ်နားနားနေကြတယ်။ ဒေါင်းဆင်းချောင်းဆိုတာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ဒေါင်းတွေပေါ်လှတဲ့ချောင်း၊ ချောင်းရေက ကြည်လင်အေးစက်နေတာပဲ။ ရေထဲမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေလည်း ပေါလုတယ်။ ရေစီးကလည်း သန်လှ

တယ်။ ဒေါင်းတွေက အဲဒီချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းချိုးကြတယ်။ အဲဒီသမင်တွေ ကနားတအားပါးတဲ့ သတ္တဝါတွေ။ ချိုးခနဲ၊ ညွတ်ခနဲ ကြားတာနဲ့ ထပျံကြတာ။ ပစ်လို့ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ဘူး။ ဒါကို သူတို့သုံးယောက်က ပစ်ချင်တာ။

ချောင်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ဝါးတောကြီး၊ ဝါးကိုင်ဝါးခက်တွေ ချောင်းထဲကို ညွတ်ကျနေတာ။ သူတို့ရောက်သွားချိန်မှာ ကျေးငှက် သာလကာတို့ရဲ့အသံတွေ၊ ရေစီးသံတွေကိုပဲ ကြားနေရတယ်။

ချောင်းရေက စိမ်းလဲ့လဲ့ ကျေးငှက်ကလေးတွေ ရေချိုးဆော့မြူးနေတာ တွေ့ရပေမယ့် ဒေါင်းတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ချောင်းစပ်မှာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး ချောင်းဘေးက လူတစ်ရပ်စာ မြင့်တဲ့ကျောက်တုံး ပြားတွေကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေကြတာ။

ဒေါင်းက သူတို့လာတာကို ခိုင်မိလို့လားမသိဘူး။ တစ်ကောင်မျှ ဆင်း မလာကြဘူး။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပျံသန်းနေရတာတော့ တွေ့တယ်။ ဒေါင်း ကြီးတွေက အဖြူရောင်၊ စိမ်းပြာရောင်တွေများတယ်။ ပျံရင်လည်း အစုံအဖုံ လိုက်ပျံကြတာ။ တွန်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရပေမယ့် အကောင်ကို မမြင်ရဘူး။ ဒါနဲ့ - ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းရင်း နေစောင်းသွားခဲ့ကြတယ်။ တောရိပ် တောင်ရိပ်ရှိတော့ တစ်တောလုံး မှောင်မိုက်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း လှည့်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပုန်းအောင်းနေရာက ထွက်ခဲ့ ကြတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထွန်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြတာ။ လမ်း တစ်ဝက်ရောက်တော့ လူတွေ ချာချာလည်နေတယ်။ လမ်းတွေလည်း မှား နေတယ်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လေ လမ်းမှားလေပဲ။ ဆက်မတိုးရဲတော့ပဲ သုံးယောက်စလုံး ချောက်ချားနေတယ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေရဲ့အော်သံ ဟစ်သံကိုပဲ ကြားနေရတယ်။ ရှေ့ဆက်လည်း မတိုးရဲကြဘူး။ လမ်းပျောက် နေပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တလည်လည် ဖြစ်နေတုန်း ကျော်ကြီး မျောကြောက်လွန်းလို့ ငိုသံကိုပါလာတယ်။

ကျော်ကြီးက သူတို့အထဲမှာ အငယ်ဆုံး တောလိုက်အတွေ့အကြုံ ကလည်းရှိလှတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သုံးယောက်ပေတစ်ရာကျော်လောက် မြင့်တဲ့ကုန်းကြီးအနားကို ရောက်နေကြတာ။ အဲဒီကုန်းမြင့်ကြီးပေါ်မှာလည်း

သစ်ပင်ကြီးတွေချည်းပဲ။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်သွားနေလာနေကြမဟုတ်တော့ လမ်းမှားနေပြီဆိုတာ သိခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှေ့ဆက်မသွားရဲကြတော့တာ။

သူတို့လူစုဟာ လူတစ်ဖက်စာရှိတဲ့ ကုတ္တီပင်ကြီးတွေအောက်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ဆာရမှန်းလည်း မသိကြတော့ဘူး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးကြည့်တော့လည်း မြူနိုးတွေဝေနေတဲ့တောအုပ်ကြီးကိုပဲတွေ့နေရတယ်။ ဒီအထဲ မြွေတွန်သံကြီးတွေကိုလည်း ကြားနေရတော့ ကြက်သီး မွေးညင်းကို ထမိတယ်။

ပြောရရင် သူကိုယ်တိုင်လည်း သွေးပျက်နေပြီလို့ဆိုတယ်။ ကြာကြာ နေရင် သားကောင်ကြီးတွေ လာတော့မယ်။ ဟင်းကောင်ကြီးတွေအသံ သဲ့သဲ့ကိုတောင် ကြားနေရတယ်။ သုံးယောက်စလုံး ပူးပူးကပ်ကပ် စောင့် ဆိုင်းနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်ကြီးဆီက တုန်ခါနေတဲ့ စကားသံ ထွက်လာတယ်။

“ဘာ - ဘာလုပ်ကြမလဲ ကိုကြီးတိုက်”

“ဟေ - ခဏစောင့်ဦးကွာ။ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိဘူးဖြစ်နေ တယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကလည်း မိုးသားတိမ်လိပ်တွေဖုံးနေတော့ ကြယ်တွေ၊ လတွေကို မမြင်ရဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ဟင်းကောင်ကြီးနဲ့တိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗျ”

ကျော်ကြီးကလဲကွာ။ မင်းအသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ သတိ ထားစမ်းပါကွာ။ ဒီလောက်လဲမကြောက်ရွံ့စမ်းပါနဲ့။ ငါတို့မှာ တူမီးရှိတာပဲ ကွာ။

“ကျုပ်ကြောက်တယ်။ ကိုကြီးဝင်းကြိုင်ရ”

“မင်းကလဲကွာ - ကြောက်ရင်ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ငါတို့ အခြေအနေကြည့်ပြီး မြန်လှည့်သင့်ရင် လှည့်မယ်။ လမ်းက မှား နေတာတော့ သေချာပြီ ကိုကြီးတိုက်ရေ”

“ဟုတ်ပါကွာ။ ဒီနေရာက နေရာစိမ်းကွာ။ ငါတို့ တိုးနေကြလမ်းမဟုတ် ဘူး”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျာ - ပြီးတော့ ဟင်းကောင်ကြီး အော်သံလဲ ကြား
လိုက်သလိုပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ - တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြပါဦး”

“မင်းကလည်း တစ်မှောင့်ကွာ”

သူတို့သုံးယောက် ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိကြဘူး။ ဘေးဘီကြည့်
တော့လည်း မှောင်နဲ့မည်းမည်းပိုးမွှားမြည်သံတွေကလည်း ညဦးလာတယ်။
ရောက်နေတဲ့နေရာကနေ တုပ်တုပ်မလှုပ်ရဲဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ
ကိုကြည့်ပြီး သူစိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာတယ်။

“တစ်မျိုးချည်းပဲကွာ၊ ညကြီးမိုးချုပ်ရောက်သွားသလိုပဲကွာ။ ဒေါင်း
ဆင်းချောင်းက ထွက်တော့ နေစောင်းရုံပဲရှိသေးတာ။ ဘယ်လိုမှ မိုးမချုပ်နိုင်
ဘူးကွ”

“ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက ခြေနုတ်တံကန်အကြောင်းပဲ။ အဲဒီ
ထန်ကြီးတာ တစ်ဟုတ်တော်ကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်တံကန်ကြီးက ထောကြီးထဲမှာ
ရှိတယ်။ အဲဒီကန်ကြီးရှိတာထိုလည်း ထော်ရဲရဲ့မသိကြဘူး။ သွားလည်း
မသွားရဲကြဘူး။ ဘိုးတိုက်ခောင်းပြောတာတော့ အဲဒီထန်ကြီးမှာ တစ်ချို့က
အဲဒီကန်ကြီးကို ရေချိုးသွားကြတဲ့ မမြရင်ထို့ညီအစ်မနုစံယောက် ရေနုတ်
သွားကြတာတဲ့ ...

“ဟုတ်ပါ - ကိုကြီးတိုက်ရာ မိုးသားတိမ်ရိပ်ကြောင့် ဖြစ်မယ်ဗျ။ ဒီ
အချိန်က ဘယ်လိုမှ မမှောင်နိုင်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား - ကျုပ်တော့ ကြောက်ကြောက်လာပြီဗျာ။ ကျော်ကြီးဝကား
သံတွေက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် သူတို့တွေလည်း တုန်လှုပ်လာတာအမှန်ပဲ။
ဒီအချိန်မှာ မိုးတွေ သံသံမဲမဲ ရွာချလာတယ်။ လေတွေ တဟူးဟူးတိုက်လာ
တော့ သုံးယောက်စလုံး ရွဲရွဲတုန်တုန်ရဲ့။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းကိုမသိကြ
တော့ဘူး”

“ကိုကြီးတိုက် - လုပ်ပါဦးဗျာ”

“အေးပါကွာ - ဒီကိစ္စတစ်ခုခုကို အကူအညီ တောင်းရမှာပဲ”

“ဗျာ - ဘာကိုလဲ၊ ဘယ်သူကိုလဲ”

“မင်းကလည်း အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာကွာ။ ဒီလိုအချိန်မှာ အားကိုး
စရာဆိုလို့ တောစောင့်တဲ့ မင်းကြီးတွေပဲရှိတာကွာ။ ငါတို့ တောထဲဝင်တုန်း
ကလည်း ပူဇော်ခံကြပြီးပြီ။ ခုလည်း သူတို့ကို ကတိပြုပြီး အကူအညီတောင်း
ရမှာပဲ”

“ဟာ - ကိုကြီးဝင်းကြိုင်ကလည်း ဟုတ်ပါလားဗျာ”

“တိတ်စမ်း - မင်းတောင်တောင်အီအီတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ ဒီကိစ္စ
မယုံလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်ကျော်ကြီး - ငါတို့ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို တိုင်တည်
ပြီး အကူအညီတောင်းရမှာပဲကွာ။ ဝင်းကြိုင် - ဒါဆိုလည်း ငါတို့သုံးယောက်
ကောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးကို ကန်တော့ရအောင်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သုံးယောက်သား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ လက်အုပ်ချီ
ကန်တော့ပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ကြတယ်။ သစ္စာကတိတွေလည်း ပေးခဲ့
ကြတယ်။ ကျော်ကြီးက လူငယ်ဆိုတော့ မယုံဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နာရီ
ဝက်လောက်လည်းကြာတော့ သူတို့ရောက်နေတဲ့နေရာရဲ့ အနောက်ဘက်
တောအုပ်ထဲက “တောက်” ခေါက်သံကြီးကြားလိုက်ရတယ်။ ကျော်ကြီး
ကတော့ အနောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်
နေတယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မိုးစက်တွေလား၊ သွေးစက်တွေလား မသိ

ဘူး။ ဝင်းကြိုင်ကတော့ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို စိတ်ထဲက မေတ္တာ ပို့နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ အနောက်ဘက်ကနေ လူကြီးနှစ်ယောက် တောထဲက တိုးထွက်လာတာ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတယ်။ စောင်ညိုကြီးတွေ မြဲလို့ မိုးတွေကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတယ်။ လျှပ်စီးရောင်က ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ အဲဒီလူကြီးနှစ်ယောက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း သူတို့အနားကို ရောက်လာကြတယ်။

လက်နိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ မိုးရေတစ်စက် တစ်ပေါက်တောင် မရှိဘူး။ အရပ်အမောင်းတွေက ခြောက်ပေလောက်ရှိတယ်။ အသားအရေက ညိုမောင်းမောင်း၊ ဆံပင်ကို ဘေးတစောင်းထုံးထားကြတယ်။ မျက်နှာကို အသေအချာမမြင်ရဘူး။ စကားသံ ဩဩကြီးပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။

“မင်းတို့ လမ်းပျောက်နေသလားကွ”

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ လမ်းသိရင် လမ်းပြပါခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“ဟား - ဟား - ဟား ပြောလိုက်ရင်တော့ ဒီလိုချည်းပဲ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဆိုပြီး နောက်တော့လည်း ထင်ရာတွေလုပ်ကြတာချည်းပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မရိုးမသားပြောရင် ဘေးတွေပါစေဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ - ဒါဆို ငါတို့နဲ့ လိုက်ခွဲ”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတော့ သူတို့သုံးယောက်လည်း နောက်က သုတ်ခြေတင်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ရှေ့က သွားနေတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်က တအားမြန်လှတယ်။ မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက် ထိမှထိရဲ့လား တောင်မသိဘူး။ အဲဒီလို သွားလိုက်တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မကြာဘူး။ တောစပ်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ တောစပ်ရောက်တော့ ရှေ့က လူကြီးနှစ်ယောက်လည်း ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး။

ဘိုးတိုက်မောင်းပြောတာတော့ အဲဒီလူကြီးနှစ်ယောက်ဟာ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးတွေပဲလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဘိုးတိုက်မောင်းတို့ လူစုလည်း အမဲလိုက်မထွက်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။

ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက မြရနစ်ဖော်ကန်အကြောင်းပဲ။ အဲဒီကန်ကြီးဟာ ဘင်ဟုံတောကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်ခြမ်းက တောကြီးထဲမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီကန်ကြီးရှိတာကိုလည်း တော်ရုံလူမသိကြဘူး။ သွားလည်း မသွားရဲကြဘူး။ ဘိုးတိုက်မောင်းပြောတာတော့ အဲဒီကန်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က အဲဒီကန်ကြီးကို ရေချိုးသွားကြတဲ့ မမြရင်တို့ညီအစ်မရနစ်ယောက် ရေနစ်သွားကြတာတဲ့။

သူတို့က သမ္ဗုလရွာသူတွေ ဘိုးတိုက်မောင်းပြောတာတော့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီတဲ့။ မမြရင်တို့ညီအစ်မတွေဟာ ရွာမှာ တအားဆင်းရဲကြတယ်။ အဖေမရှိတော့ဘူး။ အမေမဆိုးမကြီးနဲ့နေတာ။ မိုးတွင်းဆို တောထဲသွားပြီးမှီတူး၊ မျှစ်နတ်လုပ်ကြတာ။ အဲဒီလို သွားကြရင်းနဲ့ ကန်ကြီးအနားကို ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ညီအစ်မတွေ ကန်ကြီးအနားက မျှစ်တွေဖော်နေရင်း ရေဆင်းချိုးကြတာ။ ပြောရရင် အဲဒီကန်ကြီးကိုမြင်တော့ သူတို့ညီအစ်မတွေ ရေဆင်းချိုးချင်စိတ်ကို ဖြစ်လာကြတာ။

ကန်ကြီးရဲ့အသွင်က ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ဘတ်ကြီးလိုပဲ သူတို့ကို အဲဒီကန်ကြီးက လက်ရပ်ခေါ်နေသလိုပဲ။ ခုနစ်ယောက်စလုံး မရိုးမရွက် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လက်မောင်းကြီးတွေလိုပဲ သူတို့ကို အတင်းပွေ့ဖက်ကြတယ်။ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့တူတဲ့ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းကြတယ်။ အထိအတွေ့ကလည်း အတော့်ကို ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလှတယ်။ စူးစူးရဲရဲနဲ့ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှတယ်။

သူတို့ ခုနစ်ယောက်စလုံး ကန်ရေထဲက ဘယ်လိုမှ မရန်းသာကြဘူး။ တန်ရင်ခွင်ထဲ လူးလွန်မွေ့ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ အသိစိတ်တွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တယ်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ခုနစ်ယောက်လုံးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်နေသလိုပဲ။ အဲဒီအထိအတွေ့တွေကြားမှာ သူတို့တွေ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ခုနစ်ယောက်စလုံးကလည်း အပျိုစစ်တွေပါပဲ။ အမျှယ်

လည်း မတိမ်းမယိမ်း၊ အထိအတွေ့ကလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ခုနစ်ယောက် စလုံး တစ်ဖက်မက်မက် ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်း လှတဲ့ အထိအတွေ့ပါပဲ။ အဲဒီမှာ သူတို့ညီမနုနစ်ယောက် ယစ်မူးနစ်ပြပ်သွား ခဲ့တာ။ သေလိုသေမှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ နောက်တော့ အမေအိုကြီးကို အိပ်မက် ပေးခဲ့ကြတယ်။

အမေအိုကြီးကလည်း သူ့သမီးတွေ ပြန်အလာကို ရူးမတတ်ကို ဖြစ်နေ တာ။ သမီးတွေက အပြိုင်းအရိုင်းလေးတွေ၊ အသားအရည်ဖြူဖြူစစ်စစ်နဲ့ ချောချောလှလှတွေပဲ။ အမေအိုကြီးမျောမစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ကို ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ရွာသားတွေကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေပေးကြပေမယ့် ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အမေအိုကို အိပ်မက်ပေးလာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သုံးလေးခါလောက် လာပြောတော့ အမေအိုကြီးက ရွာသားတွေကို နေရာက အစပြောပြတယ်။ ရွာသားတွေက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘိုးတိုက်မောင်း ဦးဆောင်ပြီး တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ တယ်။ အမေအိုပြောတဲ့ လမ်းအတိုင်းသွားတော့ ကုန်းမြင့်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ခြေရင်းမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ကန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တန်ခေတ်မှာ အနီးအငွေ့တွေ ပျံနေတယ်။

ကန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း သူနဲ့ပါလာတဲ့ လူတွေ ငေးငေးငေါင်ငေါင်လို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူလည်း တွေတွေဝေဝေဖြစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ စိတ်ထဲ ကြက်သီးမွေးညှင်းကို ထလာတယ်။ ကန်ကြီးအသွင်က မိန်းမလှကြီးတစ် ယောက် ပက်လက်အိပ်နေသလိုပဲ။ ဘိုးတိုက်မောင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ ရွာသား သုံးယောက်စလုံးကန်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်တွေမရိုးမရွက်ဖြစ်လာကြတယ်။ သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ မရှိမသေ စကားပြောရရင် မိန်းမလှကြီး တစ်ယောက် ပက်လက်ကြီးအိပ်နေသလိုပဲ။

အဲဒီမှာ မြရင်တို့ ညီအစ်မကိစ္စကို သတိမရတော့ပဲ ကန်ထဲဆင်းချင် စိတ်ကို ပေါက်လာတယ်။ အသိတွေ၊ သတိတွေလည်း လွတ်ကုန်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်မှန်းကိုမသိကြတော့ဘူး။ ကန်ထဲ ဆင်းကြည့်တော့ လည်း မိန်းမလှကြီးတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ရသလိုပဲ။ အထိအတွေ့က

သိမ်မွေ့ပြင်သာတယ်။ မိန်းမလှကြီးက သူတို့ကို သူရင်ခွင်အတင်းဆွဲသွင်း ပွေ့ဖက်နေသလိုပဲ။

အဲဒီမှာ ဘိုးတိုက်မောင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေရာက ကန်ထဲမြုပ်နေ တဲ့ ဆူးကိုင်ကို တိုးမိရာက သတိဝင်လာတယ်။ ခြေသလုံးကို ခြစ်ရာသွေး တွေရဲရဲတောက်၊ နာနာကျင်ကျင်ခံစားရတော့ စောစောက အထိအတွေ့တွေ ပျောက်သွားပြီး ချက်ချင်းသတိဝင်လာတယ်။ အကြောင့် ကန်ထဲက အတင်း ရုန်းထွက်ကူးခတ်ပြီး ကန်စပ်ပေါ် ကုတ်ကပ်ပြန်တက်ခဲ့ရတယ်။ ကြောက် စိတ်တွေကလည်း တဗွားဗွားထလို့၊ အပေမဲ့ သတိလည်းဝင်လာရော၊ သူနဲ့ ဒါလာတဲ့လူတွေကို အော်ခေါ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ဝါးကိုင်ကြီးတစ်ကိုင်၊ ဖြတ် ပြီး ကန်ရေပြင်ကို ရိုက်ပစ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာမြုပ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ သူလူတွေလည်း သတိဝင်လာကြတယ်။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကန်စပ်ဘက်အခြမ်း ပြန်ကူးခတ်လာကြတယ်။ ကန်စပ် ပေါ်ရောက်တော့ အားလုံး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကို ဖြစ်ကုန်ကြတာ။

ကြောက်လည်းတအားကို ကြောက်ကုန်ကြတာ။ ဇောဈေးတောင်ပြန် တယ်။ နောက်တော့ ကန်ပတ်ပတ်လည်ကိုရှာတော့ မမြရင်တို့ရဲ့အလောင်း တွေ မတွေ့ရပေမဲ့ သူတို့ ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေရယ်၊ မျှစ်တွေ၊ မှိုတွေ ထည့်တဲ့ ပလိင်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးကန်ရေကို ဝါးကျည် တောက်နဲ့ခပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာလည်းရောက်ရော အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အမေအိုကြီး ဟာ ငိုတာမှ အရှုံးကြီးတစ်ပိုင်းပဲ။ သူ့သမီးလေးတွေရဲ့ အဝတ်အစား အသုံး အဆောင်တွေကိုပွေ့ဖက်ပြီးငိုတာ။ ဘိုးတိုက်မောင်းတို့လူစုလည်းရွာရောက် တဲ့အထိကို ကြက်သီးမွေးညှင်းထနေတာ။ ရွာသားတွေကို ပြောပြတော့ လည်း အတော့်ကို တုန်လှုပ်ကုန်ကြတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း အဲဒီကန်ဘက် ကိုမသွားရဲကြဘူး ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဘိုးတိုက်မောင်းပြောတာတော့ အဲဒီကန် ကြီးဟာ မာယာကန်ကြီးလို့ပြောတယ်။ မိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် ယောက်ျား ကြီးတစ်ယောက်လိုမြူဆွယ်တတ်ပြီး ယောက်ျားတွေကိုတွေ့ရင် မိန်းမလှကြီး

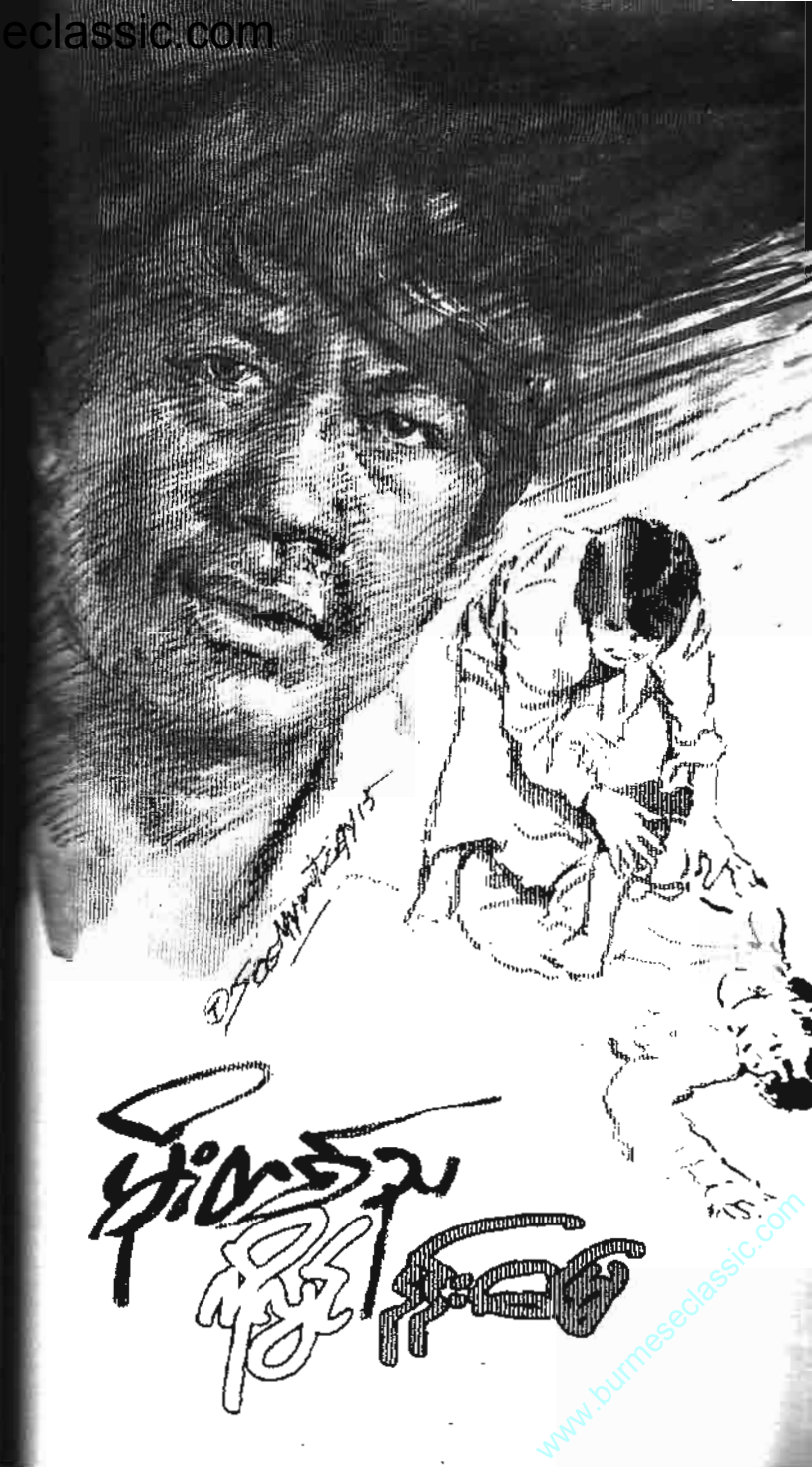
တစ်ယောက်လို့မြို့ဆွယ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကန်ကြီးက နေရာမမြဲဘူးတဲ့။
ဟိုရွေ့ဒီရွေ့ရွေ့နေတာ။

ထူးခြားတဲ့ အချက်က ဘိုးတိုက်မောင်းတို့ ရောက်သွားတုန်းက အဲဒီ
ကန်ကြီးကနေ အပျိုစစ်လေးတစ်အုပ်ရဲ့ ရယ်မောသံကို ကြားနေရခြင်းပါပဲ။
မျက်စိလည်လမ်းမှားသွားတဲ့ မုဆိုးတစ်စုဟာလည်း အဲဒီကန်ဘက်ကို
ရောက်သွားဖူးတယ်။ သူတို့က မြို့ကလာကြတာ။ အကြောက်အရှုံ့လည်း
မရှိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ - မြေနုနစ်ဖော်ကန်နားရောက်တော့ မရိုးမရွက်ဖြစ်ကုန်
ကြတာ။ ရေကန်ထဲကနေ ရယ်မောသံတွေကြားတော့ စိတ်တွေ ဝေဝေဝီဝီ
ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီမှာပါသွားတဲ့ သူတို့ရွာသားက သတိထားမိလာတော့ မြို့သားတွေ
ကိုမရမက သတိပေးပြီး ကန်နားကထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်။ တချို့ဆေးဆရာ
တွေကတော့ အဲဒီကန်ရေကိုကိုချစ်ကြတယ်။ မျက်နှာပွင့်ဆေးဖော်လို့
ရတယ်တောင် ဆိုကြတယ်။ မျက်နှာပွင့် ကန်ကြီးလို့တောင် ခေါ်ကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ - ကန်ကို မသွားရဲကြဘူး။ ကန်ရေကို မခပ်ခင် ကန်ထဲ အတင်းဆင်း
ချင်စိတ်တွေ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်လာလို့ အတင်းလှည့်ပြေးကြရတယ်။

ဒါ - သမ္ဘူလရွာသား ဘိုးတိုက်မောင်းပြောပြတဲ့ မြေနုနစ်ဖော်ကန်
အကြောင်းပါပဲ။ သွားကြည့်ချင်ပေမယ့် သွားမကြည့်ရဲဘူး။ ဘိုးတိုက်မောင်း
ကိုယ်တိုင်လည်း မသွားတော့ဘူး။ ပြောတာတော့ ကန်ကြီး ကောသွားပြီ။
သစ်ပင်ကြီးငယ်တွေ ပေါက်လာလို့ ကန်နေရာကို မမှတ်မိကြတော့ဘူး။

ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ ဆေးဆရာတွေကတော့ မျက်နှာပွင့်ဆေးဖော်လို့
မှထိ ရှာနေကြတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ - သစ်တောကြီးဝိုင်းကြီး ဖြစ်လာတော့
တော်ရုံလူဝင်လို့ မရတော့ဘူး။ ကြီးဝိုင်းစောင့်တွေကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီ
ဘက်ခြမ်းကိုမသွားရဲကြဘူး။ ဟုတ်သော်ရို၊ မဟုတ်သော်ရို ဘိုးတိုက်မောင်း
ပြောပြတဲ့ မြေနုနစ်ဖော်ကန်ကတော့ အတော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
လှတယ်။

မြေနုနစ်ဖော်ကန်

မိုးတစ်ည

ကိုလွင် (နန်းမြေ)

“ခင်မောင်စီကို သရဲပူးနေတယ်ဟေ့”

Corridor ကနေ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ ဒိုက်ဦးသားတွေချည်းနေကြတဲ့ “သီရိဆောင်” ကကျွန်တော်အပါအဝင် ကျောင်းသားတစ်ဆယ့်သုံးဦးစလုံး စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေရင်းက ခေါင်းတွေတစ်ပြိုင်တည်း ထောင်ထလာကြတယ်။ အချိန်က ညရှစ်နာရီဝန်းကျင် အခန်းတွင်းက လျှပ်စစ်မီးရောင်က လွဲလို့ အပြင်တစ်ခွင်မှာ မှောင်မှောင်မိန်း တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြာထွက်လာတဲ့ လျှပ်စီးရဲ့အရောင်နဲ့ အပြင်မှာ မိုးကသဲသဲ၊ လေကကြမ်းကြမ်း ထစ်ပြီးချွန်းလိုက်တဲ့ မိုးချွန်းသံက တစ်ချက်နဲ့တစ်ချက်အကြား အခါမလစ် ယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ အပင်တချို့ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ တွေ့တွေ့နေရတယ်။

ခင်မောင်စီဆိုတာက ဖြူးမြို့နယ်၊ ညောင်ပင်သာရွာက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတန်းတူ၊ အခုဆိုရင် ဒုတိယနှစ်နောက်ဆုံးတန်းကို ရောက်နေပြီ။

ပိန်ပါးပါး အသားလတ်လတ်နဲ့ အပြောချိုတယ်။ စကားကို လတ်ဆုံတကျ အောင် ပြောနိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ပထမနှစ်နဲ့ ဒုတိယနှစ်တန်းပေါင်း ကျောင်းသားနှစ်ရာလောက်နီးပါးအထဲမှာမှ အမှတ်တရ အရှိဆုံး ပြောရရင် ဖြူးသားတွေထဲက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရင်းနီးဆုံး နေထိုင်သူ ဖြစ်တယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဆော်သြသူကောင်းမှုကြောင့် ခင်မောင်စီအခန်းမှာ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားတွေအားလုံးနီးပါး တိုးဝေပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လူအုပ်ကို မနည်းတိုးဝေကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲက ကျောင်းသားတွေရဲ့ စုတင်နှစ်တန်းကြားက လူသွားလမ်းမှာ ခင်မောင်စီက မတ်မတ်ကြီးရပ်လို့၊ ခေါင်းက ရှေ့ကို ငိုက်ပြီး မျက်ဖြူလှန်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက မီးပွင့်မီးတောက်တွေ ထွက်လာမတတ်။ လက်နှစ်ဖက်က အပေါ်ကို ကွေးထားရင်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နဲ့ ပုဆိုးကိုဝတ်ထားတဲ့ ခင်မောင်စီရဲ့ ကိုယ်ဟန်ပါးပါးနဲ့ လည်ပင်းမှာ ဘယ်သကောင်သားက ဆွဲပေးထားမှန်းမသိတဲ့ ပုတီးကုံးကြီးက တလှုပ်လှုပ်။

အပြင်လောက်တစ်ခုလုံး လေရော၊ မိုးပါ လှုပ်လှုပ်သဲသဲ၊ မိုးထစ်ချွန်းသံတွေ တရစပ်ကြားက လျှပ်ပြက်တဲ့ လျှပ်စီးရောင်တွေက တဝင်းဝင်း၊ နေရာက အရှေ့ရိုးမရဲ့ တောင်တန်းတွေပေါ်က သီးသီးသန့်သန့်နဲ့ လူသူ ရွာတွေနဲ့ ဆပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ နေရာ၊ ညအမှောင်ထုအတွင်းမှာ သရဲပူးကပ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့အတန်းဖော်ကျောင်းသားတွေ ...။

ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပျိုးရေးအထက်တန်းကျောင်းဟာ တောင်ငူမြို့မှာ မြို့တယ်ဆိုပေမယ့် တောင်ငူမြို့ရဲ့အရှေ့ဘက် တောင်ငူ - လွိုင်ကော် ကားလမ်း ချွန်ဘေးမှာ တောင်ငူအရှေ့ဘက် ခုနစ်မိုင်လမ်းခွဲအထိ ရောက်အောင်သွားပြီးမှ သံတောင်ကြီးနဲ့ လွိုင်ကော်ကို ခွဲထားတဲ့ လမ်းခွဲအရောက်မှာ လွိုင်ကော်လမ်းအတိုင်း ရှည်လျားလှပတဲ့ တောင်တက်လမ်းကို တက်ခဲ့ရတယ်။

တောင်ထိပ်ကို ရောက်ပြီးရင် ရှည်လျားပြီး မတ်စောက်တဲ့အဆင်းကို ဆုံးတာ နဲ့ ကရင်အမျိုးသားတွေသာ နေထိုင်ကြတဲ့ “ကျောက်တိုင်ရွာ” ရဲ့ရွာအဝင် ကို စတွေ့ရတယ်။ ရွာထိပ်အဆင်းလမ်းကနေ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်၊ ကား တစ်စုခုနဲ့ Free ရိုက်ဆင်းရင် ကျောက်တိုင်ရွာအလယ်အထိအောင်ရောက် တယ်။ တောင်တက်တောင်ဆင်းဟာ အဲဒီလောက် ရှည်လျားတယ်။ ကျောက်တိုင်ရွာရဲ့မြောက်ဘက်အဆုံး ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအလွန် ကနေစပြီး စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းရဲ့ခြံစည်းရိုးအစကို ရောက်တယ်။ အရှေ့ရှိစ ကို ရေဝေရေလဲ ဒေသအဖြစ် ကျောထောက်နောက်ခံပြုထားတဲ့ လှလှပပ နဲ့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် စီးဆင်းလာတဲ့ “ပသီချောင်း” လေးက ကျောင်း ရဲ့မြောက်ဘက်နယ်နိမိတ်အဆုံးမှာ ရှိတယ်။

အရှေ့ရှိမရဲ့တောင်နာမောင်း၊ တောင်တန်းတွေပေါ်က အထီးကျန်စွာ ရှိနေတဲ့ ဒီစိုက်ပျိုးရေးအထက်တန်းကျောင်းမှာ ပညာရပ်ရဲ့သဘာဝအရ ယောက်ျားလေးတွေချည်း နှစ်ရာဝန်းကျင်လောက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ် တနေ ကျောင်းလာတက်ကြတယ်။ တစ်မိသားစုဆီကနေ ပေါက်ဖွားလာကြ ဝေမယ့် အဆောင်နေရတဲ့ အတွေ့အကြုံကောင်းတွေအရ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ သနားညှာတာခြင်းတွေနဲ့အတူ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကြပြီး ဦးတည်ချက် ပေါက်မြောက်အောင် နေကြရတယ်။

ယောက်ျားလေးကျောင်းသားတွေချည်းဆိုတော့ တကယ့်ကို လွတ် လွတ်လပ်လပ်၊ ပညတ်ချက်မျိုးစုံကို ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ယိုချင်စိမ့်ချင်နေ သူတွေ။ ဒီအထဲမှာမှ အဆိုးဆုံးက ပါးစပ်၊ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်တွေပီပီ ကျောင်းဝန်းထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာရင် “ယုန်ဟေ့” “ယုန် ဟေ့” ဆိုတဲ့ အသံတွေကို Corridor ထွက်ပြီး သံပြိုင်ပိုင်းအော်လိုက်ကြတာ မိန်းကလေးများ လျှောက်လာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေပျက်ပြီး နေမထိ လျှောက် မသာ ထွက်ပြေးရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်ရော။ အဲသလို ပါးစပ်တွေက သရမ်း ကြတာ။

အခုလည်းကြည့် ခင်မောင်စီကို သရဲဝင်ပူးနေပါတယ်ဆိုမှ။

“ဟေ့ကောင်သရဲ - မင်းမှာ မှတ်ပုံတင်ပါလား”
“ငါတို့နဲ့အတူတူ ကုလားပဲဟင်းစားပြီးမှ ပြန်ကွာ”
“ကြုံတုန်း ပေါက်တူးလေးကိုင်ပြီး Field ဆင်းသွားဦး”
“မင်းမှာ ညီမရှိလားကွ”

အဲသလို စကြ နောက်ကြ ရယ်ကြနဲ့ ခင်မောင်စီ သရဲပူးတဲ့ ချောက်ချား ဝရာ ညတစ်ညဟာ ရယ်စရာ ရွှင်စရာ ဟာသရသပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်နေ တော့တယ်။ ခင်မောင်စီကို ပူးနေတဲ့ သရဲကတော့ စိတ်တွေ တော်တော် တိုနေလောက်ပြီ။ ဒီအချိန် နောက်ထပ်ဟာသပွဲတစ်ခုက ထပ်ဖြစ်လာ ပြန်တယ်။

“ကဲ - ကဲ - အားလုံးပဲ စနေ၊ နောက်နေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ခင်မောင်စီကို ဒီလိုထားလို့မရဘူး”

အသံပါဝါနဲ့အောင်မြင်တဲ့အသံရှင်ကို နောက်ပြောင်နေတဲ့ကျောင်းသား တွေရော၊ ကျန်တဲ့ကျောင်းသားတွေပါ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြို့ မေတ္တာခံယူမယ့်သား “မှတ်ကြီးမြစ်နီ” ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အမှန်တ မှတ်ကြီးမြစ်နီလို့သာ အမည်ကို အပြောင်အပြက်ခေါ်နေတာ ကျွန်တော်တို့ ထက် ဝါကော၊ သမ္ဘာပါ ကြီးသူ၊ လက်ရှိ အစိုးရလုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်ဝင် ရောက်နေသူ။ ဒါပေမဲ့ စိုက်ပျိုးရေး ဒုတိယနှစ်ကို ယခုအချိန်ထိ ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနေဆဲ။ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းတော့ မခန့်မှန်းနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ထက် လေးငါးခြောက်နှစ်လောက် ကြီးတယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ ဒုတိယနှစ်ကျောင်း ထွက်လက်မှတ်ရစာမေပွဲဖြေဆိုချိန်နီးရင် ကိုမြစ်နီတစ်ယောက် ကျောင်းကို ရောက်လာတတ်တာ ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ်ကတည်းက တွေ့ရတယ်။

ကျောင်းကိုရောက်လာရင် ကျောင်းသားတွေရဲ့အဆောင်မှာ ဘယ် တော့မှ မတည်းဘူး။ နည်းပြဆရာတွေနေတဲ့ အဆောင်တွေမှာပဲ တည်းခိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လို ကျောင်းသားငယ်တွေကိုလည်း ငချွတ်တွေ၊ မလောက်လေးမလောက်စားတွေ အဖြစ်နဲ့ စာရင်းသွင်းဖို့ ငမု နေတတ်တယ်။ ကိုယ်ပြုသည့်ကံပဲ့တင်သံ ဆိုသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း

သားငယ်တွေရဲ့အမြင်မှာ ကိုမြစိန်ဟာ လန့်လန့်မှ တစ်ကယ့်ကို လူ့ခွစာ အဖြစ်မြင်နေကြတယ်။ တစ်နေ့ ကိုမြစိန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ်ကျောင်း သားတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှု ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကိုမြစိန်က ညနေတိုင်း ရေချိုးဆင်းလေ့ရှိတယ်။ ရေချိုးဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ် Boarder ဆောင်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ကျောင်းဥယျာဉ်ခြံကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်ရတယ်။ အဲဒီကမှ ဒုတိယနှစ်အဆောင်ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အိမ်ရှေ့နေ ကျောင်းမြဲပညးရိုးကို ဖြတ်ထွက်ပြီးမှ လွိုင်ကော်ကားလမ်းပေါ်တက်။ ဒီတော့မှ အရှေ့ရိုးမက စီးဆင်းလာတဲ့ ပသိချောင်းထဲ ရောက်တော့တယ်။ ကျောင်းသားတွေ တော်တော်များများဟာ ကျောင်းအတွင်းက ရေတွင်းရေကန်တွေမှာ ရေချိုးလေ့ မရှိကြဘူး။ ပသိချောင်းရှေ့ကြည့်စိမ့်အေးအေးလေးကို ချိုးလိုက်ရမှ အမောပြေတယ် ထင်ကြတယ်။

ကိုမြစိန်ရဲ့ အကျီမပါတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ညာဘက်ပခုံးပေါ်မှာ တဘက်သေးသေးတိုတင်ထားပြီး ကွေးထားတဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်မှာက ရေလဲပုဆိုး ညာလက်မှာ သွားတိုက်ဆေးဘူး၊ သွားပွတ်တံ၊ ဆပ်ပြာခွက်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ဆန်ကာခြင်းလေးတိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ် အဆောင်ရှေ့စိန်ဝန်းနီပင်တွေရဲ့အောက်က မြေနီလမ်းပေါ်မှာ ပြောင်နေတဲ့ နဂူးတို မော့မော့ပြီး လျှောက်သွားတတ်တယ်။ အသားညိုညို၊ ဂင်တိုတိုနဲ့ မြင်ရတာကိုက အချိုးမကျ၊ ဒါပေမဲ့ ...

ကိုမြစိန်ကို အမြင်သာကတ်တာ ရန်လိုစိတ်တော့ လုံးလုံးလျားလျား ရှိမနေတာ အားလုံးသိတယ်။ ကိုမြစိန်ကြီးကလည်း ရန်လိုတဲ့ အရိပ်အရောင် ဘယ်တုန်းကမှ မမြဲခဲ့ဘူး။ ညီငယ်အရွယ်တွေမို့ အရောတဝင် မနေချင်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ စတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရယ်စရာအဖြစ်သာ စကြတာ။ ရန်ပွဲဖြစ်အောင်တော့ မဖန်တီးကြဘူး။

တစ်ညနေရောက်တော့ ကိုမြစိန်ကြီး ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ရေချိုးဆင်းလာပါရော။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကင်းသမားက အချက်ပေး

တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး Corridor ကို ထွက်ပြီး စိတန်းရပ်ကြတယ်။ အဆောင်ရှေ့ကို ရောက်နေတဲ့ ကိုမြစိန်ကို “မြစိန် မုတ်ကြီး၊ မုတ်ကြီး မြစိန်” ဆိုပြီး ညီညီညာညာနဲ့ စစ်ချီတေးလို လက်ခုပ်တွေတီးပြီး ပိုင်းလှောင်လွှတ်လိုက်တာ ကိုမြစိန်ကြီး ဒေါသတွေ တစွဲစွဲထွက်ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို တောတစ်ချက် တောင်တစ်ချက်လျှောက်ရင်း ခြေကို ဆောင့်ဆောင့်နင်းသွားတဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်စု အဆောင်ပေါ်ကနေ တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့ အားရပါးရ ရယ်ကြတော့တယ်။

ဒုတိယနှစ်အရောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတွေနဲ့ ဒုတိယမို့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြန်တယ်။ Final စာမေးပွဲကြီး နီးကပ်လာပြီ။ ကိုမြစိန်လည်း ရောက်လာပြီ။ Night Study တွေလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝင်နေရပြီ။ ကိုမြစိန်လည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ Hall ခန်းမှာ သင်ခန်းစာတွေကို ဒီမီစီးစီး ကျက်ရမှတ်ရ လုပ်နေကြရပြီ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု ပျော်ရွှင်စရာ အခြေအနေတစ်ခုကို ဖန်တီးဖို့ ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ စာကျက်နေတဲ့ ကိုမြစိန်ကြီးကို အခန်းမီးမှိတ်ပြီး ပိုင်းရိုက်ကြဖို့ ဖြစ်တယ်။ ပိုင်းရိုက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပထမနှစ်တုန်းက စည်းကမ်းချက်အတိုင်း ရန်လိုခြင်းမဟုတ်။ ချစ်လို့ စခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ တိုမြစိန်ရဲ့ အသားကို ပြင်းထန်တဲ့ နာကျင်စေမှုအမျိုးကို လက်ရှောင်ဖို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိုင်းဖြတ်ထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာကျက်နေတဲ့ စာအုပ်ကလွဲလို့ မည်သည့်အရာနဲ့မှ မရိုက်ရ၊ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီညကို ရောက်လာရော။

ကိုမြစိန်ကြီးက Hall ရဲ့အလယ် Roll မှာ ခုံလေးဆွဲထိုင်ပြီး စာကြည့်နေတယ်။ တိုင်ပင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ကိုယ့်ရဲ့ ထိုင်ခုံတွေကို တိုမြစိန်ကြီး မရိပ်မိစေဖို့ တရွေ့ရွေ့နဲ့ အသံမထွက်အောင် မရွေ့ပြီး အနီးဆုံး ရောက်အောင် တိုးသွားကြတယ်။ အချို့ ကိုမြစိန်ရဲ့ ထိုင်ခုံနဲ့ဘေးက ခုံအလွတ်တွေမှာ ဝင်ထိုင်အင်အားဖြည့်ကြတယ်။

Hall ရဲ့မီး Board မှာ Main ချမယ့်သူနှစ်ဦးက ရန်ကုန်က ဖေယျာကျော်နဲ့ ဖျဉ်းမနားက တင်အောင်တို့ နှစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက Stage ပေါ်

ကနေ လှမ်းပြီး အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်နေတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဆရာရဲ့ အလစ်မှာ အခြေအနေတွေက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မိန်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ ညစာကြည့်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပိန်းပိန်းပိတ် အောင် အမှောင်ကျသွားပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ။

“ဖြောင်း-ဖြောင်း-ဗုန်း-ဗုန်း-ဒုန်း-ဒုန်း- အသံတွေဟာ ခန်းမကြီး အတွင်းမှာ ကမ္ဘာပျက်သလို ပဲ့တင်သံတွေ လှိုင်းလှိုင်းကြီး ထွက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ဗုန်းဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီးရဲ့နောက်မှာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြန် လည်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။ ငြိမ်သက်ပြီးတစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ဇန်ချောင်းမီးတွေအားလုံး ပြန်လင်းလာခဲ့တယ်။ အခြေအပျက်တွေက တစ်မိနစ်တောင် မပြည့်လိုက်ဘူး။ မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ကိုမြစိန်ကြီး တစ်ယောက် အလဲလဲအပြိုပြို ခုံတွေနဲ့အတူ ကြမ်းပြင်မှာ ကွေးကွေးလေး လဲကျနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက နေသားမပျက် အားလုံးပဲ စာအုပ်ကိုယ်စီဖွင့်ပြီး စာကြည့်မပျက် ကိုမြစိန်ကြီးက ကုန်းရုန်း ထပြီး အနေအထားမပျက်တဲ့ဘေးကကျောင်းသားတွေကို ဒေါသအကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း တောကြည့်တောင်ကြည့် ကြည့်ပြီး ဟောလိထဲက ထွက်သွား တော့တယ်။

ဒီပြဿနာရဲ့အဓိကတရားခံတွေဖြစ်တဲ့ ဇေယျကျော်နဲ့ တင်အောင်မြင့် ကို အဆောင်မှူးနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ညတွင်းချင်း ဈေးလိပ်ခိုင်းတော့ အားလုံး ဝိုင်းဝိုင်းဝန်းဝန်း တောင်းပန်ကြမှ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကို ဆက် လက်ဖြေဆိုခွင့်ပြုတယ်။ ဒါကမှတ်ကြီး၊ မြစိန်နဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့နွေးနွေး ထွေးထွေး ဆက်ဆံရေးပဲ ဖြစ်တယ်။ အခုလည်း ကြည့်-လာပြန်ပြီ။

“ကဲ-ဇယ်ကြ-ဇယ်ကြ-အားလုံး လမ်းနည်းနည်းဇယ်ပေးပါ။ ကိုမြ စိန်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ လူအုပ်ကြားကနေ ရှေ့ကို တိုးထွက်လာတယ်။

တကယ့်ဆရာကြီး၊ သမားကြီးကိုယ်မျိုးနဲ့ ဒီလိုနေရာတာကာ အကောင်ဝင်ဝင် လုပ်လို့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးတွေကြောင့်ပဲ ကျောင်းသားထုရဲ့ မေတ္တာကို ရုစု တာ။ ကိုမြစိန်က သရဲပူးနေတဲ့ ခင်မောင်စီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အနီးဆုံး အထိ သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခါးပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက် ထောက်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်-မင်း ငါ့ကို သိလား”

“မသိဘူး”

“ဟေး”

● အပေါ့သွားတာ ရိုးရိုးမသွားဘူး။ “ဒီအပင်မှာရှိနေတဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေ အမဲသားဟင်း စားချင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်ခို”ဆို ခေါ်ခဲ့သေးတာ။ အဲသလို ပါးစပ်တွေထဲ စည်းမရှိ၊ တမ်းမရှိနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတာ အစောကတည်းက ပြောခဲ့တယ်လေ ...

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်စု ကိုမြစိန်မေးတဲ့ အမေးကို သရဲက
“မသိဘူး” လို့ ဝေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပက်လိုက်တဲ့ အဖြေကြောင့် အားလုံး
တိုင်ပင်မထားပါဘဲ တစ်ပြိုင်တည်း “ဟေ” လို့ အသံကုန်အော်ကြရင်း မုတ်ကြီး
မြစိန်ကို ဒေါက်ဖြုတ်ကြတယ်။ ကိုမြစိန်ကြီးက မကျေမချမ်း ယုတ်နာကြီးနဲ့
အားလုံးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မင်း ဘယ်ကလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟေ”

ဒုတိယအကြိမ် တိုင်ပင်ထားသလိုပါပဲ ဝိုင်းလောင်ကြပြန်တော့ ကိုမြ
စိန်ကြီး နားသိုးကြိုးပြတ်သလို တရုန်းရှားနဲ့ နှာတွေမူတ်ပြီး အခန်းထဲကနေ
လူအုပ်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဒီအချိန် ထင်မှတ်မထားတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုက ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်တို့ သရဲကို စလို့နောက်လို့ ကောင်းနေတုန်း မိုးတွေလေတွေ
ကြားထဲမှာ မီးတွေ ပျက်သွားပါလေရော။ ဒီလိုအဖြစ်ကို ဖြစ်နေပါတယ်ဆို
ခဲမှ ဘယ်ကမြင်းမသားက ပါးစပ်ဆော့လိုက်တယ် မသိဘူး။ ခင်မောင်စီ သရဲ
လိုက်ပြီကွလို့လည်း အော်လိုက်ရော ဘယ်ပြောကောင်းလိမ့်မလဲ နောက်
ကျတဲ့ခြေထောက်ဟာ သစ္စာစောက်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ပြေးလိုက်ကြတာ။ မိုး
မှောင်မှောင်နဲ့ မီးမှောင်မှောင်မှာ ပြေးကြရတာ။ အားလုံးအကန်းတွေ ပြေး
သလိုမျိုး ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးချပ်တွေနဲ့ နဖူးတွေဆောင့်မိပြီး လဲကျနေသူကို နောက်
လူက ခလုတ်တိုက်လဲ။ အဲဒီလူကို နောက်ထပ်လူက ခလုတ်တိုက်လဲကျနဲ့
အပုံပုံအထွေးထွေး ဝရုန်းသုန်းကား အဖြစ်မှ တစ်ကယ့်ကို ဝရုန်းသုန်းကား။
အဆောင်တစ်ခုလုံး အခန်းတွေရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ကော်ရစ်ဒါတွေ ရှိနေ
တယ်။ ပြေးတော့လည်း ဟိုဘက်ကော သည်ဘက်ပါ နှစ်ဖက်စလုံးက ပြေး
ကြတာ။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် စမ်းတဝါးပါးနဲ့ အရောက်ပြေးကြပြီး အချို့က
ခုတ်အောက်တွေမှာ၊ အချို့က သေတ္တာတွေရဲ့ နောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေကြရင်း

မရတရ ဂုဏ်တော်တွေကို အထပ်ထပ် ရွတ်နေလိုက်ကြတာ။ တချို့ကသင်
တိုက်နဲ့ကို မှားတယ်။

မီးက တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာဘူး။ အခန်းတွင်း ထွန်းထားတဲ့ ဝေယောင်း
တိုင် မီးအလင်းရောင်နဲ့ ရထားတဲ့ဒဏ်ရာ အကြီးအသေးတွေကို ပြပြီး ရယ်နေ
ကြသေးတာ။ တော်တော်များများကတော့ အာလူးသီးတွေ ထွက်ကုန်တယ်။
အချို့ ခူးပြဲ၊ အချို့ လည်း တံတောင်ကွဲ၊ အချိန်နည်းနည်းကြာတော့မှ သရဲပူး
နေတဲ့ ခင်မောင်စီကို သတိရလို့ ဟိုဘက်အခန်းတွေကို လှမ်းမေးကြည့်တော့
ခင်မောင်စီက နဂိုနေမြဲနေရာကနေ တစ်လက်မမှ မရွေ့ဘဲ မတ်မတ်ကြီး
ပူးနေတုန်းဆိုတာ သိရတော့ ခင်မောင်စီ အခန်းကို ဝိုင်းကြည့်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် ငါးယောက် သရဲခင်မောင်စီ
အလစ်မှာ တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်အုပ်ပြီး အဆင်သင့်
ပြင်ထားတဲ့ အိပ်ရာလိပ်ချည်တဲ့ ကြီးတွေနဲ့ ခြေတွေ လက်တွေကို ခုတ်တိုင်
လေးဖက်နဲ့ ထုပ်ထားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အံ့သြစရာကောင်းတာက
ဒီလောက် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူ့ဖလံလေးက ချည်ထားတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့ကို ရုန်း
တာများ ဘာပြောကောင်းလိမ့်မလဲ ခုတ်တိုင်တွေကို မြှောက်မြှောက်တက်
ကုန်တာပဲ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ သူဇနီးတို့နှစ်ဦး ရေနံဆီမီးအိမ်လေး လက်က
ဆွဲပြီး ရောက်လာတယ်။ အကျိုးအကြောင်းမေးရင်း ကျောင်းစောင့်အဘိုးကြီး
ဦးလေးချိန်ကို သွားခေါ်ခိုင်းတော့တယ်။

ဦးလေးချိန် ရောက်လာတော့ သရဲပူးနေတဲ့ ခင်မောင်စီလည်ပင်းက
ပုတီးကူးကြီးကို ရွတ်ယူလိုက်ပြီး “မင်း ဘယ်ကလဲ” လို့ မေးတော့ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ “ပထမနှစ်အဆောင်နံဘေးက ပေါက်ပင်ကြီး
မှာ နေတယ်” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

“မင်းတို့ ကျောင်းသားလေးတွေကို ဒီလိုသာ နှောင့်ယှက်နေရင် မင်းကို
အဲဒီအပင်မှာ မထားနိုင်ဘူး” လို့ ဦးလေးချိန်က ပြောတော့ သရဲက “ငါ့ကို
ပမာမခန့်နဲ့ လာပြီး စော်ကားတယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနီးပါး ငြိမ်သက်ပြီး ကြည့်နေမိကြတယ်။

“အို - ဘာပဲပြောပြောကွာ၊ ကျောင်းသားတွေကို နှောင့်ယှက်တဲ့အတွက် မင်းကို အရှေ့ဘက်တောစပ် ကျောင်းခြံစည်းရိုးက မအူပင်ကို ပြောင်းရမယ်” ဦးလေးချိန်က ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်တော့ တစ္ဆေကောင် ဘာမှပြန်မပြော တော့ဘူး။ သရဲကောင်နဲ့ ဦးလေးချိန် အပေးအယူသွားတော့မှ ဦးလေးချိန်က သူ့ဆီမှာ အဆင်သင့်ပါလာတဲ့ ကွမ်းရွက်နဲ့ ကွမ်းရိုးကို သတ္တုရည်ညှစ်ပြီး ခင်မောင်စီရဲ့ မျက်လုံးထဲ မျက်စဉ်းခပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ တစ္ဆေ ကောင် ထွက်သွားပြီး ခင်မောင်စီလည်း သတိပြန်လည်လာတော့တယ်။ ခင်မောင်စီ သတိကောင်းကောင်းရလာတော့ ညနေပိုင်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ် အပျက် အားလုံးကို ခင်မောင်စီက ပြန်ပြောပြတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်း အသားဟင်း (အမဲသား) ကျွေးတဲ့ အချိန် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက တစ်ပတ်ကို အသားဟင်း နှစ်နပ်သာ ကျွေး နိုင်တယ်။ အဲဒီ ၁၉၈၀ - ၈၁ ခုနှစ်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့ ငွေတစ်ကျပ်နီးပါးနဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ဖြစ်သလိုသာ ကျွေးနိုင်တယ်။ နေ့စဉ် အသားဟင်း မကျွေးနိုင်ဘူး။ တစ်ပတ် ထမင်းကျွေးချိန် တစ်ဆယ့်လေးနပ် မှာမှ အသားဟင်းကို နှစ်နပ်သာ ကျွေးနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့အနပ်တွေက တုလားပဲဟင်းကြဲကြဲနဲ့ ကျောင်းစိုက်ခင်းက ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ရေနဲ့ပြုတ်ကျွေး တယ်။ ဆီအနည်းငယ်နဲ့ ကြော်ကျွေးတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အသက်ဆက် ပြီး ပညာကို ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် သင်ယူကြရတယ်။

ညနေပိုင်း ခင်မောင်စီ ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းစားဆောင်ကိုဝင်ပြီး ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ထမင်းစားဆောင်မှာ မစားဘဲ ဒုတိယနှစ်အဆောင်ကို ပြန်သယ်ဖို့ လုပ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မောင်စီက ဒုတိယနှစ်အဆောင်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်ဘူး။ ထမင်းစားဆောင်ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့် မှာရှိတဲ့ ပထမနှစ်ဘော်အဆောင်က သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆီသွားပြီး လေပစ်

နေတယ်။ နေဝင်ချိန်ရောက်တော့မှ ဒုတိယနှစ်အဆောင်ကို ပြန်ဖို့ ပထမ နှစ် ဘော်အဆောင်ရဲ့ မြောက်ဘက်လှေကားကနေ ဆင်းလာခဲ့တယ်။

အဆောင်လှေကားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပေါက်ပင်အကြီးကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီပေါက်ပင်ကိုရောက်တော့ ပေါက်ပင်ခြေရင်းကိုသွားပြီး လွယ် ထားလို့မရတော့တဲ့အပေါက်ကို ပုဆိုးလှန်ပြီး သွားတော့တယ်။ အပေါ်သွားတာ ရိုးရိုးမသွားဘူး။ “ဒီအပင်မှာရှိနေတဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေ အမဲသားဟင်း စားချင်ရင် ငါ့နောက်လိုက်နဲ့” လို့ခေါ်ခဲ့သေးတာ။ အဲသလိုပါးစပ်တွေက စည်း မရှိ၊ ကမ်းမရှိနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ အစောကတည်းက ပြောခဲ့တယ် လေ။

ဘာပြောကောင်းလိမ့်မလဲ။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ထမင်းစားသောက် အပြီး ညမောင်းလာတော့ အနီကောင်တစ္ဆေက ခင်မောင်စီကို ဝင်လုံးတော့ တယ်။ သရဲဝင်ပူးနေပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အခန်းဖော် ညောင် ပင်သာသား ခင်မောင်မြင့်က သူ့ရဲ့လက်သုံးတော် ပုတီးကုံးကြီးကို ခင် မောင်စီ လည်ပင်းမှာ ကောက်စွပ်ပေးလိုက်ပါလေရော။ အဲဒီတော့မှ သရဲ ကောင်လည်း ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာနဲ့ ခင်မောင်စီကိုပဲ ကုတ် ကတ်ဖက်တွယ်ထားတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေမှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဆိုတာကို ဘာမှ နားလည်တတ်စွမ်းနိုင်တာမှတ်လို့ ဦးလေးချိန် ရှိပေ လို့သာပေါ့။

ဦးလေးချိန်က ကျောင်းစောင့်၊ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ရွှေရင် ကျော် ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတာကိုက ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်တာပဲ။ သရဲကိုလည်း Transfer လုပ်လိုက်နိုင်တော့ တယ်။

(၁၉၈၀ - ၈၁ ပညာသင်နှစ် စိုက်မွေး အ.ထ.က တောင်ငူမြို့မှာ အတူနေ ခဲ့တဲ့ ငယ်ဖော်ငယ်ဇက် သူငယ်ချင်းများကို အမှတ်ရလျက်...)

« « « ကိုလွင် (နန်းမြ)

အိပ်မက်ပုံစာ

ကောင်းစံဟိန်း (ဗန်နေဝန်း)

တောင်ကျစမ်းချောင်း၊ ရေစီးသံက ဂီတသံစဉ်တစ်ခုလို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပါးပြင်နဲ့ နားရွက်များကို ထိခတ်ပွတ်သပ်လို နမ်းသွားသော တောင်ပေါ်ဒေသ၏ လေညင်းပျံ့ပျံ့ကလေးများကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ဆိတ်ဖူးတောင်ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း၊ တောင်ခြေမှာက အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်ရှိသော ဆိတ်ဖူးရွာစမ်းချောင်းလေးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာမင်းမောင်ရောက်ရှိနေသော ကော်ဖီစိုက်ကွင်းတစ်ခု၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မြဲကြည့်လိုက်လျှင် အလွန်လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်...။ မင်းမောင်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက် ရင်း စံပြည့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမျိုးက တကယ့်ရှားမှရှားတဲ့ရှင်၊ သာယာလိုက်တာ အရမ်း ပါပဲလား - သူငယ်ချင်း။ ကိုယ်က ရန်ကုန်သားမို့လား မပြောတတ်ဘူး။ အခုလို သဘာဝအလှတွေ ခံစားရလို့ အရမ်းသဘောကျမိတာ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ မင်းက - အခုလိုနောင်ချိုအသက်သဘောကျတာ
ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ - တောသဘာဝအလှတွေ ရှိမောနေလို့တော့
မဖြစ်ဘူး၊ တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ ကော်ဖီစိုက်ကွင်းမှာ မင်းက အင်တိုက်
အားတိုက် ပါဝင်အကောင်အထည်ဖော်မှု ဖြစ်မှာနော်”

အမှန်တော့ မင်းမောင်နှင့် စံပြည့်တို့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အတူ
တက်လာခဲ့သော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းပြီးသွား
သောအခါစံပြည့်က သူ့ဇာတိနောင်ချိုပြန်ပြီး မိဘရိုးရာ ကော်ဖီစိုက်သည်။
မင်းမောင်မှာ မိဘငွေကြေးချမ်းသာသူ ဖြစ်သဖြင့် မိဘအိမ်၌ပင် သူငယ်ချင်း
များနှင့် အချိန်ဖြန်းနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ စံပြည့်မှာ
ဤကော်ဖီခြံအား တစ်ယောက်တည်းလုပ်ကိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း လုပ်
ရင်း ကိုင်ရင်း ငွေကြေးမလုံလောက် ဖြစ်လာခါ ရန်ကုန်က ကျောင်းနေဘက်
သူငယ်ချင်းအား အကျိုးအကြောင်း စာရေးမှာကြားလိုက်သဖြင့် မင်းမောင်
နောင်ချိုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စံပြည့်မှာ မင်းမောင်ရောက်ရှိလာသဖြင့် အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားခဲ့ရပြီး
လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရန် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စီစဉ်ကြသည်။
နောက်ထပ် စိုက်ပျိုးရန် ပျိုးပင်များနှင့် မြေကျင်းတူးရန် အလုပ်သမားများ
ရှာဖွေပြီးလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ နောက်တိုး ကော်ဖီပင်များ ထပ်မံ
စိုက်ပျိုးကြသလို ယခင်နှစ်မိုးဦးကျက စံပြည့် စိုက်ပျိုးထားသော ကော်ဖီပင်
များကိုလည်း ပေါင်းသင် ဆေးဖြန်း ရေသွင်းပေးခြင်းများကို ဂရုတစိုက် လုပ်
ကိုင်လျက် ရှိကြသည်။ မင်းမောင်မှာ ရန်ကုန်သား ဖြစ်သဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး
ကိစ္စနားလည်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသော
ကော်ဖီပင်များ စိမ်းလန်းဝေငြာလာသည်ကို ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်မိသည်မှာ
လည်း အမှန်ပင်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသည်နှင့်အမျှ
မင်းမောင်မှာ ခြံလုပ် သားများနှင့်အတူ ကော်ဖီပင်များ အားပေါင်းသင်ခြင်း
မြေဩဇာကျွေးခြင်း၊ ရေမြောင်းမှတစ်ဆင့် ရေသွယ်ပြီး ရေသွင်းခြင်းဖြင့်
တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း အလုပ်များလျက် ရှိနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်

ပြင်ဦးလွင်နှင့် နောင်ချိုမြို့များသို့ ဓာတ်မြေဩဇာ ပိုးသတ်ဆေးများ ထပ်လှူရန်
ရှိသည်ကိုပင် စံပြည့်ကသာ ခိုင်ခံ့သွားနေရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဦးဆောင်ခေါ်ယူလာသော
မြင်းစီးလူစိမ်းတစ်ယောက် မင်းမောင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုလူစိမ်းက
သူ့တွင် ရှေးဟောင်းကြေးသွန်းရုပ်တစ်ရုပ် ပါလာကြောင်း ပြောပြသည်။
ထိုရှေးဟောင်းကြေးရုပ်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်က ဖြစ်ပြီး၊ မိမိတို့ဘိုးဘွား
စဉ်ဆက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ကြောင်း
ယခုအချိန်တွင် သူ့အနေနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်ကာ ထမင်းတစ်နပ်စားဖို့ကိုပင်
အလွန်အရေးကြီးနေခြင်းကြောင့် ရောင်းချပေးရန် ကူညီပေးလိုကြောင်း
ပြောပြသည်။ မင်းမောင်မှာ ထိုလူစိမ်းကို ကြည့်ကာ အလွန်ပင် သနားသွားပြီး
ဖြစ်နိုင်လျှင် မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်တို့တွင်ရှိသော ဝယ်လက်အား ပြသပေး
မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး လူစိမ်းထံမှ ရှေးဟောင်းရုပ်တုကလေးအား
ဖောင်းယူကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုမိသည်။

ကြေးရုပ်ကလေးမှာ အရွယ်ကိုးလက်မခန့်ရှိသော ရှမ်းလူမျိုး အမျိုးသမီး
ရုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထမိကို ခြေဈေးထိ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရင်စုံ၊ အင်္ကျီ
လက်ပွ၊ ခေါင်းပေါင်းပြားပြားလေး နှုဖူးတွင် စီးထားသည်။ ဖါးဖောင်းဖောင်း
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အတော်ပင် လက်ရာမြောက်နေသည်။ ကြေးရုပ်ကလေး
မှာ သွန်းလုပ်ထားသည် ဆိုသော်လည်း ထုဆစ်ထားသည်မှာ အလွန်
လက်ရာမြောက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား - အရုပ်ကလေးရောင်းဖို့ ကျွန်တော် ဝယ်လက်နဲ့ ဆက်သွယ်
ကြည့်မယ်လေ။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအရုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်
ဆီမှာထားခဲ့ပြီး သင်္ကြန်နီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြည့်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

မင်းမောင်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် လူစိမ်း၏မျက်နှာမှာ အတော်ပင်
ညှိုးကျသွားပြီး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ။ ကျွန်တော်က အဲသလောက်ထိ မစောင့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အခြားအခက်အခဲတစ်ခုရယ်၊ ထမင်းစားစရာ မရှိတာရယ် ကြောင့် လာရောင်းတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီတဲ့အနေနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ တကယ်လည်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့ ခရီးဝေးက လာခဲ့ရတာပါဗျာ”

“အေးလေဗျာ - ခင်ဗျားလည်း အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း ဒီပစ္စည်းမျိုး ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားကို ကူညီ ချင်ပေမယ့် လို့ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီပစ္စည်း ကို ကျွန်တော့်ဆီမှာ ထားခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားလည်း နောက်တစ်ခေါက် ဖြစ်နိုင် အောင် လာခဲ့ပေါ့ဗျာ။ အခု အနေနဲ့ ခင်ဗျား ထမင်းစားနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဆန် နှစ်အိတ်ကူညီလိုက်မယ်။ ကံ - ဘယ်လိုလည်း ထားခဲ့နိုင်မလား။”

မင်းမောင်စကားကြောင့် လူစိမ်းမှာ အတော်ကြာကြာ စဉ်းစားနေပြန် သည်။ ပြီးမှ - တစ်လုံးချင်း ပြန်လည် ပြောဆိုလာသည်မှာ -

“ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့မလာဖြစ်ရင်လည်း ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန် တော်က အခက်အခဲ ဖြစ်နေသူဆိုတော့ ဆရာပေးမယ်ပြောတဲ့ ဆန်နှစ် အိတ်ကိုတော့ ယူသွားပါရစေ။ ပစ္စည်းကိုတော့ ဆရာသဘောအတိုင်း ရောင်းချလိုက်ပါ”

လူစိမ်းမှာ မင်းမောင်၏ စေတနာပါသော စကားကြောင့် သူတွင် ပါလာ သော ရှေးဟောင်းအရုပ်ကလေးကို မင်းမောင်ထံထားခဲ့ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုလူစိမ်း ထွက်သွားပြီးမှ မင်းမောင် သတိတစ်ခု ရလာသည်။ ထိုလူစိမ်း၏ အမည်နေရပ်၊ လိပ်စာတို့ကို မမေး ထားမိသဖြင့် အရုပ်ကလေးအတွက် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဖြစ်လာပါက မည်သို့ ဆက်သွယ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း ထိုလူစိမ်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

ကော်ဖီခြံတွင် ရိပ်သာ ဘင်ဂလိုတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ဘင်ဂလိုနဲ့ ကပ်လျက်တွင် ထမင်းစားဆောင်ရှိပြီး သူ့နောက်တွင် အမြဲတမ်း အလုပ်သမားများ နေထိုင်သော တန်းလျားသုံးလုံးရှိသည်။ အဆောက်အအုံ အားလုံးမှာ မိုးရေစွေပါစီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးနဲ့နီးပြီး စမ်းချောင်း သက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ စမ်းချောင်းကလေး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် ဆိတ်ဖူးတောင်ရှိသည်။ ထိုဆိတ်ဖူးတောင်၏ တောင်ဘက်ပိုင်းကို ဒေသ အခေါ် ဂုတ်တောင်ဟုခေါ်ပြီး ဂုတ်တွင်းတံတားနှင့် နာမည်ကျော်ဂုတ်ထိပ် ဇီရထားတံတားကြီး ရှိနေသည်။

ဆောက်လုပ်ထားသော ဘင်ဂလိုတွင် မင်းမောင်နှင့် စံပြည့်တို့က တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း စံပြည့်မှာ နောင်ချိုဇာတ် ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကိစ္စ သွားလာနေရခြင်းကြောင့် မိဘအိမ် တွင် ညအိပ်ညနေများလေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့် မင်းမောင်မှာ အလုပ်သမား ချားကို ကြီးကြပ်ရင်း အဆောင်တွင် ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထည်း ကျန်နေခဲ့သည်က များလေသည်။

ဆောင်းတွင်းကာလ၏ နှင်းမှုန်များ တဖွားဖွား ကြွေဆင်းနေသောည၊ လသာညပင် ဖြစ်လင့်ကစား နှင်းမှုန်များကြောင့် လရောင်က အစွမ်းကုန် လင်းနိုင်သော်လည်း တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းသံများကို ငြိမ့် ညောင်းသာယာစွာ ကြားနေရသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိနေ သော ဆိတ်ဖူးတောင် ပြာမှိုင်းမှိုင်းကြီးအား အပေါ်က အနားလှိုင်းများကို ဈေးရေးလေးလှမ်းမြင်နေရသည်။ မင်းမောင်မှာ ဆောင်းည၏ ငွေနှင်းမှုန်မှုန် လရောင်ဝိုးတဝါး၊ တောင်ပြာတန်းက မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေ မပီမသသော မြင်ကွင်း နဲ့အတူ တစ်နေ့က လူစိမ်းတစ်ယောက်လာပေးသွားသော ရှမ်းပျိုဖြူ ကြေး သွန်းရုပ်ကလေးအား တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း အိပ်ဆောင်ရှေ့က ဝရန်တာတွင် ထွက်ထိုင်နေမိသည်။ ညဆယ်နာရီ ထိုးပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆောင်းလေအေး ကြမ်းကြမ်းတစ်သုတ်က ဦးခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မင်းမောင်မှာ တစ်ကိုယ် ထုံးအေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ် -

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မင်းမောင်နား ရောက်လာသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ထက်မပို၊ ဝတ်ထားသည့် အစိမ်းရောင် ထဘီမှာ ဒူးအောက်ပိုင်းအဝါစင်း ကန့်လန့်ပတ်လည်ပါရှိပြီး၊ ရင်ခုံးအကျီ လက်ဖွဲ့ပင်နီရောင်ကို ပတ်ထားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရှမ်းအမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသဖြင့် မင်းမောင်က စိုက်ကြည့်နေမိစဉ် ထိုအမျိုးသမီးငယ်က ယဲ့ယဲ့လေးပြီးရင်း နှုတ်ဆက်လာသည်။

“အစ်ကို - ဒီခြံကပဲလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ခြံပိုင်ရှင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဧည့်သည်ပါ။ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ညီမလေး။ မင်းက ဘယ်ကလဲ ...”

“ဟို - ဟို - ဟိုလေ ကျွန်မကလည်း မူဆယ်ဘက်က ဧည့်သည်ပါ။ အစ်ကို့ဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ - အစ်ကို”

“ဘာအကူအညီလည်း ပြောပါ - ညီမလေး။ ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီဆိုရင် ပေးရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ - ညီမလေးက ညကြီး မည်းကြီးမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် - အစ်ကို။ ကျွန်မက ခရီးလွန်နေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသွားပြီ။ အခုမှ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာပါ”

မိန်းမပျိုလေး ပြောစကားကြောင့် မင်းမောင် အတော်ပင် ခေါင်းစားသွားပြီး သူ့ခေါင်းသူ အမှတ်မထင် တချင်းချင်း ကုတ်နေမိသည်။ နှင်းဖြူများ အုပ်ဆိုင်းထားသော ဆိတ်ဖူးတောင်ဘက်သို့လည်း ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကလည်း ခရီးလွန်နေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ။ အခုမှ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာတဲ့။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရမည့် စကားတွေပါလိမ့်၊ စဉ်းစားရင်း ...

“နေပါဦး - မင်းက နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာလောက်အောင် ဘယ်ကိုများ ခရီးလွန်နေလို့လဲ။ အရင်က ဒီမှာ နေခဲ့ဖူးလို့လား။ အခုမှ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က မင်းကို ဘယ်လို ယုံကြည်ရမလဲဗျာ”

“အစ်ကိုရယ် - မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ။ ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပြမှာပေါ့။ ကျွန်မက အကူအညီတောင်းဖို့ လာတဲ့သူပဲ”

“ကဲ - ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘာကူညီရမလဲ - ပြောလေ”

“ပြောရမှာ အားတော့ နာပါတယ် အစ်ကို။ ဒီနောင်ချို့ချို့တော့တစ်ဘက်အထွက်လမ်းဘေးက တောစပ်မှာ ဘုရားလေးတစ်ဆူရှိတယ် အစ်ကို။ အဲဒီဘုရားလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် တည်ထားခဲ့တဲ့ ဘုရားပါ။ ကျွန်မကတော့ အစ်မတော်နဲ့အတူပိုင်းမောင်းပြန်အလာမှာ အစ်မတော်က ဒီဘုရားမှာ ကျန်ရစ်ဖို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ကျွန်မက ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ် အစ်ကို။ ဘုရားလေးနားမှာနေတာ တော်တော်ကြာပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဟိုတောင်တန်းမြင့်မြင့်များဆီက လူဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ခေါ်သွားကြတယ် အစ်ကို။ အဲဒီမှာ နှစ်ပေါင်းငါးရာလောက်ကြာခဲ့မယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို ခေါ်သွားတဲ့လူတွေအားလုံး အသေဆိုးနဲ့ သေသွားခဲ့ကြပါပြီ။ အခုထိ ဘဝပျက်သူပျက်နဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကို ပြန်ပို့ကြလို့ ရောက်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတောင် အစ်ကို ကျေးဇူးကြောင့် ...

မိန်းမပျိုလေးမှာ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေသော်လည်း မင်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းနောက်လာသည်။

“ကျွန်တော့် ကျေးဇူးကြောင့် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဘူးပဲနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျာ။ အဲဒါလေး ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဒီကိစ္စ အတွေ့အထူးရှင်းစရာ မလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကို့လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ကြေးသွန်းရပ်ကလေးဟာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး”

“မိန်းမပျိုလေးစကားကြောင့် မင်းမောင်တစ်ယောက် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာဖြင့် စားပွဲပေါ်က အရပ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည်မှာ အပြင်တွင် ရပ်လျက်စကားပြောနေသော မိန်းမပျိုလေးနှင့် တထေရာတည်း ချွတ်စွပ်တူနေသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဒါ-ဒါ-ဒါဆို-ခင်ဗျား- လူ-လူစစ်စစ်မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးငယ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော မင်းမောင်အား ရပ်ကြည့်နေရင်းမှာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကာ။

“လူတော့ လူပဲပေါ့- အစ်ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့- ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းချင်တာက ဒီနောင်ချိုအတွက် ဘုရားလေးမှာ အခုလာမယ့် တပေါင်းလ လပြည့်နေ့ရောက်ရင် သံဃာတော်ငါးပါးပင့်ပြီး အစ်ကိုအနေနဲ့ ဆွမ်းကပ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဆွမ်းကပ်ပြီး ရေစက်ချတဲ့အခါ ကျွန်မ နာမည် စောနန်းထွေးကို ခေါ်ပြီး အမျှပေးဝေပေးပါ- အစ်ကို။ တကယ်လို့ အစ်ကိုမှာ ငွေကြေး အခက်အခဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ကလေး ရောင်းချပြီး ဖြစ်အောင် ကူညီပေးပါနော်- အစ်ကို။ ကဲ- ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မိန်းမပျိုလေးမှာ သူ့လက်စွပ်ကလေးအား မင်းမောင်ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ထားခဲ့ပြီး လရောင်ဝိုးတဝါး နှင်းမှုန်ကြားမှာ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မင်းမောင်မှာ စောနန်းထွေးဆိုသော မိန်းမပျိုလေးက စားပွဲပေါ်တွင် လှမ်းတင်ထားခဲ့သော ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးနှင့် တစ်နေ့က လူစိမ်းလာပေးသွားသော ကြေးသွန်းအရပ်ကလေးတို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေရင်း စောနန်းထွေးဆိုသော မိန်းမပျိုလေး ပြောသွားသော စကား ကြားယောင်လာမိသည်။ “ဒီကိစ္စအတွေအထူး ရှင်းပြစရာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး” ပြီးတော့ “နောင်ချိုအတွက်မှာ ဘုရားလေးတစ်ဆူရှိတယ်။ ဒီဘုရားလေးက ကျွန်မတို့ဘုရင်မင်းမြတ် တည်ထားခဲ့တဲ့ ဘုရားပါ။ ကျွန်မက အစ်မတော်နဲ့အတူ မိုင်းမောင်းကို ပြန်အလာ ဒီဘုရားလေးမှာ ကျန်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်- အစ်ကို”

သူ ပြောသွားခဲ့သောစကားများက မင်းမောင်အတွက် စဉ်းစားစရာ အဖြေရခက်သော ပဟေဠိသက်သက် ဖြစ်နေလေသည်။

စောနန်းထွေးဆိုသော မိန်းမပျိုလေးဟာ လူလား နတ်လား နာနာတာတာလား။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတာလဲ ညီမလေးရယ်။ မင်းကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုတကယ်သနားမိပါတယ်။ မင်းမှာ ခွဲတဲ့အတိုင်းလည်း အစ်ကိုဖြစ်အောင်တူညီပေးပါ့မယ် ညီမလေးရယ်ဟု စိတ်မှ ပြောမိရင်း စောနန်းထွေးတစ်ယောက် လူသားစစ်စစ်သာ ဖြစ်ပစေတော့ဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ တွေးရင်း အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ အိပ်၍ မပျော်။ မြင်းစီးလူစိမ်းနှင့် ကြေးသွန်းရုပ်ကလေး။ ပြီးတော့ - စောနန်းထွေး ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေကြပါလိမ့်။ တွေးရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် စံပြည့်ရောက်လာသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာပိုးသတ်ဆေးများ တင်ဆောင်သော ထော်လာဂျီတစ်စီး ပါလာသည်။ ပစ္စည်းများကို ဂိုဒေါင်ထဲသို့သွင်းပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်သောအခါ တစ်နေ့က မြင်းစီးလူစိမ်းနှင့် ကြေးသွန်းရုပ်ကလေး အကြောင်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့ညက စောနန်းထွေးဆိုသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပြောသွားသည့် အကြောင်းများ ပြောသောအခါ စံပြည့်က တဟားဟား ရယ်သည်။

“မင်းမောင်ရာ - မင်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အရှုံးမထချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မင်းပြောလည်း ငါ မယုံဘူး သူငယ်ချင်း။ ဒါတွေက ဓာတ်သုစိတ်ဝင်စားအောင် ဂန္ထိရစာရေးဆရာတွေရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကလို ဖြစ်နေပြီကွ”

“အခုဟာက မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး - သူငယ်ချင်း။ ဒီမှာ - မင်း မယုံရင်ကြည့်။ ဒါက မြင်းစီးလူစိမ်းဆီက ကြေးသွန်းရုပ်ကလေး။ ပြီးတော့ - စောနန်းထွေးဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုလေးပေးသွားတဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ်။ မင်းပြောတဲ့ ဂန္ထိရစာရေးဆရာတွေရေးသလို အိပ်မက်ထဲမှာ လာပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သူတို့ကိစ္စတွေပြောဆိုပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း လာပေးသွားတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုတို့က ခြေခြေမြစ်မြစ် သိထားဖို့လိုလိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒေသခံဆိုတော့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

ပုံပြည့်မှာမင်းမောင်ပေးသောကိုးလက်မခန့်ကြေးသွန်းရုပ်နှင့်ကျောက်
နီလက်စွပ်ကလေးကို တအံ့တကြွဖြင့် သေသေချာချာကြည့်ရင်း သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ အတော်ကို ထူးဆန်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါမျိုးတွေ
လည်းမတွေ့ဘူး၊ ကြားလည်းမကြားဖူးဘူးဆိုတော့ အံ့သြလွန်းလို့ ငါလည်း
ဘာမှ မတွေ့တတ် ဖြစ်နေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ - ကော်ဖီဖွဲ့ဟိုဘက်က ဆိတ်ဖူးရွာ
မှာ ဦးစန္ဒိမာဆိုတဲ့ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ရှိ
တယ်၊ သူက စာပေကျမ်းဂန်နဲ့ ဈေးဟောင်းသမိုင်းအစဉ်အလာ နှစ်စဉ်တော့
နေဝင်းမှာ သူ့ဆီသွားမယ်ကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိတ်ဖူးရွာရှိအဘဦးစန္ဒိမာအိမ်ရောက်သွားပြီး
ကြေးသွန်းရုပ်နဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးအား ပြသကြသည်။ ကြုံတွေ့
လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ
အဘဦးစန္ဒိမာမှာ ကြေးသွန်းရုပ်နှင့်ကျောက်နီလက်စွပ်တို့အား အသေအချာ
ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်အား ဖြည်းလေးစွာ မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“အင်း - အဘတို့ ငယ်ငယ်က အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ခုလို အဘိုးအဘွား
တွေက ဒီဇာတ်လမ်းတွေ ဂဏဂဏ ပြောပြဖူးတယ်ကွယ်၊ ဒါအပြင် ဆရာ
တော်ကြီးထံမှာ ပညာသင်ကြားတုန်းကလည်း ရှမ်းစာပေပုရိုက်အထောက်
အထားတွေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေပဲ ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအကြောင်း
အရာတွေဟာ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်ဘူး မောင်ရင်လေး၊ ဟိုး - လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်လောက်က ပေါက္ကရာမလို့ခေါ်တဲ့ ပုဂံပြည့်ရှင်
အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ တရုတ်ပြည်မှာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပင့်
ဆောင်ဖို့သွားတယ်၊ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ စွယ်တော်ကို ပင့်မရခဲ့ဘူး၊
သိကြားမင်းဆက်သတဲ့ မြဘုရားတစ်ဆူနဲ့ ကျေနပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ ပေါက္က

ရာမသို့ ပြန်အလာမှာမိုင်းမောင်းပြည် ယခု မူဆယ် နှမ်းခင်းကြားတာ (ဆင်
လန်ရွာ) ကိုလှည့်ဝင်တော့မိုင်းမောင်းစော်ဘွားကြီးစောနော်ရထာမင်းထံသို့
ရာမနဲ့မိတ်ဝတ်မပျက်စစ်မက်မရှိ နေထိုင်ရန်ဆိုပြီး အနော်ရထာမင်းထံသို့
တော်စောမွန်လှကို ဆက်သလိုက်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီသမီးတော်စောမွန်လှနဲ့
အတူ ညီမတော် စောနန်းအောင်နဲ့ စောနန်းထွေးကိုလည်း အလုပ်အကိုင်
အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ အနော်ရထာမင်းကြီးကလည်း စောမွန်လှကို

ဆရာတော်ကြီးမှာ ရှမ်းစက္ကလက်ရေးစုနဲ့ ရေးထားတဲ့
ဗုဒ္ဓမြတ်ကြီးတစ်ဆူရှိတယ်။ သူ့ရားအစစ်စောမွန်လှ - မိုင်းမောင်းထေရ်နှင့်
မိုင်းမောင်းရာဇဝင် တို့ အဲဒီထဲက ပြောပြခဲ့တာဆိုတော့ မှန်ကန်ဖို့များပါတယ်။
ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ လူ့ဘဝဆိုတာ သံသရာစက်ဝိုင်းထဲမှာ ဆွဲငြစ်
ဆိုက် - နတ်ဖြစ်ဆိုက် - ထိရတ္တာန်ဖြစ်ဆိုက် ...

မိဖုရားအရာပေးပြီး ညီမတော်နှစ်ယောက်ကို အပါးတော်မြဲ အလုပ်အကျွေး အဖြစ် ခန့်အပ်ပေးတော်မူခဲ့တယ်။ စောမွန်လှနဲ့ ညီမတော်နှစ်ယောက်ဟာ နေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရတယ်။

“အနော်ရထာဘုရင်ကြီးဟာ မိုင်းမောင်းကတစ်ဆင့် စစ်ကြောင်းကြီး ဖို့လာတော့ အခုနောင်ချိုနားက ဂုတ်တွင်းချောင်းရောက်တော့ ခြေလျင် တပ်တွေလောက်ပဲ ကူးလို့ရတယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ ခြေလျင်တပ် တော်နဲ့အတူတစ်ဖက်ကမ်းကူးလာပြီး ယာယီတဲနန်းဆောက်လုပ်စံမြန်းရင်း နောက်ကလိုက်လာမယ့်ဆင်းမြင်း၊ ရထားတပ်တွေကို စောင့်စားနေခဲ့တယ်။ အဲသလို စောင့်နေရင်း ဒီနေရာမှာ ဘုရားတည်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူး ရတာနဲ့ တဲနန်းတော်ရဲ့ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ဘုရားလေးတစ်ဆူ တည်ထားခဲ့ တယ်။ ဒီဘုရားလေးကို နောင်ချိုစော်ဘွားနဲ့ နယ်စားရွာစားအဆက်ဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘွဲ့တော်ကတော့ တဲနန်းတော် ဘုရားလို့ ခေါ်တွင်လာခဲ့တာ အခုထိပဲ။ အဲဒါ မောင်ရင်တို့ပြောတဲ့ အထဲမှာ ပါတဲ့ ဘုရားလေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အဘ၊ ဒီဘုရားလေးဟာ အနော်ရထာမင်းကြီးတည်ထား ခဲ့တယ်ဆိုတော့ တကယ့်ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရားတစ်ဆူပဲ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က ဒီနောင်ချိုမှာမွေး၊ နောင်ချိုမှာကြီးပေမယ့် တဲနန်းတော်ဘုရား ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့ပါတယ်။ အခု - အဘ ပြောမှာ အနော်ရထာမင်းမြတ် တည်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဘ ရယ်”

စံပြည့်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးစန္ဒီမာမှာ အပြုံးလေးတစ်ချက် ဝင့်သွား ပြီး ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်အား ကောက်သောက်ရင်း ဆိတ်ဖူးတောင်ပြာ မိုင်းမိုင်းဘက်သို့ ငေးမောစွာလှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ စံပြည့်နှင့်မင်းမောင် တို့မှာ အဘဦးစန္ဒီမာ ဆက်ပြောလာမည့် စကားအား ငြိမ်သက်စွာ စောင့် မျှော်နေကြသည်။

“အင်း - နေပြည်တော် ရောက်သွားပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာပဲ သူတို့လေးတွေရဲ့ကံကြမ္မာက မကောင်းကြပေဘူးကွဲ့၊ ပြောရရင်တော့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ပုဂံနေပြည်တော်မှာ အရည်းကြီးတန္တရဂိုက်၊ ရဲအယူဝါဒတွေ က လွှမ်းမိုးကြီးစိုးနေတုန်းပဲ ရှိနေသေးတော့ စောမွန်လှမိဖုရားလေးက အသက်ငယ်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သရဏဂုံသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလိုမြဲတဲ့ ပါရမီရှင်လို့ ပြောရမလောက်အောင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်နေတော့ နန်းတွင်းမှာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖန်တီးရတဲ့ အဆင်မပြေမှု တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကြက်ဥအရောင်တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ဆို တာ မောင်ရင်တို့ သိပါတယ်။ တိုက်မှုခိုက်မှုအတိုအထောင် ကုန်းချောစကား တွေ ရှိလာတယ်။ အဲဒါကို ဘုရင်ကြီးက အဟုတ်မှတ်ထင် ယုံကြည်ပြီး စောမွန်လှ မိဖုရားလေးကို သူဌာနေမိုင်းမောင်း (ကမ္ဘောဇ) သို့ အဆောင် အယောင် စစ်သည်အင်အား အပြည့်အစုံနဲ့ ပြန်ပို့တော်မူခဲ့တယ်ကွဲ့။ မိဖုရား လေး စောမွန်လှမမျှာမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ်အကြောင်းစုံရှင်းပြလျှောက် တင်ခွင့်တောင် မရခဲ့ဘူး။ စိတ်မှန်းနဲ့ဦးချကာ နေပြည်တော်က ထွက်လာ ခဲ့ရတယ် မောင်ရင်လေး”

“အေးလေ - တိုတိုနဲ့ ပြောရရင် ပြန်လာရင်း မန္တလေး အောင်ပင်လယ် ဒေသက ဇာတိမြေတောင်ပေါ်သို့အတက်မြေပြန်နဲ့တောင်ပေါ်ဒေသအကြား အခုတော့ အုန်းကြောရွာပေါ့။ အဲဒီမှာနားရင်း အနော်ရထာဘုရင်ကြီးနဲ့ ပုဂံ နေပြည်တော်ကြီးကို လွှမ်းမတ်သတ်ရတဲ့အနေနဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ တည်ထား ခုဟယ်။ ဘုရားတည်တဲ့နေရာကို စာကလေးငှက်တွေ အထောင်အသောင်း မက ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာကြလို့ “ရွှေစာရံ” ဘုရားလို့ သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်လာ ခဲ့ကြတာ အခုအချိန်ထိပါပဲ - မောင်ရင်း၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် တောင်ပေါ်ဒေသ သို့ တက်လာခဲ့ကြတဲ့အခါ ညီမတော်လေး စောနန်းထွေးဟာ အသက် ကလည်းငယ်၊ နနယ်သေးတဲ့အရွယ်လည်းဖြစ်ဆိုတော့ စရီးကပန်း၊ လမ်းက ကြမ်းတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် အခုလက်ရှိ နောင်ချိုသို့အရောက်၊ အနော်ရထာ မင်းကြီး တည်ထားခဲ့တဲ့ တဲနန်းတော်ဘုရားအနီးမှာ စခန်းချရင်း ညီမတော် အငယ်လေး စောနန်းထွေး ကွယ်လွန်သွားရှာတယ် မောင်ရင်”

“ညီမတော် - စောနန်းထွေးရဲ့ အလောင်းကို တဲနန်းတော် ဘုရားရဲ့ ဖတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်သိမ်းသင်္ဂြိုဟ်ကြတယ်ကွဲ့။ ညီမတော်စောနန်းထွေးရဲ့ အလောင်းနဲ့အတူ ပုံတူကြေးသွန်းရုပ်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း အဲဒီဂူထဲမှာ ထည့်သွင်းထားခဲ့တယ်တဲ့ - မောင်ရင်း၊ အဲဒါ - အဘတို့ ငယ်စဉ်က ဆိတ်ဖူး ဆရာတော်ကြီး ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။”

“ဟင် - ဒါဆို ညီမတော်စောနန်းထွေးရဲ့ အုတ်ဂူက တဲနန်းတော် ဘုရား နားမှာ အခုထိရှိနေသေးလား - အဘ”

တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ငြိမ်ပြီး နားထောင်လာသော မင်းမောင်တစ်ယောက် အလျင်စလို သိရှိလိုဟန်ဖြင့် ထမေးလိုက်သည် အဘဦးစွန်ဟာလည်း မင်းမောင်အား ကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း။

“အုတ်ဂူလုပ်ထားခဲ့တဲ့နေရာက ကမ်းပါးနဲ့နီးတော့ နှစ်တွေကလည်း နည်းမှ နည်းတော့ပဲ မောင်ရင် - အဘတို့ငယ်ငယ်က ဘုရားနားတော့ ခဏ ခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ အုတ်ဂူ တော့ မတွေ့မိခဲ့ဘူး။ နှစ်တွေကြာတော့လည်း ခေတ်တိုက်စားကမ်းပြိုတာနဲ့ ဖျတ်စီးကုန်ရောပေါ့ မောင်ရင်လေးရယ်”

“အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဘ ရယ်။ ကျွန်တော်က ပထမတော့ အရပ်လာပြတဲ့ လူစိမ်းကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အတုနဲ့ လာလိမ့်တာလို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ - နောင်နှစ်ရက်လောက်မှာ စောနန်းထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရောက်လာပြီး သူတို့အကြောင်း တစ်ပိုင်း တစ်စပြောပြတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဟိုရှေးတုန်းက စော်ဘွားစော်ခံတွေ အကြောင်းကြောင့် ထွက်ပြေးလာပြီး ဒီနားက ဂုတ်တွင်းတောင်၊ ကျောက်ဂူ တစ်ခုမှာ ပုန်းအောင်းနေသူတွေလား၊ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်မိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - နောက်ဆုံးတော့ နောင်ရှိအထွက်က ဘုရားလေးမှာ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပေးပါ။ သူ့အတွက် နာမည်ခေါ်ပြီး အမျှဝေပါလို့ ပြောတော့မှ ကျွန် တော်တစ်ချိုး စဉ်းစားမိတယ် - အဘ။ စောစောကလို့ ဂူထဲမှာ ပုန်းအောင်း နေရင်း သေဆုံးသွားလို့ နာနာဘာဝအဖြစ်မှ ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်လို့ အကူ

အညီလာတောင်းတာ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ အခုလို အဘက ရာဇဝင် သမိုင်းနဲ့စုံပြီး ပြောပြတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရတော့တာပေါ့ - အဘ ရယ်”

“အေးလေ - အဘရှင်းပြမယ်ဆိုတာက လက်လွတ်စပယ်တော့ မဟုတ် ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆရာတော်ကြီးမှာ ရှမ်းစက္ကူလက်ရေးမှန်နဲ့ရေးထားတဲ့ ပုရပိုက်ကြီးတစ်ဆူရှိတယ်။ ဘုရားအစ်မစောမွန်လှ - မိုင်းမောင်းတစ်ယောက်နဲ့ မိုင်းမောင်းရာဇဝင်”တဲ့ အဲဒီထဲက ပြောပြခဲ့တာဆိုတော့ မှန်ကန်ဖို့များပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ လူ့ဘဝဆိုတာ သံသရာစက်ဝိုင်းထဲမှာ လူဖြစ်လိုက်၊ နတ်ဖြစ်လိုက်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြိတ္တာဖြစ်လိုက်နဲ့ သုံးဆယ့် တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်နေကြတာမို့လို့။ အကြောင်းမတိုင်ဆိုင်ရင် ဘဝ တစ်ခုက ကူးပြောင်းကျွတ်လွတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ အခု ဟာက ပဋ္ဌာန်းဆက်တစ်ခုကြောင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတယ်လို့ ပြော ရမှာပေါ့ - မောင်ရင်။ ကျွတ်ချင်လွတ်ချင်လို့ မောင်ရင်ဆီမှာ အကူအညီ လာတောင်းတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ မောင်ရင်ကသာ သူ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အလှူအတန်း ပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါ။ အဲဒါ - မောင်ရင်နဲ့ သူက အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့လို့ပဲ မောင်ရင် လေး”

ဆိတ်ဖူးရွာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာကြသောအခါ မင်းမောင် တစ် ယောက် စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမျှပင် ပြောဆိုခြင်းမရှိပဲ တိတ်ဆိတ်ရွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ စံပြည့်ကလည်း သူငယ်ချင်းမင်းမောင်တစ်ယောက် တော့ စောနန်းထွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့နှလုံးသားတွင် ခံစားနေရပြီ ဖြစ် ကြောင်း သဘောပေါက်ရိပ်မိသဖြင့် သူ့အတွေးနဲ့သူ ရှိပါစေတော့ဟု တွေး ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြပဲ ကော်ဖီခြံအရောက် လမ်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိပ်ဆောင်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ စံပြည့်က -

“သူငယ်ချင်း- အဘဦးစွန်မှာ ပြောလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲကွာ”

“အိပ်မက်တစ်ခု မက်သလို ရင်ထဲမှာ ခံစားရပေမယ့် အိပ်မက်လိုတော့ မျောက်ကွယ်မသွားဘူး။ သူငယ်ချင်း- စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ကျန်နေခဲ့တယ်ကွာ။ အခုလို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝကိုလည်း စာနာသနားမိတယ်။ သူ တစ်နေ့ကလို ငါ့ဆီ ခဏ ခဏ လာတွေ့ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ...”

“ဗျာ- ဘာလုပ်ဖို့”

“စံပြည့်က ထိတ်လန့်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ- သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ဟာ- ဒီကောင် သူနဲ့မင်းက ဘဝချင်း မတူဘူးလေကွာ”

“ဟုတ်တယ်- ဘဝချင်း မတူသူမို့ သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်။ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တယ်ကွာ”

“မင်းက သူ့ကို ဘာတွေများ ပြောချင်သေးလို့လည်း- သူငယ်ချင်း”

“သူ ပေးသွားတဲ့ လက်စွပ်နဲ့ သူပုံတူကြေးသွန်းရုပ်ကလေးကို မြတ်မြတ် နှိုးနှိုး တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမယ်။ ပြီးတော့- သူ ပြောသွားသလို တပေါင်း လပြည့်နေ့ တံနန်းတော်ဘုရားမှာ သူ့နာမည်ခေါ်ပြီး ကြားလောက်အောင် အမျှဝေမယ်။ စောနန်းတွေ- မင်း သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေလို့”

ပြောရင်းမှ မင်းမောင် အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့- ကြုံတွေ့ခဲ့သော အရာအားလုံးမှာ အိပ်မက်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

သဗ္ဗသတ္တာ ဒုတ္တာ မုစ္ဆု

《《《 ကောင်းစံဟိန်း (ပန်ဇာဝန်း)》》》

ကျွန်း
အကြီးအကြီး
အကြီး

ကိုယ်တွေ့ အကြားအမြင်

ဘိုးသော်

မြန်မာ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် "အကြားအမြင်" ဟူသော စကားရပ်နှင့် ဖြစ်စဉ်တို့မှာ စိမ်းသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်ဆရာတော်က အကြားအမြင် ရသည်တဲ့၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက အကြားအမြင် ပေါက်နေသည်၊ မည်သည့်ဆရာက အကြားအမြင် ရသလိုပါပဲ။ ပြောလိုက်ရင် ကွက်တိပဲ။ "ဘိုးတော်" ကို သွားမေးမလို့ စသည် စသည်ဖြင့် မကြားဘူးသည့်သူ မရှိသလောက်ပင်။

မှတ်သားသိရှိသမျှ တင်ပြရလျှင် "အကြားအမြင်" ဆိုရာ၌ အချို့သူများသည် မိမိတို့၏ ရှေးဘဝက သိုလ်ကြောင့် အမြင်ထူးအကြားထူး ရရှိထားကြသလို အချို့တို့မှာ သမထကျင့်စဉ် အပါအဝင် ကျင့်စဉ်စရုကတစ်ရပ်ရပ်ကို ကျင့်ကြံအောင်မြင်ပေါက်မြောက်သောကြောင့် အကြားအမြင် ရရှိတတ်ကြပါသည်။ အချို့ အကြားအမြင် ရရှိကြသည်ဆိုရာတွင် မိမိတို့နှင့်နီးစပ်ရာ ကမ္မဒိဒ္ဓိရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အငှားပေးထားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ကြပါ

သည်။ အကြားအမြင်ဟု သာမန်လူများပြောကြားနေကြရာ၌ ကျွန်တော်တွေဖူးသည်တို့တွင် အချို့မှာ အမှန်တကယ်ပင် သာမန်လူများမမြင်၊ မကြားသော ကိစ္စတို့ကို လက်ရှိမျက်စိဖြင့် မြင်၊ နားဖြင့် ကြား၊ နှုတ်ဖြင့် ပြောနိုင်သည့် ကိစ္စများ ရှိတွေ့ရသလို အချို့တို့သည်လည်း အတော်အတန် တိကျမှန်ကန်သော အသိအထင်သာ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခုတင်ပြလိုသည့် အကြားအမြင်ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်မှာ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အံ့သြဖွယ် အစွမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် အမေးအမြန်း အစောအကြော စစ်စစ် ဆေးဆေးပြုတတ်သည့်အကျင့်ရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါသောအချိန်က ကျွန်တော်၏ အဖွားဖြစ်သူကို ငါးပါးသီလနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ပါးပါးဖြုတ်၍ ဆောက်တည်လို့မရဘူးလားဟု ကတ်သီးကတ်သတ်ဆန်သော မေးခွန်းမေးခဲ့ဖူးရာ အသွားက နင်ဟာ ကွန်မြူနစ်ပဲဟု အပြောခံရဖူးပါသည်။ သို့ကလို့ ထိုအချိန်၊ ထိုကာလက ကျွန်တော့်အနေနှင့် အကြားအမြင်၊ ဗေဒင်၊ နတ်စသည်တို့အပေါ်အစွဲအလမ်း သိပ်မထားခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်အသက်အားဖြင့် (၃၀) ကျော်၊ ၁၉၈၀ - ပြည့်နှစ်လွန်ကာလ တစ်ခုက ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်သည့် ဇနီးမောင်နှံတို့က အိမ်တက်အလှူလုပ်၍ ဇိတ်ကြားသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံးမှာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အားဖြင့် နှစ်နှစ်ခန့်ကြီးကြပြီး မူလတန်းမှ ဒဿတန်း တက်ရောက်ခဲ့စဉ်အထိ ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူတူ တက်ရောက်အောင်မြင်လာကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်နှမရင်းချာလိုပင် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ပါသည်။

အလှူကြံစွများ ပြီးစီးသွားပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူက "ငါနှင့်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ ဘုရားခန်းထဲလိုက်ခဲ့" ဟု ပြောသဖြင့် လိုက်

သွားပါသည်။ ဘုရားခန်းတွင် အသက်အားဖြင့် (၅၀) ကျော်ခန့်ဟု မှန်းဆရသော ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက "ဒါ - ဒေါ်တီတီပဲ၊ နင်က ဗေဒင်ဘာညာ မယုံတဲ့သူမို့ ဒေါ်တီတီက နင့်ကို အကြားအမြင်ဟောပေးမယ်။ သူပြောတာတွေကတော့ ငါတို့အတွက် ကွက်တိချည်းပဲ" ဟု ပြော၍ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ (ဤဇော်မြမည်သူသည် ယခု မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမည်နာမကိုမူ လွှဲထားပါသည်။ သို့သော် - ဤသူနှင့် ဆုံဖူးတွေ့ဖူးသူတို့အနေနှင့် အမည်လွှဲထားပြီးမည်သူဖြစ်သည်ကိုမူ မှန်းဆနိုင်ကောင်း မှန်းဆနိုင်ပါသည်။)

သူနှင့်ထိုအမျိုးသမီးအတော်ပင် ရင်းနှီးဟန်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ အစ်မသစ္စာဖြစ်သော သူငယ်ချင်းက ဦးရွက်ဦးဆောင် မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် အလိုက်အထိုက်ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်၏ ရှေ့ရေကို မြင်သလောက် ပြောပေးပါဟု စတင်အဆိုပြုသဖြင့် ထိုဒေါ်တီတီက ဘုရားဘက်လှည့်ခါ အာရုံအနည်းငယ်ပြုပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားအချို့ကို ပြောပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ယခင်က မသိဘူးသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင်က ရာထူးတက်ကြောင်း၊ နောင်လည်း အလားအလာကောင်းကြောင်း စသဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် ဤအချက်များမှာ ကျွန်တော့်ကို အတွင်းသိအစင်းသိ သူငယ်ချင်းက ပြောပြထားနိုင်သည်ဟု စွဲထင်လျက် ဘာမျှ ပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ အခြားအကြောင်းအချို့မှာမူ အတော်အတန် မှန်ကန်နေသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်အားဖြင့်တော့ အံ့အားသင့်သည်ဟုပင် ဆိုရပါမည်။ ထိုထက် မပိုပါ။

ထိုစဉ်က အထူးမှတ်သားမိသော ကိစ္စတစ်ခုမူ ထိုဒေါ်တီတီက "ဇီမောင်က အခု အလုပ်အကိုင်ကနေ အလုပ်ပြောင်းရဦးမယ်။ သံရေးတမန်ရေးဘက်ကို ပြောင်းရမှာ။ သံတမန်အလုပ်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအလုပ်ကလည်း မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်။ အဲဒီအလုပ်တာဝန်မှာ ထိပ်တန်းတာဝန်အကြီးအကဲနေရာ ရမှာပဲ" ဟု ပြောလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကလည်း မိမိအလုပ်အကိုင် အခြေအနေကို သိနေသဖြင့် ...

"အစ်မ၊ ဘယ်လိုလုပ်သံတမန်ဖြစ်မှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်" ဟု ပြောဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူက "အစ်မက တွေ့နေတာကို ပြောတာပါပဲ။ အစ်မပြောတာ မှန်မမှန် စောင့်ကြည့်လေ" ဟုသာ ပြန်ဖြေ၍ ထိုနေ့ထိုကိစ္စ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုယ်က နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း၊ အရာရှိဝန်ထမ်း၊ အရာရှိတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပြီး နီးစပ်သော အဆက်အသွယ် စသည်အားဖြင့်လည်း ထိထိရောက်ရောက် မရှိသဖြင့် သံတမန်အဖြစ် အလုပ်ပြောင်းရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်။ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော လက်ရှိတာဝန်နှင့် အတော်ပင် အလှမ်းဝေးသည်ကို သတိပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှသာ တွေးမိ၍ ထိုအတိုင်းပင် ထားခဲ့လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဝန်ခံရန်တစ်ချက်မှာ ဒေါ်တီတီပြောသလိုပင် နောင်နှစ်များ၌ အမှန်ပင် ကျွန်တော် ရာထူးတာဝန်တိုးတက်လျက် အလုပ်များခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ် ...

သူပြောဟောခဲ့ပြီးနောက် (၁၀) နှစ်ကျော်ခန့်ပင် ရှိနေပါပြီ။ ဟောခဲ့သည်မှာလည်း မမှန်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုနှစ်ဩဂုတ်လတွင် လုံးဝထင်မှတ်မထားဘဲ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြီး သံတမန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ထိုစဉ်က ဒေါ်တီတီပြောဟောခဲ့သည်တို့ကို ပြန်သတိရမိပါသည်။ အတော်ထူးဆန်းသည်ဟုပင် ထင်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို လူကို ကြည့်ရှုပြီး တင်ကြိုပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် လူကို ကြည့်ပြောခြင်းမှာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်တီတီ ပြောသည့်အတိုင်း သံတမန်အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သို့သော် - အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူနှင့် မှောက်

တစ်ခါ မတွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဆက်စပ်လျက် နောက်ပိုင်း ပိုမိုထူးဆန်းသည့်ကိစ္စ၊ လောကကြီးတွင် ပဋ္ဌာန်းဆက်ဟု ဆိုမည်လား။ မြန်လည် ဆက်စပ်လာရသည်ကိုမူ လောက၏ ဆန်းကြယ်မှုအဖြစ် ဆက်လက်တင်ပြလိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားရေးဌာနသို့ ရောက်ပြီးနောက် ၁၉၉၅ - ခုနှစ်တွင် ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ မြန်မာအမြဲတမ်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရုံးသို့ တာဝန်ချထားခံရပါသည်။ ထိုအတွက် ကျွန်တော် အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၆ - ခုနှစ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့၏ သံအမတ်ကြီးဖြစ်သူသည် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခေတ္တမြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကိစ္စများပြီးစီး၍ နယူးယောက်သို့ မြန်လည်ရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သံအမတ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ အမှုထမ်းများအားလုံးကို ၎င်း၏ရုံးခန်းသို့ အစည်းအဝေးခေါ်ပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်လျက် ကိစ္စများကို ပြောပြဆွေးနွေးပြီးနောက် သူတစကားအဆန်းတစ်ရပ်ကို ဆိုပါသည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့ရုံးမှာ ဘုရားဆင်းတုတစ်ဆူရှိတယ်လို့ ကျုပ် ရန်ကုန်ထသိလာရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိတဲ့ လူရှိလား။”

ဤနေရာတွင် နယူးယောက်အဖွဲ့ရုံး၏ အနေအထားကို တင်ပြရန်လိုအပ်မည် ထင်ပါသည်။ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ မြန်မာအမြဲတမ်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရုံးသည် နယူးယောက်မြို့ မင်ဟက်တန်ကျွန်းအမှတ် (၁၀) အဓမ္မ (၇၇) လမ်း (10 East, 77th Street) တွင် တည်ရှိပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပိုင် အဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး ခြေအောက်ခန်းမမပါ အထပ် (၅) ထပ်ရှိပါသည်။ အောက် (၄) ထပ်မှာ ရုံးခန်းများ ဖွဲ့ထားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်မူ ထိုစဉ်က ပထမအတွင်းဝန်နှင့် ၎င်း၏ မိသားစုတို့ နေထိုင်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ပထမအတွင်းဝန်သည် ရုံးအပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်လျက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ (၃) နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်ပါသည်။

သံအမတ်ကြီးက အထက်ဖော်ပြသလို စကားဆန်းမေးမြန်းသည်မှာ ဆိုခဲ့ရခြင်းမှာ အမှန်အားဖြင့် သံအမတ်ကြီးသည် နယူးယောက်အဖွဲ့ရုံးတွင် ဒုတိယအတွင်းဝန်ဘဝက တစ်ကြိမ်၊ ဒုတိယအမြဲတမ်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ်၊ ယခုသံအမတ်ကြီးအနေနှင့် တတိယအကြိမ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် နယူးယောက်အဖွဲ့ရုံးနှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာရှိပါက သံအမတ်ကြီးထက် ပို၍သိမည့်သူ မရှိနိုင်ဟု အားလုံးက ယုံကြည်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရုံးတွင် ထိုအခါက အမှုထမ်းများအနေနှင့် တစ်ဦးချင်းရာထူးအဆင့်ချင်း ကွာကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီအစ်ကိုမောင်နှမများသဖွယ် ပြောမနာဆိုမနာ ရှိကြပါသည်။ ထိုအခါ နယူးယောက်တွင် ဒုတိယအနေအကြာဆုံးဖြစ်သူ ပထမအတွင်းဝန်က “သံအမတ်ကြီး၊ ဆင်းတုတစ်ဆူရှိတယ်၊ မရှိဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ထက် သံအမတ်ကြီးက ပိုသိနိုင်မှာပါ” ဟု ပြော၍ တစ်ဆက်တည်းပင် ဘယ်လိုကြောင်းကြောင့် ဤသို့မေးလာရသည်ကို မေးမြန်းပါသည်။

သံအမတ်ကြီးက “ခင်ဗျားတို့ အကြားအမြင်ဆိုတာ ယုံသလား” ဟု မြန်မေးရင်း အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြပါသည်။

“ကျုပ်အမျိုးသမီးပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ကို အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆီခေါ်သွားတယ်။ အကြားအမြင် ဆရာမလို့ ပြောတာပဲ။ အသက်အားဖြင့် ကျုပ်ထက် နည်းနည်းကြီးပုံရပါတယ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားညိုညို၊ ရခိုင်တိုင်းရင်းသူလို့ တော့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဆီမှာ အကြားအမြင် မေးတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးက မဆိုးပါဘူး။ ပြောတာတွေ အတော်မှန်ပါတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ကြုံတွေ့နေရတာတွေပေါ့။ အဲဒီမှာ အထူးခြားဆုံးက သူက ပြောနေရင်း ခေတ္တတွေးနေပြီးမှ “ရှင်တို့ရုံးအပေါ် (၅) ထပ်မှာရှိတဲ့ အခန်းလေးတစ်ခုထဲမှာ ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ကျောက်သားနဲ့ ဆင်းတုတော်ပါ။ အနောက်ဘက် နိုင်ငံတစ်ခုက လှူဒါန်းထားတာပါ။ ဆင်းတုတော်ကို အလုံအတံ့ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ရုံးက ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဟန့်အတား

အခက်အခဲတချို့က အခု ဆင်းတုတော် လှောင်ပိတ်ထားခံနေရတာနဲ့ ဆက်နွယ်မှု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါ အမြန်ရှာပြီး ရောင်းတော်ဖွင့်ပါ။ နောက်ပြီး ဆင်းတုတော်ကို အမှန်က မြန်မာပြည်ပို့ဖို့ လုပ်နေဆဲ မပို့ဖြစ်တာဖြစ်မယ်။ မပို့ဖြစ်တာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဆင်းတုတော်က မြန်မာပြည်မှာ စံပယ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာသာ စံပယ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် - မြန်မာပြည်ကို ပြန်မပို့ဘဲ အဲဒီမှာသာ သင့်လျော်မည့် နေရာသို့ ပို့၍ သီတင်းသုံးစေပါ” လို့ ပြောတယ်။ ငါးထပ်ရှိတာကို ဘယ်လို သိသလဲပေါ့။ နောက် ကျုပ်တောင် သေသေချာချာမသိတဲ့ ရုံးပေါ်က ကိစ္စကို ဘယ်လိုသိသလဲပေါ့။ သူပြောတဲ့ ဆင်းတုတော်ကို ကျုပ်လည်း မသိလို့ အခု ခင်ဗျားတို့ကို မေးရတာပဲ။ တကယ်ရှိ၊ မရှိလည်း သိချင်တယ်။ ရှိခဲ့ရင်လည်း ပိတ်လှောင်မထားဘဲ သူပြောသလို ရောင်းတော်ဖွင့်လို့ သင့်ရာကို ရွှေ့ပြောင်း စံပယ်စေဖို့ လုပ်မလားလို့ပါ။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကို လှောင်ပိတ်ထားတယ် ဆိုတာကလည်း သဘောအားဖြင့် သိပ်မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေကြပါသည်။ သံအမတ်ကြီးရဲ့ စကားထဲတွင် ခန့်ခိုင်တိုင်းရင်းသူတစ်ယောက်လို့ ပါလာသဖြင့် ဒေါ်တီတီများ ဖြစ်နေမည် လားဟု စိတ်ထဲတွင် စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ဟုတ်လို ဟုတ်ငြား-

“သံအမတ်ကြီး တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးအမည်က ဒေါ်တီတီများ ဖြစ်နေမလား”

“ခင်ဗျား သူ့ကို ကြုံဖူးသလား။ ဟုတ်တယ်။ အမည်က ဒေါ်တီတီပဲ”

ထို့ကြောင့် ယခင် လွန်ခဲ့သည့် (၁၅)နှစ်ခန့်အချိန်က အဖြစ်အပျက်၊ ကျွန်တော့်ကို သံတမန်ဖြစ်မယ်လို့ ဟောပြောခဲ့ခြင်းကိစ္စကို အားလုံး သိအောင် ကျွန်တော်ပြန်လည် ပြောပြလိုက်ပါသည်။ အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကြုံလည်းကြုံ၊ ဆုံလည်းဆုံနိုင်ပါပေ။ လောကကြီးကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါလားဟု ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပြီးသည်နောက် ရုံးတွင် နေထိုင်သည့် ပထမအတွင်းဝန်က “သံအမတ်ကြီး ကျွန်တော် တစ်ခုမှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီပြောင်းလာတော့ အခန်းတွေ ရှင်းတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်း လုပ်ထားတဲ့နေရာမှာ လျှောက်ဝင်စီရီ (walk in cabinet) အခန်းငယ် တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာတော့ ဘယ်တုန်းက ပစ္စည်းလည်းတော့ မသိဘူး။ သေတ္တာရှိကံထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုတော့ရှိတာ သတိရပါတယ်”

သံအမတ်ကြီးက “ဒီလိုဆိုသွားကြည့်ရအောင်” ဟု ဆိုပြီး အားလုံးအပေါ်ထပ် တက်ကြပါသည်။ ပထမအတွင်းဝန်က “သံအမတ်ကြီး အဲဒီအခန်းကို ကျွန်တော်လည်း ဖွင့်မကြည့်ဖြစ်တာ ဒီပြောင်းလာကတည်းက ဆိုတော့ ရှုပ်ပွနေမှာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့အပေါ်ရောက်လို့ အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ ပစ္စည်းအချို့ ကြားတွင် ၃ x ၁.၅ လက်မ ထင်ရှားသားများဖြင့် အခိုင်အမာ ရိုက်ထားသည့် အရွယ်အစားအားဖြင့် အလျား ၄ပေ x အနံ ၂.၅ ပေ x စောက် ၂ ပေခန့် ဟုမှန်းရသော သေတ္တာ (Crate) တစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုသေတ္တာကို အခန်းကျယ်ရှိသော ဧည့်ခန်းအထပ်၊ ဒုတိယထပ်ကို သယ်ယူကြပါသည်။ သေတ္တာကို မဖွင့်မီ အပြင်ပက စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည့်အခါ သေတ္တာမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို တစ်နေရာက တစ်နေရာသို့ မပျက်မစီး ကောင်းမွန်စွာ သယ်ပို့နိုင်အောင် အခိုင်အမာ ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာတစ်ခုဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါသည်။ သေတ္တာမှာ အခိုင်အမာပင်သံများဖြင့် ရိုက်ပိတ်ထားသောကြောင့် အထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းရှိနေသည်ကို မတွေ့ရပါ။

သံအမတ်ကြီးက ထိုသေတ္တာတွင်း၌ မည်သည့် ပစ္စည်းရှိနေသည်ကို သိချင်သောကြောင့် သေတ္တာကို မကျိုးမပျက်အောင် ဖွင့်ခိုင်းပါသည်။ သေတ္တာမှ သံတို့ကို တစ်ချောင်းချင်းပင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း နုတ်ယူကြရပါသည်။ သံတစ်ချောင်းတစ်ချောင်းမှာ အနည်းဆုံး ၃ လက်မရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ အဖုံးဘက် သစ်သားများကို ဖယ်ထုတ်ပြီးနောက် အတွင်းလှိုင်း

အပိတ်ကိုမပျက်စေရန် ဖြည်းဖြည်းချင်းထုတ်ရာ အဖုံးလည်း ပွင့်သွားပါသည်။ အတွင်း၌ အုန်းဆံပွင့်ကဲ့သို့ ထင်းရှူးသား ရွှေပေါ်စအမျှင်လေးများကို အထဲက ပစ္စည်းလှုပ်ရှားမှုကြောင့် မပျက်စီးအောင် အပြည့်ခံထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ (ထိုအချိန်ကာလမှာ ၁၉၉၆ - ခုနှစ်ကာလဖြစ်သော်လည်း ဤသေတ္တာကို ပိတ်ထားခဲ့သော အချိန်ကာလသည် ရှေ့ပိုင်းနှစ်အတော်များများ ကတည်းက ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ထိုအချိန်က ပစ္စည်းများကို မကျိုးမပျက်အောင် ဒဏ်ခံနိုင်အောင် ထည့်သော အစုအခံပစ္စည်းသည် ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ပလပ်စတစ်ဖေါ့ (သို့မဟုတ်) foam စသည်တို့ မရှိသောကြောင့် ထင်းရှူးသား ရွှေပေါ်စအမျှင်လေးများကိုသာ ထည့်ထားဟန်တူပါသည်။)

ထိုထင်းရှူးစအမျှင်လေးများ တော်တော်များများကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သောအခါမှာသာ အထဲက ပစ္စည်းကို မြင်ကြရပါသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ ရန်ကုန်က ဒေါ်တီတီမှ အကြားအမြင်ဖြင့် ဟောပြလိုက်သည်ကဲ့သို့ပင် ဘုရားဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆင်းတုတော်ကို တွေ့မြင်သောအခါ သံအမတ်ကြီးလည်း အတော်ပင် အံ့သြပါသည်။

“တော်တော်တော့ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ ဘယ်ရာ - ကျွန်တော့်လို ဒီဇိုက်ကို (၃) ခေါက်မြောက် ပြန်ရောက်တဲ့သူတောင် မသိတဲ့ကိစ္စကို သူက ဒီနယူးယောက်လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပဲနဲ့ အာရှပြုရုံနဲ့ ကွက်တိပြောနိုင်တာ အံ့သြစရာပါပဲ”

ထို့နောက် - ဆင်းတုတော်ကို အပြင်သို့ ထုတ်၍ ကြည့်ကြပါသည်။

ဆင်းတုတော်မှာ မီးခိုးရင့်ရောင် အပျော့စား သံကျောက်တစ်မျိုးဖြင့် ထုဆစ်ထားပါသည်။ ပုံစံမှာ မိမိတို့ မြန်မာပြည်ထုဆစ်သည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အိန္ဒိယဘက်မှ ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတစ်ဆူ ဖြစ်ပုံရပါသည်။ သေတ္တာထဲတွင် ထိုဆင်းတုတော်ကို မြန်မာပြည်သို့ ပို့ရန်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပြီး ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဦးသန်းမြန်မာ အမြဲတမ်းကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရှုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ် ကာလကတည်းက ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရပါသည်။ သံအမတ်ကြီး၏ စေခိုင်းချက်

အရ ဆင်းတုတော်ကို သေတ္တာထဲမှ (လှောင်ပိတ်ထားခြင်းမှ) ထုတ်ယူကြပြီးနောက် နံသာဖြူ နံသာနီတို့ဖြင့် သန့်စင်လျက် ရောင်တော်စွင့်ကြပါသည်။ ဤသို့ တွေ့ရှိရခြင်းကို တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း အကြောင်းစုံဖော်ပြလျက် ရန်ကုန်သို့ တင်ပြပါသည်။ တင်ပြရာတွင် ဆင်းတုတော်ကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပို့ရန်မှာ ခက်ခဲမှုများစွာ ရှိနိုင်သောကြောင့် နယူးယောက်မြို့ ဘရွတ်ကလင်းရပ်ကွက်ရှိ “လောကချမ်းသာဘုရားကြီး” တည်ရှိရာ “ဘရွတ်ကလင်း” ကျောင်းတော်သို့ ပေးအပ်လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ပါကြောင်းကို ပါတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မှ သဘောတူခဲ့သဖြင့် ထိုဆင်းတုတော်သည် ယခုဘရွတ်ကလင်းရှိ ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးစံပယ်တော်မူလျက် ရှိနေပါသည်။

အမှန်ကယ်အားဖြင့် ရန်ကုန်နှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့တို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ စက်လုံးသဏ္ဌာန် သဘာဝအားဖြင့် ကြည့်လျှင် စက်လုံး၏ အချင်းတိုင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တည့် တည့်နီးပါး၌ (nearly diametrically opposite) တည်ရှိနေကြသည့် မြို့နှစ်မြို့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတိုင်း တွက်ဆကြည့်ပါက ကမ္ဘာမြေသားကို ဖောက်လျက် အကွာအဝေးအားဖြင့် မိုင်ပေါင်း (၇၉၂၆) မိုင်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ မြေပြင်တစ်လျှောက်အကွာဝေးကို တိုင်းမည်ဆိုလျှင် မိုင်ပေါင်း (၁၂၀၀၀) မိုင်ခန့် ရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ တင်ပြလိုသည်မှာ ဒေါ်တီတီသည် ရန်ကုန်မှ ထိုမျှကွာဝေးသော၊ ၎င်းလုံးဝ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော နယူးယောက်မြို့ရှိ မြန်မာအဖွဲ့ရှုံးပေါ်တွင် နယူးယောက်၌ နေထိုင် ရောက်ရှိဖူးသူများပင် မရှိဘဲ နို့သည့်ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ပညာသို့ ကြားမြင်သိရှိပြောဆိုနိုင်ပါသနည်း။ လောကကြီးတွင် မိမိတို့ မသိ၊ မမြင်၊ မကြားဘူးသေးသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် ကိစ္စများစွာပင် ရှိနေပါသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

« « « ဘိုးသော်

ကိစ္စနီးကိစ္စ
နှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ချစ်လျက်ပါ ... မော့

အိပ်ထက်တွင်ရီလေးခိုတွဲလျက်ရှိသော အမျိုးသမီးတို့ လက် မမိုးနွဲ့ဖြင့်
အိပ်သုတ်လှိုက်ရင်း ကျွန်မ သက်ပြင်းနင်းနင်း ချစ်လိုက်မိသည်။ မြင်းတည်းခိုရုံရောက်သော
အချိန်နောင်းက ဦးခေါင်းတည်တည်နှင့် ဦးမိုးလျက်ရှိရာ သစ်ပင်ဖိုတို့ခံစား
အချိန်ကောင်းညွတ်နေရာသည်ကို အဝတ်ဖြင့် ခိုင်း မှုတ်တုံ့ပြုမိ၏။ ပြင်သစ်လူသည်
အချိန်ကြောင့် ရွက်သစ်ရွက်ဖြင့် ညှိုးမြဲမြဲလျှော့နေသော လို သစ်ပင်သစ်ကို ခိုင်းတုံ့ပြုမိ၏။
အောက်သို့ မာကျစ်လျက် တဖျစ်ဖျစ်မြဲမြဲကာ စီးတောက်လှေတော် အနောက်သို့
အနောက် လည်စင်းခံနေရုံမှာ ကျွန်မ၏ ဖြစ်အပ်ခဲ့ခြင်း။

အို - ကုန်ကုန် ဆိုရသော် ရင်တွင်းမှအပူသည် အပြင်လောကရှိ သူရိန်နေမင်း၏ အပူထက်ပင် ကျွမ်းလောင်သူမြို့ကလိက်ပါသေးသည်။ ထိုသောက အပူဒဏ်ကြောင့် နှလုံးစိုင်းသည်းသည် သစ်အိပ်ပင်ကိုင်းကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ပိန်လို အက်ကွဲနေရပါပြီ။

သစ်ပင်အိုများနှင့် ရွက်ကြွေခြောက်တို့ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည့် ကျွန်မ၏ အကြည့်တို့ကို အနီးအနားသို့ ဆွဲယူရုတ်လိုက်ကာ လက်ထဲတွင် ဖြန့်ကိုင်ထားမိသော "ထမင်းထည့်ထားသည့်ငှက်ပျောရွက်ဖက်" ကိုစိုက်ငေး ကြည့်မိပြန်သည်။ ဖက်ရွက်အတွင်းရှိ ထမင်းက လောလောလတ်လတ် ချက်မြှုတ်ထားခြင်းကြောင့် ပူနွေးလျက်ရှိပြီး မန်ကျည်းရွက်ကြော်ချဉ်ချဉ် နှင့် ငါးပိဇုတ်ကလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက် စားချင်စရာ။ ရင်တွင်းမှ သောကမီးများကြောင့် ဤထမင်းနှင့်ဤဟင်းသည် သဲနှင့် တွေ့ကပ်ခဲ့ဖူးအလား စားမဝင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ - စားမှဖြစ်မည်။ စားဝင်အောင် စားရမည်။ ခန္ဓာအတွက် အာဟာရကို ဖြည့်တင်းပုံထားပါမှ သွားလိုရာ ခရီးကို ရောက်အောင်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး သည့်နောက် စိတ်အာရုံကို တိတိကျကျပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန်ပင် စားပစ်လိုက်သည်။ တွေဝေမနေတော့။ သာမန်မိန်းမငယ်များ ကဲ့သို့ အားငယ်ဖျော့တော့မနေတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို သွက်လက် စွာလုပ်ဆောင်တော့မည်ဟုတွေးကာ အနီးရှိရောင်းငယ်လေး၌ ခြေလက်နှင့် အိုးခွက်တို့ကို ဆေးလိုက်၏။ လေတစ်ချက်အပူတွင် ဝဲလွင့်ပါလာသော တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့တို့က အမောအပန်းပြေစေသည်။ "တောတွင်းရှိ သစ်သီးသစ်ဖုတို့ကို ဂူးယူစား၊ တောတောင်ကြား စီးဆင်းနေသော စမ်းရေ ကြည်ကိုသောက်၊ လိုက်ဂူထဲ၌ ဘေးကင်းချမ်းသာစွာနေ" ထိုသို့သော ဘဝမျိုးကမှ အသက်ရှင်ရကျိုးနပ်လိမ့်ဦးမည်။ အငိုလွယ်အရှိုက်ခက်သည့် ဘဝမျိုး...။

လိမ့်ဆင်းကျလာသော မျက်ရည်စက်တို့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖွတ်သစ် လိုက်ပြီး ကျူရှုထိုင်နေရာမှ ထလာလိုက်သည်။ အမောပြေငြိမ့် ခရီးဆက် ရတော့မည်။ လျော့ရဲရဲဖြစ်နေသော ဆံတုံးကို တင်းရင်းအောင်ပြင်ထုံးလိုက် ပြီး မြေပြင်၌ ဖြန့်ခင်းထားသည့် ဖျာလိပ်ကိုလိပ်ကာ ခါးတွင်ပိုက်လိုက်၏။ ဒယ်အိုးကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲလျက် ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ သူမ ဦးတည်သွားနေသည်က ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးဆီသို့။

သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုသည့်အတိုင်း ပုဂံနေပြည်တော်ကြီး၏ မုခ်ဦးဝ အနီးသို့ ကျွန်မ ခရီးဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု မှန်သမျှသည် မြို့ရိုးတံတိုင်းကြီးကို လှမ်းတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အခိုက် လျော့ကျလွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မနှင့် ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးသည် အလှမ်း မကွာဝေးလှတော့။ ဟိုးအရင် မောင်ကြီးနှင့် လက်မထပ်ခင်က ပုဂံနေပြည် တော်အနီးသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိဖူးသော်လည်း ခုအခေါက်လောက် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ခြင်းပီတိမျိုးကို မခံစားခဲ့ရဘူးချေ။ ယခင်အခေါက်များက နေပြည် တော်ကြီးနှင့် ကျွန်မသည် လားလားမျှမသက်ဆိုင်၊ မြို့ရိုးနှင့်နန်းတော်သည် သူ့ဘာသာသူ နေ၊ ကျွန်မသည်လည်း မိမိဘာသာမိမိ နေလျက်ပင်။ ယခု အခေါက်ကတော့ မောင်ကြီးနှင့်နန်းတော်သည် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည် ကြောင့် မောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသော ကျွန်မဟာလည်း နန်း တော်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်လှပါ။ မောင်ကြီး၏ မျက်နှာ "ရှုမဝ" ကို တွေ့မြင်ရတော့ မည်။

"ဟဲ့ - ညည်းကြားပြီးပြီလား"

"ဘာကိုတုံးအေး - ညည်းကလည်းတော် - အထိတ်တလန့်ရယ်"

“ဘာဖြစ်ရမတုံး၊ သုံးမြို့ရှင် မင်းတရားကြီးရဲ့အမိန့်တော်လေ။ သာယာဝတီမြို့တည်ထောင်ဖို့အရေးပေါ့”

“အလိုအေ - မင်းတရားကြီးရဲ့အမိန့်တော်က ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး၊ ညည်းဟာလေ - စစ်စစ်စုစုနဲ့တော်”

“အမလေး - ကျုပ်တို့နဲ့ ဆိုင်မှာစိုးလို့ ပြောရတာအေ၊ မင်းတရားကြီးက သာယာဝတီမြို့တည်ထောင်ဖို့အတွက် ပုဏ္ဏားတွေကို မေးမြန်းတော့ လူစတေးမှ အောင်မြင်မယ်တဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် မင်းတရားကြီးက စတေးမဲ့လူကို စစ်သည်ရဲမက်တွေနဲ့ အရာခိုင်းလိုက်သတဲ့”

“ဘုရား - ဘုရား - ကြောက်စရာပါလား။ လူ့အသက်ကို စတေးမလို့တဲ့တော်။ ဒီပုဏ္ဏားတွေမို့လို့ ဟောရက်တယ်။ နောက်ပြီး မင်းတရားကြီးမို့ လုပ်ရက်တယ်”

“အလိုလေး - ဘာတွေ ဝေဖန်နေတာတုံး၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်နေဦးမယ်။ အဲဒါ ညည်းတို့တွေ သတိထားနေလို့ရအောင် ကျုပ်က ပြောပြတာ”

“အေးပါတော် - အေးပါ”

နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်ရသည့် စကားများကြောင့် ကျွန်မ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချစ်ပြန်သည်။ “သုံးမြို့ရှင်” သည် ထင်ရာစိုင်းနေချေပြီ။ အမှန်နှင့် အမှားမခွဲခြားဘဲ ဘေးစကားများကိုသာ ယုံကြည်လက်ခံနေချေပြီ။ ဘေးတို့၏ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မင်းတရားကြီး၏ တူတော်မောင်ဖြစ်သည့် မောင်ကြီးကိုလည်း “ပုန်ကန်မည့်သူ” အမှတ်နှင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလိုက်သောကြောင့် ယခုလို အပြေးလိုက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးရိုးပုံ တည်ကြည်ပုံကို ကျွန်မ အသိဆုံး။ မောင်ကြီးသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ “တိုင်းပြည်ကိုလုပ်ကြံမည့်သူ” မဟုတ်။ မောင်ကြီးဟာ မင်းတရားကြီးအတွက် သစ္စာရှိလှသည့်အမတ်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်မှန်ကို မင်းတရားကြီးမသိ။ မင်းတရားကြီး ယုံကြည်နေသည်က ဆင်ဖြူတော်မိုကြံစဉ်နေသူများ၏ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်စကားများကိုသာ။

“ဟိတ် - ရပ်လိုက်စမ်း”

ရှေ့တည့်တည့်ဆီမှ လျှောက်လာကြသော စစ်သည်ရဲမက်သုံးဦး၏ အမိန့်ဆန်ဆန်စကားသံကြောင့် ကျွန်မနေရာတွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ထိုသူတို့အား မာန်ပါပါစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကံငါးပါးအား မကျူးလွန်ထားသဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာမလိုပေ။ နောက်ပြီး - ကျွန်မဟာ သစ္စာရှိအမတ် “ပညာဓလ” ၏ ဇနီးမယားဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုသို့သော ရဲမက်ငယ်လေးများအား အနည်းငယ်မျှပင် ကြောက်ရွံ့စိတ်မဝင်။

“မင်းရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်မရဲ့နာမည် မအောင်ဖြူပါ”

“တနင်္ဂနွေသမီးပေါ့ - ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုသူသုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ကျွန်မ၏ နာမည်နှင့် မွေးနံ့ကို မေးမြန်းပြီးသကာလ ကျွန်မကို စေ့စေ့စစ်စစ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ ထိုသို့ ရှုကြည့်ရလောက်အောင်လည်း ကျွန်မ၏ ပုံသဏ္ဌာန်က ထူးကြယ်ဆန်းပြားနေသည်ကိုး။ စောစောက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လမ်းခရီးတွင် အသုံးဝင်သည့် ဖျာနှင့်ဒယ်အိုးပါလာလေရာ ဖျာကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခါးတွင် ပိုက်ထားပြီး ဒယ်အိုးကိုတော့ နေပူပြင်းလှသည့်အတွက် ခေါင်းတွင်ဆောင်ရွက်ထား၏။ နောက်ပြီး လမ်းရလပ်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့၍ ဘုရားတွင် ကပ်လျှူပူဇော်ရန် ရည်စူးပြီး ဓူးဆွတ်လာခဲ့သည့် သပြေပန်းသုံးလေးခက်တိုလည်း ခေါင်းတွင် ရွက်ထားသည့် ဒယ်အိုးလက်ကိုင်၏ကွင်း၌ ထိုးသိထည့်ထားသေးလေတော့ ကျွန်မပုံစံမျိုးက တစ်ရာတွင်တစ်ယောက် မြင်ခဲ့လှသည်မဟုတ်ပါလား။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကဲ - ဖမ်းခေါ်လာခဲ့”

“ရှင်”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံက ကျွန်မပဲ နားကြားမှားလေရာလား။ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့ ဆိုပါလား။ အံ့ဩမှင်တက်လျက် တောင့်တောင့်ကြီးလှနေ

မိမိတို့ရဲမက်နှစ်ယောက်က ကျွန်မ၏ဘေး၌ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဝင်ရပ်လိုက်ကြပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းကြတာလဲ။ ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့ - ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့”

“ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့”

“ဟိတ်ကောင် - ဘာတွေ အော်နေတာလဲကွ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မ ခြေထောက်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်တာကြောင့် ကျွန်မ ဖျက်လုံးတွေကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သဇင်ပွင့်လင်းက ခုတင်ခြေရင်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း ပြုံးစေ့စေ့ငေးကြည့်နေ၏။ ထိုအခါမှ ဪ - ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာပါလား။ ကျွန်မ၏ ငိုငိုတိုတိုအမှုအရာကြောင့် မွန်မြတ်ဦးက သိတတ်စွာဖြင့် ရေတစ်ခွက် ခပ်လာကာ ကျွန်မဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

“မယ်မင်းကြီးမ - မနက်စောစောစီးစီး နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ။ ဘာတဲ့ - ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့ ဆိုလား။ ဘာလဲ - ဆူးလေဘုရားမျိုးကြားမှာ လမ်းမကူးမီလို့ ရဲဖမ်းလို့လား။ မလုပ်နဲ့နော် ကောင်မလေး။ ရှင် ကျောင်းမပြီးသေးဘူး”

ထိုသို့ရယ်သွေးပြောလိုက်၍ ရေသောက်နေမိသည့် ကျွန်မ သီးမလိုပင် ဖြစ်သွားရ၏။

“မဟုတ်ရပါဘူး - မိန်းမရယ်၊ ကျွန်မ ထူးထူးဆန်းဆန်းအိပ်မက်တွေ မက်နေလို့ပါ”

ကျွန်မက ထိုနေရာ၌ စကားကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး ကျန်ရှိနေသေးသည့် ရေတစ်ခွက်ကို တစ်ကျွက်တည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြောစကားကို တို့လို့တွဲလောင်းရပ်ထားလိုက်တာကြောင့် မွန်မြတ်ဦး၏စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ယမ်းကာ ...

“ဟဲ့ - ဘာအိပ်မက် မက်လို့လဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို သိချင်လို့ပါ ဟယ်”

မွန်မြတ်ဦးက ကျွန်မပခုံးကို လှုပ်ယမ်းနေဆဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မက အိုက်တင်ခံနေလိုက်ပြီး ...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင်တို့ သိချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု မပြောချင်ဟန်ပြုလျက် အိပ်ရာမှထလာလိုက်သည်။ မွန်မြတ်ဦးက ကျွန်မ နောက်ကျောမှ အတင်းကပ်ပါလာကာ ကျွန်မ၏ကျောကို တကုတ်တည်းကုတ်နေပြီး မပြောမချင်း မေးလေတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်မလည်း ပြောချင်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ အိပ်မက်အကြောင်းကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဟာ - ဒါဆို နင် ပုဂံခေတ်ကို ရောက်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် မွန်မြတ်ဦးက တအံ့တဩ ဝမ်းပြောက်ပျော်ရွှင်စွာ ဂုဏ်ယူပြောလိုက်သည့်စကား။

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် နားဆင်နေသူ သဇင်ပွင့်လင်းကလည်း ...

“အမလေးဟယ် - အိပ်မက်မက်တာပဲ မင်းသားလေးနဲ့ပေါင်းရတယ်လို့ ဘယ်နှယ့် - အဖမ်းခံထိရတယ်လို့”

ဟူ၍ ထောပနာပြုသည်။ သူတို့၏ စကားများကြောင့် ကျွန်မ အမြီးစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း အိပ်မက်ကို မေ့ဈေးကပ်ပစ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် လိပ်ထားသောဈာန်ကို ထောင်ထား၏။ သို့သော်လည်း ဈာန်ချည်း သီးသန့်မဟုတ်။ ဈာန်တွင် အကျိုးအသစ်စက်စက်ကို ဝှင်ထားပြီး အောက်တွင်လည်း လှံချည်ဝမ်းဆက်ကို အဝတ်နှင့် တွဲဆက်ချည်ထားသေးသည်။ ဈာန်ရှေ့၌လည်း မိတ်ကပ်ဘူး၊ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်၊ တြာဉ်တို့ ထားရှိသည်။

ဘူးတို့ကို သူနေရာနှင့်သူ စီရင်ချထား၏။ နားလည်ရခက်သည့် ထိုအခြင်းအရာများကို ကျောင်းမှပြန်လာသော ကျွန်မက ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“မိကိုးရေ - ကြောင်ကြည့်မနေနဲ့၊ အခန်းထဲဝင်၊ တံခါးပိတ်၊ အဲ - နေဦးရှင် - ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ခေါ်မလာပါဘူးနော်”

အေးမော်ကြင်က ဖျာလိပ်ကို တွဲပတ်ရိုက်ရင်း စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်၍ ကျွန်မ နည်းနည်းအေးစောင်းသွားမိသည်။ မသိရင် ကျွန်မကပဲ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတွေကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာနေတာကျလို့”

“ငါ အဆောင်ကို ဘယ်တုန်းက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ခေါ်လာဖူးလို့လဲ။ မေးပုံကိုက ...”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန်နှင့် ရန်တွေလိုက်ပြန်တော့ အေးမော်ကြင်၏ မျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်သွားကာ ကျန်နှစ်ယောက်အား မျက်စိပစ်ပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် - မစောင်းစမ်းပါနဲ့ မိကိုးရယ်၊ ဒီလိုပါ - အေးကြင်က စိုးရိမ်ပြီး မေးလိုက်တာပါ”

“ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ။ နောက်ပြီး - နင်တို့တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ကျွန်မက စိတ်မရှည် လက်မရှည်နှင့် မေးလိုက်၏။

“ဖျာလိပ်နတ် ပင့်မလို့လေကွာ”

“ဘယ်လို - ဖျာလိပ်နတ် ဟုတ်လား။ အာ - ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဦး၊ တော်ကြာ နတ်ကိုင်နေဦးမယ်”

“မကိုင်ပါဘူးအေး၊ ငါ ပင့်တတ်ပါတယ်”

အေးမော်ကြင်က ဘယ်ကတည်းက နတ်ကတော်ဖြစ်နေသည် မသိ။

“အေး - ပြောပါဦး၊ ဖျာလိပ်နတ် ဟုတ်လား။ အာ - ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဦး၊ တော်ကြာ - နတ်ကိုင်နေဦးမယ်”

“မကိုင်ပါဘူးအေး - ငါ ပင့်တတ်ပါတယ်”

“အေး - ပြောပါဦး၊ ဖျာလိပ်နတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။ ငါ တစ်ခုမှ မကြားဘူးလို့”

“နင်တို့သုံးယောက်လုံးကို ငါ အံ့သြတယ် တကယ်ဟယ်။ ဘာလို့နလဲ - ဖျာလိပ်နတ်ဆိုတာ မိန်းမနတ်ဆိုပါတော့ကွာ။ သူက အမျိုးသားတွေကို မုန်းတယ်”

“ဪ - အေးနော်၊ ရှင်းသွားတာပဲ”

“အယ် - မိကိုးကလည်း လုပ်မှတော့ အားလုံးပါရမှာပေါ့။ မရဘူး နင်လည်း ပါရမယ်”

ကျွန်မ၏ အော်သံက ကျယ်စောင်စွာထွက်ဖော် ဟောပေမယ့် ထိုအော်သံ၏ အကူအညီထောင်းသံအပေါ် အရေးလုပ်ကူညီမည့်သူ မရှိ။ ရဲမက်တို့က နားလည်ရခက်သည့် ခတ်ထန်ရင့်သီးသော အမူအရာထို့ဖြင့် အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး အခန်းဝယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆောင်တွန်းပို့လိုက်သည်။ ဆောင်တွန်းလိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ပုံခနဲလဲကျသွားရ၍ ဒူးခေါင်းနှင့် တံတောင်ဆစ်နေရာတို့၌ ဥန်းဝံသွားရပေမယ့် ဂရုစိုက်နိုင်သေး ...။

နောက်ဆုံး သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မလက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ရပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲလိုက်သည်။ အယုံအကြည်ရှိလှ သည်မဟုတ်သော်လည်း အသစ်အဆန်း လုပ်ကြည့်ရမည်ဖြစ်၍ စိတ်ထဲ၌ အမြူးလျက်ရှိသည်။

မှတင်ပေါ်တွင် လေးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြပြီး ကိုယ်စီကိုယ်စီ လက်နှစ်ဖက်ကြွရုံမြှောက်ကာ ဖျာလိပ်ကို ပင့်မထားကြသည်။ အရောင် တောက်နေ၏။

“အဟမ်း - အို - ဖျာလိပ်နတ်သခင် - အမေမအောင်မြဲရှင့် - သမီးတော် တို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အမေအခြေပြပါရန်အတွက် ဤဖျာလိပ်ရှိရာဆီသို့ အမေကြွခဲ့ပါရန် တနင်္ဂနွေသမီး ကျွန်မ အေးမော်ကြင်က ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ အမေ မအောင်မြဲရှင်မကြီး - ကြွခဲ့တော်မူပါ။ အမေ မအောင်မြဲရှင်မကြီး - ကြွခဲ့တော်မူပါ”

အေးမော်ကြင်က ထိုစကားစုကို အသံနေအသံထားဖြင့် သာယာ နွဲ့နောင်းစွာဆိုနေတာကြောင့် ကျွန်မရယ်ချင်လာမိသည်။ အေးမော်ကြင်က တကယ့်နတ်ကတော်အတိုင်းပဲဟု စိတ်ထဲကတွေးလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်။ အေးမော်ကြင်ကတော့ မျက်ဝန်းတို့ကို မေးပိတ်လျက် သံနေသံထားဖြင့် တိုးတစ်လှည့်ကျယ်တစ်လှည့်အော်နေစဉ် မွန်မြတ်ဦးနှင့် သဇင်ပွင့်လင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဖျာလိပ်ကလည်း ဖျာလိပ်ကို အသာမလျက် မျက်လုံး တို့ကို ပိတ်ထားကြသည်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်သာ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

“အမေ မအောင်မြဲရှင်မကြီး - ဤဖျာလိပ်သို့ ကြွရောက်လာပြီဆိုရင် သမီးတို့ သိသာမြင်သာအောင် သမီးကို ဖျာလိပ်နဲ့ နှစ်ချက်ရိုက်ပြတော်မူပါ ရှင့်”

အေးမော်ကြင်က ထိုသို့ဆိုလိုက်ပြီးသည့်အခါ အံ့အားသင့်စရာအဖြစ် အပျက်ကို ကျွန်မ တွေ့ကြုံလိုက်ရသည်။ ဖျာလိပ်သည် အေးမော်ကြင် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အေးမော်ကြင်ဘက်သို့ ကိုင်းညွှတ်သွားကာ နှစ်

ချက်ရိုက်ပြသည်။ သဇင်ပွင့်လင်းနှင့် မွန်မြတ်ဦးတို့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်မိသည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အံ့ဩနေ ကြပုံရသည်။ မထူးဆန်းဘူးလား။

“ဟယ် - တကယ်ပဲနော်။ ဒါ - ဒါဆို ဖျာလိပ်နတ် ဝင်လာပြီပေါ့ - ဟုတ် လား”

မွန်မြတ်ဦးက ဝမ်းသာအယ်လဲမေးလိုက်သည်။ အေးမော်ကြင်ကလည်း ပြုံးတုံ့တွံနှင့် ခေါင်းကို မြန်မြန်ညှိတ်ပြရင်း ...

“နယ်မှာတုန်းက သဇင်ပွင့်လင်းမှာ ချစ်သူ ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် သူမကို သုံးချက်ရိုက်ပြတော်မူပါ”

အေးမော်ကြင်ကစပြီး ကျွန်မတို့ လေးယောက်က တစ်ယောက်တစ် နယ်စီ၊ အဆောင်ရောက်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နယ်ကကိစ္စများကို ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် လုံးစေ့ပတ်စေ့မသိချေ။ သို့ကြောင့် ထိုမေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ သဇင်ပွင့်လင်းတွင် ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသလား။

“ဟယ် - ရိုက်ပြီ - ရိုက်ပြီတော့။ ဟုတ်သလား - မိသဇင်။ ရှင်မှာ ချစ်သူ ရှိခဲ့လား ပြောစမ်း”

ဖျာလိပ်က အမှန်ပင် သဇင်ပွင့်လင်း၏ ခေါင်းဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွား ပြီး သုံးချက်ရိုက်ပြတာကြောင့် မွန်မြတ်ဦးက ပြုံးပြီးပြီးနှင့်မေးလိုက်သည်။

“အာ - စိတ်ညစ်ပါတယ်။ မော်ကြီး - နင် ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာ လဲ။ အနာဟောင်းကို လာမဆွနဲ့”

သဇင်ပွင့်လင်းက မျက်နှာကလေး စူပပ်ပုပ်နှင့်ဆို၏။ သည်အတိုင်းဆို မှန်နေပြီပေါ့။ သို့ပေမဲ့ - ကျွန်မကတော့ ယခုထက်ထိ မယုံကြည်သေးပေ။ သို့ကြောင့် ...

“ဟဲ့ - ငါ့ကိုလည်း မေးပေးဦးဟာ။ ငါ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက D ဘယ်နှလုံးထွက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မေးပေးပါလား”

“ဪ - ကိုယ် ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခု ထွက်သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် မသိဘူးလားမိကိုးရ”

“သိတာတော့ - သိတာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ - နတ်သိ မသိ သိချင်လို့။ မေး မယ့်သာ မေးစမ်းပါ - အေးကြင်ရာ”

“ဟယ် - နင်ကလည်း အဲဒီလိုဆို နင်က နတ်ကို ပညာစမ်းသလိုဖြစ် နေမှာပေါ့။ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးသွားဦးမယ်”

“မသိဘူးဟာ - ငါ့စိတ်ထဲ ဒီဝေဒါဖြစ်နေလို့ပါ။ မေးပေးဟာ”

ကျွန်မက ဇွတ်အတင်းမေးခိုင်းတာကြောင့် အေးမော်ကြင်လည်း ရွံ့တွန့်တွန့်နှင့် မမေးချင်မေးချင် မေးလိုက်သည်။

“ကိုးကိုးချိုဆိုတဲ့ သမီးတော်ကလည်း သူ့ ဆယ်တန်းက ဂုဏ်ထူး ဘယ်နှဘာသာ ပါသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မေးစမ်းနေပါတယ်။ တစ်ခုကို တစ်ချက်စီ ရိုက်ပြပေးတော်မူပါ”

အေးမော်ကြင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်အခါ ဖျာလိပ်က ကျွန်မဘက်သို့ စောင်းယဲ့လာပေမယ့် ချက်ချင်းမရိုက်သေးချေ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲက ပြုံးလိုက်မိ ၏။ ကျွန်မက နတ်ကို မယုံသည်မဟုတ်။ ကျွန်မ မယုံကြည်သူက အေးမော် ကြင်ကိုသာ။ ဤကိစ္စကို အေးမော်ကြင်ကသာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့ပြီး ယခုလည်း သူကချည်းပဲ မေးနေလေရာ ဖျာလိပ်အတွင်းသို့ နတ်အမှန်မဝင် ဘဲ သူ သိသည်များကို ဖြေကြားနေခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် - မေးစွန်း၏ အဖြေကို သူ မသိချေ။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်တော့ သူ “နင်” လေပြီ။ ထိုစဉ်...

“ဗန်း - ဗန်း - ဗန်း”

ရိုက်သံပြင်းပြင်းနှင့် ကျွန်မ ခေါင်းကို သုံးချက်ရိုက်လိုက်တာကြောင့် မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားတော့သည်။

“ဟာ - သုံးချက် ချလိုက်ပြီ။ ဟုတ်လား - မိကိုး။ ရှင် ဂုဏ်ထူးသုံးခုပါတာ လား”

“အမလေး - သေရော၊ နာလိုက်တာ။ ဟုတ်တယ်ဟေ့ - ဟုတ်တယ်။ အမိုး ယုံပါပြီ အမေဖျာလိပ်နတ်ရယ်။ ခြည်းခြည်းပဲ ရိုက်ပါတော့”

“ကဲ - ကောင်းတယ်၊ ငါ မပြောဘူးလား။ နင်က သဘောရိုးမှ မမေးဘဲ ကိုး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် မေးကြသည်မှာ ည (ခ) နာရီအထိ။ ဖျာလိပ်နတ်ရှင်ဖြေသမျှ အကုန်လုံးနီးပါး မှန်နေ၍ ကျွန်မ အပါ အဝင် သူငယ်ချင်းအားလုံး ယုံယုံကြည်ကြည် မေးဖြစ်ကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ ဖျာလိပ်နတ်မေးရင်း စိတ်ရွှင်လန်းတက်ကြွသွားရသည်မှာတော့ အမှန်။ ညရှစ်နာရီကျော်မှပဲ ကျွန်မတို့ အတင်းဘရိတ်အုပ်ကာ နတ်ပြည်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။

အိပ်သည်နှင့် အိပ်မက် မက်ပြန်ပြီ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်မက ကျွန်မ မဟုတ်တော့ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက် မက် သည်ဆိုပေမယ့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်နှင့်မခြား။ ရင်နှင့်စွာ ခံစားနေရ၏။

ကျွန်မကို သူတို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီ။ ကျွန်မတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ကို ရုန်းကန်အော်ဟစ်ပြောဆိုနေပါသော်လည်း သူတို့ အလေးမထားဘဲ သူမလက်တစ်ဖက်ဆီကို ဆွဲကိုင်ချုပ်နှောင်လျက် တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွား ကြသည်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းရတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ ဘာအမှား တူးလွန်မိလို့လဲ”

ကျွန်မ၏ အသံက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဟိန်းခနဲလွင့်ပျံ့ထွက်သွားရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချောင်းမြောင်းငေးကြည့်နေကြသော ဈေးသူဈေးသား အချို့ မှာ သူမအပေါ် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်သွားကြသည်။ စစ်သည်များကတော့ သူမကို ဇုတ်လေသည်ငါးမိ ရှိသည်ဟုပင် မထင်။ သူမ စကားကို ဖြေရာ ခေါ်ဟု သဘောထားကြဟန် ရှိသည်။ သူမတွင် မိကိုးရာမဲ့ ချေပြီ။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း - ငါဟာ အမတ်မင်း ပညာလေ့ရဲ့ ဇနီးပဲ။ နင်တို့ တစ်တွေ ဒီလို ဆက်ဆံလို့ မရဘူး”

ကျွန်မ ထိုသို့အော်ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သူမ နှုတ်ကိုသူမ ထိန်းအုပ်လိုက်ရသည်။ မဖြစ်သေးချေ - မည်သို့သော ကိစ္စကြောင့်ဖမ်းဆီးရသလဲဆိုတာ မသိသေးဘဲ ထိုသို့ပြော၍ မဖြစ်။ တော်နေကြာ - မောင်ကြီးပါ သူမကြောင့်ဘေးဒုက္ခရောက်ကုန်လျှင် ခက်ချေမှာပေါ့။ ကျွန်မ မာနနှင့်ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့ကို လျှော့ချလိုက်ကာ ရုန်းကန်မှုမပြုတော့ဘဲ သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ အသာတကြည် လိုက်ပါသွားလိုက်တော့သည်။

ရဲမက်နှစ်ဦး၏ ညာတာမှုကင်းမဲ့သည့် လက်နှစ်စုံကြား၌ အားလျှော့သိမ်ငယ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ နန်းတော်၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ နန်းတော်၏ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ဖြစ်သလဲဆိုတာ ဂယနကမသိသော်ငြားလည်း သေချာတာကတော့ ထိုနေရာတွင် လုံခြုံမှုကင်းမဲ့ပြီး အေးခဲရက်စက်သည့် အငွေ့အသက်တို့ လွှမ်းခြုံစိုးမိုးလျက်ရှိသည်ကို စိတ်သန္တာန်၌ ခံစားသိရှိလိုက်၏။ နေရာက မှောင်နေသည်။ ကြမ်းပြင်၌ အေးစက်စက် အထိအတွေ့တို့ကို ခံစားနိုင်လျှောက်မိသည်။ အနံ့အသက်က မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့မှု မရှိ၊ ညီစိုစို အောက်သိုးသိုးအနံ့တို့ကို ရှုရှိုက်မိသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်တို့က နှလုံးသွေးကြောတို့မှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားတာကြောင့် သူမ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရန် သတိရသွားပြန်သည်။

“ကယ်ကြပါ - ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကို မဖမ်းကြပါနဲ့။ ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ - လွှတ်ပေးကြပါ”

ကျွန်မ၏အော်သံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပေမယ့် ထိုအော်သံအကူအညီတောင်းသံအပေါ် အရေးလုပ်ကူညီမည့်သူ မရှိ။ ရဲမက်တို့က နားလည်ရစေသည့် ခက်ထန်ရင့်သီးသော အမှုအရာတို့ဖြင့် အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆောင်တွန်းပို့လိုက်သည်။ ဆောင်တွန်းလိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ပုံခနဲလဲကျသွားရ၍ ဒူးခေါင်းနှင့် တံတောင်ဆစ်နေရာတို့၌ ပွန်းပဲ့သွားရပေမယ့် ဂရုမစိုက်နိုင်သေးသစ်သားတိုင်နားသို့ပြေးကာ လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်မိသည်။

နောက်ပြီး - အသိချင်ဆုံးက သူမကို ဘယ်အတွက်ကြောင့်ဖမ်းဆီးရပါသလဲ။ သို့ပေမဲ့ - ကျွန်မ၏ တောင်းဆိုချက်၊ တောင်းပန်ချက်မှန်သမျှ သဲထဲရေသွန်း၊ တံခါးကိုပိတ်၊ သော့ခတ်ထွက်ခွာသွားသော ထိုသူတို့ကို ဝေးကြည့်ရင်း အံ့ကြိတ်မိသည်။ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလဲ၊ ချစ်ရသူ မောင်ကြီးအတွက် ဟိုးအဝေးကနေ တစ်ကိုယ်တည်း အံ့ခဲလိုက်လာခဲ့သူ ကိုမှ သူတို့က ဖမ်းရက်လေခြင်း။ ကျွန်မအဖြစ်က တောရပ်မှနေ မင်းနေပြည်တော်သို့ ထောင် နန်းစံရန်ရောက်လာခဲ့ရသလိုပင်။ မှောင်ပိန်းလျက်ရှိသော သစ်သားခန်းလေး၏ အပြင်ဘက်သို့ ဝေးမောကြည့်ရင်း ကျွန်မ သိမ်ငယ် နှမ်းလျှော့ ငိုချမိတော့၏။

“မအောင်ဖြူ - ဟုတ်တယ်၊ မအောင်ဖြူတဲ့”
ကျွန်မ၏ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောလိုက်သည့် နာမည်တစ်ခုကြောင့် အေးမော်ကြင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“နေပါဦး - သေချာလို့လား။ နေဦး - နင့်အိပ်မက်ကို အစအဆုံး ပြန်ပြောပြပါဦး”

အေးမော်ကြင်က ဇာတ်လမ်းကို အစကပြန်စဉ်း၏။
အခုလေးတင်ပြောသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်မက ရစ်နေပြီဟု တွေးထင်မိပေမဲ့ သူ့ပုံစံ ဂျီကျနေခြင်းနှင့်မတူဘဲ အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေသည့် သဏ္ဌာန်။

“ကဲ - ထပ်မမေးနဲ့နော်။ သေချာနားထောင်၊ ပုဂံခရီးစဉ်က ပြန်ရောက်တဲ့ညမှာပဲ ငါ အိပ်မက်ကို စမက်တာ။ ဒီလိုဟာ စေ့ချင်း ငါက တောထဲမှာ ချွက်ပြုတ်ပေးနေတာ။ နောက်တော့ ဒယ်အိုးကို ရေဆေးပြီး ဆက်ထွက်လာရော အိပ်မက်ဆိုမှတော့ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့။ ချက်ချင်းပဲ မြို့ရိုးကြီးကို မြင်ရရော။ လူတွေလည်း စည်ကားနေတယ်။ နောက်တော့ ငါ့ကို စစ်သားတွေ

အဲ - ဘုရင့် ရဲမက်တွေ လာဖမ်းခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ လန့်နိုးလာတာပဲ”

ကျွန်မက ကျွန်မ မြင်မက်ခဲ့သည့်အတိုင်း မှတ်မိသလောက် ပြောပြလိုက်ရာ ကျွန်မ ပြောသမျှကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားဆင်နေသူ အေးမော်ကြင်ခမျာ ကျွန်မ စကားလည်းဆုံးရော “အမလေးဟယ်” ဟု အော်ကာ ခုတ်ပေါ်သို့ ထိုင်ရက်သား လဲကျသွားတာကြောင့် အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်သွားရသည်။

“ဟဲ့ - မော်ကြီး၊ နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အဲ့ - အဲ့ ဩစရာကောင်းလို့ပါ။ နေပါဦး - မဟုတ်သေးပါဘူး။ နင်က အိပ်မက်ထဲက အဲဒီအမျိုးသမီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း - ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ နင်တို့တော့ မက်ဖူးမလား မသိဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ကပဲ ပြေးလွှားနေရသလို အော်ဟစ်နေရသလို ခံစားရပေမဲ့ တစ်ခေါက်တလေကျ အဲဒီလူက ကိုယ်မဟုတ်တော့ဘဲ ပြေးနေတဲ့ လူကတခြား၊ ကိုယ်ကတခြား ပြေးနေတဲ့လူကို ကိုယ်က ကြည့်နေရသလို ဖြစ်သွားတာမျိုးကို နင်တို့ မက်ဖူးလား။ ဒီအိပ်မက်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲဟ။ တစ်ခါတလေ ငါက အဲဒီအမျိုးသမီးနေရာ ရောက်သွားလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ငါက ဘေးလူဖြစ်သွားလိုက်နဲ့။ သိပါဘူးကွာ - အိပ်မက်ပဲ မက်ချင်သလိုမက်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ထူးဆန်းနေတာက မနေ့ကအိပ်မက်ရဲ့ အဆက်ကို ဒီနေ့ဆက်မက်တယ်ဆိုတာကတော့ သာမန်မဟုတ်ဘူးနော်”

ကျွန်မက ကျွန်မ ရင်ထဲမှခံစားချက်ကို သူငယ်ချင်းများအား ပြောပြခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများကတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ယုံကြည်သူ ရှိသလို မယုံကြည်သူလည်း ရှိသည်။ စိတ်စွဲလမ်းသူဟု ထင်သူက ထင်သည်။

“အမလေးဟယ် - ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အေးကြင် - ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာတွေ ထူးဆန်းနေတာလဲ။ သေချာရှင်းပြလေဟာ”

“အေး - အဲဒီဇရာလိပ်နတ်ရှင်ရဲ့ လူ့ဘဝအမည်က မအောင်မြင်တဲ့ နောက်ပြီး နင်ပြောနေတဲ့ အိပ်မက်ကလည်း သူ့ဘဝရဲ့ဇာတ်ကြောင်းနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ နင် အဲဒီအကြောင်းတွေ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟေ - ဟုတ်လား။ ငါဆို အခု နင်ပြောပြမှ သူ့အကြောင်းတွေဆိုတာ သိရတာ။ နာမည်တောင် ကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ် - တိုက်ဆိုင်ချက်နော်”

သဇင်ပွင့်လင်းက တအံ့တဩရှေ့ရွတ်လိုက်မီသလို မွန်မြတ်ဦးကလည်း ထိုတိုက်ဆိုင်မှုအပေါ် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ အံ့အားအသင့်ဆုံးသူကတော့ ကျွန်မ။ အေးမော်ကြင်၏စကားကြောင့် တွေဝေသွားရပြီး အိပ်မက်အကြောင်းကို အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ ထိုအိပ်မက်ကို ဇရာလိပ်နတ်မေးပြီးမှ မက်ပါက စိတ်စွဲလမ်းခြင်းဟု ထင်မှတ်နိုင်ပေမယ့် ယခုများတော့ ထိုအိပ်မက်ကို စောစီးစွာ ကြုံမြင်မက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

အိပ်မက်သည် ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။ ယခင်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထောင်နန်းစံနေရသကဲ့သို့ မြင်မက်ခဲ့သော်လည်း ယခုနေ့ညတွင်တော့ ထောင်ထဲ၌ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက ကျွန်မနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်ကာ ထောင်ဝင်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်လျက် ရှိကိုင်နေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ပန်းရောင်ဈေးဈေးချည်ကြမ်း ထည်ဝမ်းဆက်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ဆံကေသာက ကျောပေါ်၌ လျှော့ရဲကျနေသည်။ ရှိကိုင်၍ထားသော ကြောင့် မျက်ဝန်းတို့ မှိုမောက်နီမြန်းနေ၏။

“ညီမရယ် - အစ်မဘဝက ကံဆိုးပါတယ်”

သူမက ရှိကိုင်သံနောသော လေတိုးတိုးနှင့် စကားကို ညင်သာစွာ ဆိုလိုက်ရင်း ပါးပြင်ထက်မှမျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“အစ်မဘဝမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဆိုးမင်းညစ်ရဲ့လက်အောက်မှာ လူဖြစ်ရတဲ့ပြည်သူတွေရဲ့ဘဝကိုက ခါးသီးလွန်းတာပါ။ အကောင်းကို အဆိုးမြင်၊ အဆိုးကို အကောင်းမြင်မှတော့ လောကသဘာဝတွေ ဖောက်ပြန်ကုန်ပြီပေါ့၊

သူမက ခရီးပန်းသည်ဒဏ် ရဲမက်တို့၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်တို့ကြောင့် မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှ ပြောလိုသည့်စကားများကို ရှည်လျားစွာ ဆိုလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်လိုက်၏။ သူမသည် ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် စိတ်ဓာတ်ပြင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။

“အစ်မကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းနာမည်က ပညာဗလတဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူပါကွယ်။ သူက မင်းတရားကြီးရဲ့ တူတော်မောင်လည်း ဖြစ်တဲ့ သစ္စာရှိအမတ်တစ်ဦးပေါ့။ မောင်ကြီးက အလွန်တည်ကြည်ပြတ်သားတဲ့သူ။ မောင်ကြီးရဲ့ပြတ်သားမှုကြောင့်ပဲ အခုလို သူတစ်ပါးတွေရဲ့ ရောက်တွန်းမှုကို မောင်ကြီးခံလိုက်ရတာ။ နောက်ဆုံးတရားခံက အစ်မကြောင့်ပါပဲလေ”

သူမက နောက်ဆုံးစကားကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာဆိုလိုက်သည်။ သူမ၏ အသံက တုန်ယင်နေ၍ မချီတင်ကံခံစားနေရကြောင်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ သူမကို နှစ်သိမ့်လိုပေမယ့် သူမ၏ ရင်ထဲမှ သောကအပူမီး တောက်များကို ကျွန်မ၏ ရေစက်ရေပေါက်စကားလုံးလေးများက ပြိုမီးသတ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ သူမ ပြောမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် - အဓိက တရားခံက အစ်မ။ ဟောဒီက မအောင်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ။ မောင်ကြီးက စေ့စပ်အောင်သွယ်ထားတဲ့ ခြံ့ဝန်မင်းရဲ့သမီးကညာကို မယူဘဲ အစ်မကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့လို့သာ ခြံ့ဝန်မင်းက အပြိုးထားပြီး အခုလို ကုန်းတိုက်ရောက်တွန်းခဲ့တာ”

ကြေကွဲနေသူဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေသူတို့၏ သဘာဝမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရလျှင် အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ရှိုက်ငိုတတ်ပေမယ့် အနီး

အနားတွင် လူရှိနေပါက ရင်စွင့်ပြောပြတတ်သည်က မွေတာဖြစ်၍ သူမပြောသော စကားများကို ကျွန်မ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားဆင်ပေးနေမိသည်။ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် သူမ၏အငိုမျက်နှာကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိစဉ် မှောင်မိုက်မိုက် အကျဉ်းထောင်အတွင်းသို့ ရဲမက်တစ်စု ဝင်ရောက်လာသည့်အသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် အိပ်မက်မှနေ ကျွန်မ လန့်နိုးလာခဲ့မိတော့သည်။

အိပ်မက်သည် အခန်းဆက်ရှင်ရှင်ကားဖဲမာ ညစဉ်ညဆက်မြင်မက်နေခဲ့သည်မှာ မနေ့ညကဆိုလျှင် သုံးညမြောက်ခဲ့ပြီ။ ပထမမြင်မက်စဉ်က ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးရွံ့စိတ်မရှိတော့ဘဲ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ၌ ပုဂံပြည်သို့ ရောက်ရှိနေရခြင်းအပေါ် နှစ်ခြိုက်ပျော်ဝင်လာမိသည်။ အမှန်တော့ စာအုပ်များမှနေ၍ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲတွင် ပုဂံခေတ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ယခုတော့ အိပ်မက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ကူညီမှု (သို့မဟုတ်) ပုံဖော်ပေးမှုကြောင့် ပုဂံပြည်သို့ အိပ်မက်မှတစ်ဆင့် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရလေပြီ။

ဟိုးအဝေးဆီသို့ အုပ်စုလိုက်ပျံသန်းထွက်ခွာသွားကြသော အိပ်တန်းဝက် ငှက်ငယ်များကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဗိုလှိုက်နာကြင်သွားမိသည်။

အတိတ်ဟူသည့်အတိုင်း ပုံရိပ်တို့သည် အာရုံတွင် ဟိုတစ်ကွက်သည် တစ်ကွက်နှင့် မသဲမကွဲပြေးလွှားလျက် တမျိုးမျိုးတဖျတ်ဖျတ် ပေါ်လွင်လာကြသည်။ အတိတ်တွင် ချိုမြိန်ခြင်းနှင့် နာကျင်ခါးသက်ခြင်းတို့က ရောယှက်ထွေးဖက်နေကြ၏။ ပထမဦးဆုံး အာရုံ၌ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာသည်က ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားနေသည့်မြင်ကွင်း။ ထက်နည်းအားဖြင့် ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ချစ်ရည်လူးနေသည့်မြင်ကွင်း။ ပျားသကာကဲ့သို့ ချိုမြိန်သည့်အရသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ထိုအဟိတ်တို့

တကြော့ပြန်ဝေးကြည့်နေမိစဉ် အတိတ်ခါးခါးက အာရုံတွင်းသို့ ဇွတ်အတင်း တိုးဝင်လာလေသည်။

ဖန်းမောင်နှံနှစ်ဦး ယုယကြင်နာထွေးပိုက်၍ မဝသေးခင် ကံကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့သည်။ ဝမ်းဖွန်းသည် အမတ်မင်းပညာဗလသည် စေ့စပ်ကမ်လှမ်းထား သော မြို့တော်ဝန်၏သမီးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုမပြုဘဲ အညတရ ကျေးတောသူ သူကြီးသမီး ကျွန်မ မအောင်ဖြူကို လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။ ဥစ္စာနေပကာသနထက် နှလုံးသားမေတ္တာတရားကို အလေးထားဦးစားပေးခဲ့ သည်။ မောင်ကြီး၏ဖြူစင်သည့်စိတ်ထားကို ကျွန်မ မြတ်နိုးလေးစား၍ မဆုံး နိုင်အောင်ဖြစ်နေစဉ် အပြီးအတေးထားသူ မြို့ဝန်မင်း၏ ကုန်းတိုက်စကား ကြောင့် မောင်ကြီး အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

မောင်ကြီးနှင့် သုံးမြို့ရှင် မင်းတရားကြီးတို့သည် တူဝရီးတော်စပ်ကြ သော်လည်း နန်းတွင်းအာဏာတည်းဟူသော လောဘ၏ အမှောင်တိုက် အပင်းသွင်းမှုကြောင့် သွေးသားသံယောဇဉ်ကို မင်းတရားကြီး မမြင်တော့ ချေ။ တစ်ပါးသူ၏ ကုန်းချောစကားကို ယုံမှားသက်ဝင်ပြီး မောင်ကြီးကို ဖမ်းဆီးသွားခဲ့သည်။ မောင်ကြီး ဒုက္ခရောက်နေရသည်ကို မကြည့်ရက်၍ မည်မျှဝေးကွာပါစေ၊ ရောက်အောင်သွားမည်ဟုတွေးကာ ဈာတစ်ချပ် အိုးတစ်ခွက်ဆွဲပြီး မောင်ကြီးရှိရာ နေပြည်တော်ဆီသို့ ထွက်လိုက်လာခဲ့၏။ ရေ၌ပို၍ ဆိုးရွားရက်စက်သော ကံကြမ္မာတစ်ခုက စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်ကို တော့ ကြိုတင်မသိခဲ့။

သုံးမြို့ရှင်ကျစွာမင်းတရားကြီးသည် အောက်မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြို့သုံးမြို့ ကို အစိုးရထားသည်နှင့်အညီ ပြည်နယ်မြို့များကို တည်ထောင်တိုးချဲ့လျက် ရှိရာ ကျွန်မ နန်းမြို့တော်ဆီသို့ ခရီးဆက်လာနေစဉ်တွင် သာယာဝတီမြို့ရိုး ကို တည်ဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ ပညာရှင်များက တွင်းနက် နက်တူးပြီး မည်မျှပင် ကြိုးစားပမ်းစား မြို့ရိုး တိုင်ထူပါသော်လည်း ဓမ္မပြင် တို့ ကွဲအက်၍တစ်မျိုး၊ မိုးတို့သည်းထန်စွာ ရွာ၍တစ်ခုဖြင့် ရာသီဥတု၏ ရုတ်ခြည်းမောက်ပြန်မှုကြောင့် တိုင်ထူ၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် မင်းတရားကြီး

က မင်းတိုင်ပင်အမတ်ပုဂ္ဂိုလ်များအား စန်းလက်နက္ခတ်တို့ကို ထွက်ခွာစေ ရန် ခိုင်းစေခဲ့သည်။

“အရှင်မင်းကြီးဘုရား - ဤမြို့တော်ကို တည်ထောင်ဖို့ရန်အတွက် စတေးရန် လိုအပ်နေသောကြောင့်ပါဘုရား”

“ဘာများ လိုအပ်နေသလဲ။ လိုအပ်ရာကို လျှောက်တင်ကြစမ်း ပုဂ္ဂိုလ် တို့”

“လျှောက်တင်ရမည်ကို မဝံ့မရဲဖြစ်ရပါတယ် ဘုရား”

“ဘယ်လိုအရာကို စတေးရမှာမို့လို့လဲ။ မြန်မြန် လျှောက်တင်စမ်း”

“အချိန်အခါ ကျရောက်သည့်အခါ “အောင်” ဟူသော တနင်္ဂနွေသမီး တစ်ယောက် တစ်မှုထူးခြားတဲ့အသွင်ပုံစံနဲ့ မြို့တော်သို့ ရောက်လာလိမ့် မယ်။ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ အသက်ကို စတေးပါမှ မြို့ရိုးတိုင်ထူခြင်းအမှု အထ မြောက်အောင်မြင်နိုင်မှာပါဘုရား”

ပုဂ္ဂိုလ်များဖြူ ပုဂ္ဂိုလ်များညိုတို့သည် စာနာတရားခေါင်းပါးစွာဖြင့် ထိုသို့သော မဆင်မခြင်ဟောချက်ကို လျှောက်တင်ခဲ့ကြပြီး ကြင်နာသနားစိတ်နည်း သည် မင်းတရားကြီးက ထိုဟောချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုခဲ့သော ကြောင့်လည်း ကျွန်မနှင့်မောင်ကြီး ပို၍ဝေးခဲ့ရသည်။ တစ်ဘဝစီကွာခြားရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့ပြီ။

အကျဉ်းထောင်မှနေ ကျွန်မကို သူတို့ခေါ်ဆောင်သွားသည့်နေရာက တွင်းဝတစ်ခုအနီးသို့ ဖြစ်သည်။ လက်ပြန်ကြီးတုပ်ခံထားရသော ကျေးတော သူ၏အသက်စတေးချရမည့်ခွက် မင်းတရားကြီးအပါအဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြူ ပုဂ္ဂိုလ် များ ညိုတို့က အခမ်းအနားတစ်ခုပမာ အိုးစည်ဝံ့မောင်းတို့တီးခတ်၍ ကြိုဆိုကြ သည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်မ နားမလည်သေးပါ။ ရဲမက်တို့က ကျွန်မကို တွင်းဝ တွင် ဒူးထောက်ထိုင်စေသည်။ ပူပြင်းလှသည့် နေရိုက်ကြောင့် ကျော့ပြင်း တစ်လျှောက် ရှိန်းတိန်းတိန်းဝေဒနာကို ခံစားနေရသလို နောက်ပြန်ကြည့်

တုဂ်ခံထားရသော လက်နှစ်ဖက်သည်လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲလှပြီ။ နာကျင်ခြင်းပူပြင်းခြင်း ဒုက္ခတို့ကို တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသဖြင့် အားကိုးရှာသည့်အနေနှင့် မောင်ကြီးကို တမ်းတမိသည်။ မောင်ကြီးမျောယခုလောက်ဆို ကျွန်မအလာကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်လင့်နေလောက် ရောမည်ပေါ့။ စိုးထိတ်စိတ်အဟုန်ကြောင့် ကျွန်မ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတို့ ပြိုကျလာရပြီ။

ရွှေပလ္လင်ထက်တွင် ရွှေထီးရိပ်မိုးလျက် အမြန်သားထိုင်နေသော မင်းတရားကြီး၏လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပင့်လိုက်သည့်အခိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှ စည်သံဝါးသံတို့သည် တိခန့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နွေခေါင်ခေါင်ကွင်းပြောင်ပြောင်ဝယ် ကျွန်မ၏ ဝိရှိက်သံသဲ့သဲ့သာ တိုးညင်ညင် ထွက်ပေါ်ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်း၌ ပုဏ္ဏားကြီးများ၏ ရွတ်ဖတ်ဟောပြောချက်များကို ကြားသိလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်မ ဘာကိုမျှ သည်းသည်းကွဲကွဲ မကြားတော့။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေသော ကျွန်မ၏ ရှိတ်သံဝိသံကိုသာ နားမှ ပြန်ကြားနေရပြီ။ ကျွန်မ ရိပ်မိသိလိုက်သည်က ဤသည်မှာဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်မကို ထိုသူတို့ စတေးကြတော့မည်။ မျက်ရည်စတို့ဖြင့် ခေါင်းမောလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဝေဝေကြည့်မိတော့ ကျွန်မကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေကြသော ကိုယ်လုပ်မောင်းမများနှင့် အကြင်နာမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသော ရဲမက် စစ်သည်ဗိုလ်များ၊ မှူးကြီးမတ်ရာများ၊ ပုဏ္ဏားဖြူပုဏ္ဏားညိုများ။ ထိုသူ အမျိုးသားတို့အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် နာကြည့်စိတ် ဝင်သွားမိသည်။

“တနင်္ဂနွေသမီး မအောင်ဖြူကို မြို့ရိုးတိုင်တွင်းထဲသို့ ချကာ အရှင်နတ်မင်းတို့အား စတေးပါမည်။ ကျွန်တို့ မြို့တည်ရာဝယ် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းကာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့ စေအောင် ကူညီစောင့်မကြပါ”

အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်မ၏ လက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ရဲမက်နှစ်ဦး လာရောက်ဖမ်းကိုင်လိုက်ကာ တွင်းထဲသို့ တွန်းပစ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သေရမည်ကို ကြိုတင်သိ၍

စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားအားတင်းထားပေမယ့် တတယ်တမ်း လက်ငင်း ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ခြေချားလက်ဖျားတို့ အေးမဲပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် - ဦးရီးတော် ပြည့်ရှင်မင်းရယ်၊ ကျွန်မ မောင်ကြီး ပညာဗလနဲ့ တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်မကို သနားပါဦးရှင်။ ကျွန်မဟာ ကံငါးပါးကိုတောင် မကျူးလွန်ဘူးတဲ့ သူပါ”

မည်မျှပင် ကျိုးကျိုးနွံနွံတောင်းပန်ပါစေ၊ မင်းတရားကြီး၏ မျက်နှာတွင် လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးမြောက်ရန်အတွက် ဘာကိုမဆို စတေးမည့်ဟန်ပန်မှလွဲ၍ စာနာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်းအရိပ်အယောင်တို့ကို လုံးဝမတွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်မနှုတ်ဝယ် ဆွံ့အသွားရသည်။ တောင်းပန်နေခြင်းဟာ အချည်းနှီးပဲဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ မတောင်းပန်တော့ - မတောင်းဆိုတော့၊ ကံတရားသည် ကျွန်မဘက်တွင် မရှိပါတကား။

အံ့ကိုကြိတ်ကာ ခူးထောက်နေရာမှ ကြိုးစားထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ အမူအရာပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် နံဘေးမှ ရဲမက်နှစ်ဦးသည် အနည်းငယ် ရွံ့သွားကြသည်။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မျက်နှာတွင် ဤကဲ့သို့ရဲရင့်ပြတ်သားမှုကို သူတို့ မတွေ့မြင်ဘူး၍လား မပြောတတ်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်တို့ကို ဖြည့်လွှတ်လိုက်ကြ၏။

“ကျွန်မ” မအောင်ဖြူ” ဟာ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို သီလဖြူစင်သူ တစ်ယောက်ကို မြို့ရိုးအုတ်တိုင် တည်ထောင်ရန်အတွက် မြို့ရှင်မင်းက စတေးခြင်း ပြုပါတော့မယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်မကို စတေးတဲ့အတွက် သာယာဝတီပြည်မှာ လူဆိုး၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုးတွေသာ ဖြစ်တည်ကြပါစေ၊ သူယုတ်မာတို့ စုဝေးရာအရပ်ဖြစ်ပါစေ၊ ကြီးပွားခြင်းကင်းပြီး အစာရေတခေါင်းပါးပါစေဟု ကျွန်မ ကျိန်စာပြုပါတယ်။ နောက်ပြီး လင်သားမောင်ကြီးအပေါ် ချစ်ကြင်နာလေးစားတဲ့ ကျွန်မဟာ နောင်ဖြစ်ရာဘဝမှာ သူနဲ့ပြန်လည်ပေါင်းသင်းရပါစေသား”

ဟူ၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရေရွတ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဆုတောင်းစကားကြောင့် မင်းတရားကြီးအပါအဝင် ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညို တို့၏ မျက်နှာသည် လငပုပ်ဖမ်းသကဲ့သို့ ညိုမည်းပျက်ယွင်းသွားကြ၏။ သူတို့ ကြောက်ကြမှာပေါ့။ မှန်သော သစ္စာစကားဟူသည် ဆုတောင်းပြည့် တတ်စမြဲ မဟုတ်ပါလား။ အားလုံး မှတ်တက်သွားကြသည့်အခိုက်တွင် မောင်ကြီးအား တမ်းတသတိရသည့်စိတ်နှင့်ပင် တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ကျွန်မ ခုန်ချသက်ဆင်းလိုက်တော့သည်။

“အမေ - အမေ - ဂုဏ်မဝင်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အတိတ်တွင် ပျော်ဝင်နှစ်မြောနေမိသူ ကျွန်မကို လှုပ်ခေါ်နှိုးလိုက်သူက သားငယ်လေး မောင်မဲခေါင်ဖြစ်၏။ မောင်မဲခေါင်သည် ကျွန်မ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်လျက် စပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ မောင်မဲခေါင်၏ မျက်နှာ တွင် တစ်ခုခုထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားမိ၍ ...

“မောင်မဲခေါင် - မင်းမျက်နှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာဖြစ်ထားလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်မိရာ မောင်မဲခေါင်မျော သူရီး လူမိသကဲ့သို့ ကြောင် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး တုန်ယင်ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဘာ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး - အမေ၊ ဟို - သား - သား - မီးသွားမွှေးလိုက် ဦးမယ်”

မောင်မဲခေါင်သည် စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံးအဆင်ချောအောင် ထိန်း ပြောလိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ပြေးသွား လေသည်။ မောင်မဲခေါင်၌ တစ်ခုခုထူးခြားနေသည်မှာ သေချာပါပြီ။ ပုံမှန် ဆိုလျှင် တောအတွင်းတွင် အစာရှာထွက်သည့် ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာ သည့်အခါ မောင်မဲခေါင်တစ်ယောက် အပြေးအလွှားဆီးကြပြီး ပါလာသော အမဲကောင်နှင့် သစ်သီးသစ်ဖုတို့ကို ယူငင်သယ်ဆောင်သွားကာ မိဘများ

ဝမ်းမဆာခင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေတာ သေချာ ဘာကြောင့်များ ရွံ့လန့်နေရပါလိမ့်။

ထိုအတွေးဖြင့် ဂုဏ်သို့ ဝင်လာလိုက်ရင်း ဖမ်းသတ်လာသည့် အမဲ ကောင်ကို မွှေးလက်စမီးဖိုနံ့ဘေးသို့ ပစ်ချကာ ဓားမနှင့် ခပ်မြန်မြန် ခုတ်ထစ် လိုက်သည်။ ခုတ်ထစ်နေခိုက် အာရုံထဲ၌ မလုံမလဲခံစားလိုက်ရ၍ နံ့ဘေးသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်စဉ် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေသူက သားရွှေသွေး မောင်မဲခေါင်။

“ဟဲ့ကောင်လေး - ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ဒီမှာ - မအေက ခုတ်လို့ ထစ်လို့ပြီးတော့မယ်။ နင်က မီးမွှေးလို့ မပြီးသေးဘူး”

စောစောကတင် ပင်ပင်ပန်းပန်းအစာသွားရှာလာခဲ့ရသည့်အပြင် ယခု လည်း ဖွေရှာလာသည့် အသားငါးကောင်များကို ခုတ်ထစ်နေရသည့်အတွက် တျွန်မမှာလည်း ပုထုဇဉ်သတ္တဝါပဲ စိတ်တိုဒေါသထွက်ရပြီပေါ့။ သို့ကြောင့် မီးမြန်မြန်မွှေးစေရန် ခပ်ဟောက်ဟောက်အော်ပြောလိုက်ရာ မောင်မဲခေါင် ခမျာ ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်ယင်သွားရှာသည်။ သို့သော် - ယမန် နေ့များစွာ ကလည်း ဆူဆဲနေကျဖြစ်သဖြင့် တော်နေကြာ စိတ်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ခုတ်ထစ်ထားသော အသားတုံးများကို ရေတုံတင်ကြီးထဲသို့ထည့် လျက် ချက်ပြုတ်ရန် အသင့်ပြင်ပြီး မောင်မဲခေါင်၏နံ့ဘေးတွင် ချထားခဲ့ကာ ဂုဏ်နောက် စမ်းချောင်းဘေးသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

စမ်းချောင်းသည် ကြေးမုံမျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်နေပြီး အထက်မှ အောက်သို့ တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ အထက်ဘက်မှ မျောပါလာ သော သစ်ရွက်ကြွေများသည် လူးလာဖိုက်လာနှင့် ရေယာဉ်စီးနေကြပုံမှာ လေငယ်လေးများ သွားလာနေသည့်အလား စိတ်ကူးပုံဖော်ချင်စွယ်။ ခိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်သော တောကောင်များနှင့် ဆစ်သီးဝလံများ ပေါကြွယ်ဝသော ဤတောအုပ်ကြီးသည် တစ်ချိန်တစ် အလိုရှိ တောင့်တခဲရာ ဘုံစိမ္မန်ကြီးသာဖြစ်သည်။ လူဘဝက ကုန်းလန့်တ စားခဲ့ရသောအဖြစ်မျိုးကို နောက်ထပ်ကြုံစရာမလိုတော့၊ နေချင်သလိုနေ

ပြီး စားလိုရာကို ဖမ်းယူစားသောက်နိုင်သည်။ အနိုင်ကျင့်သတ်ဖြတ်မည် မင်းဆိုးရာစာမရှိ။ အာဏာပါးကွက်သားများမရှိ။ ဤတောထဲ၌ မြတ်နိုးသော ချစ်သူမောင်၊ သားငယ်လေးနှင့် သူမပါဝင်သော မိသားစု အသိုက်အမြုံလေး သာ ရှိ၏။

တစ်နေ့ကုန် အစာရှာထွက်ရတာကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လျက် ရေဆာလောင်နေသည်ကို ယခုမှ ခံစားသိရှိလိုက်သည်။ ရေသောက်ရန် အတွက် စမ်းရေစပ်သို့ဆင်းလာကာ ငုံ့ယူစုပ်သောက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ချိန် တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို ကြည့်လင်သောကန်ရေပြင် ၌ ရုတ်တရက်သွားစနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံး၊ မိုးမောက် သောနဖူး၊ ပွယောင်းသောနာတ်၊ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းကြီးများက စိတ်နှလုံး ကိုချောက်လှန်လိုက်၍ ရေသောက်ရန် ငုံ့နေရာမှ အလန်တကြား နောက်သို့ ယိုင်လဲကျသွား၏။ သို့နောက်မှ ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည်က ထိုအရာ သည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာပါလား။

အပြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်မကို စတေးတဲ့အတွက် သာယာဝတီပြည်မှာ လူဆိုး တိရစ္ဆာန်ဆိုးတွေသာ ဖြစ်တည်ကြပါစေ။ သူယုတ်တိုစုဝေးရာ အရပ်ဖြစ်ပါ စေ။ ကြီးပွားခြင်းကင်းပြီး အစာရေစာခေါင်းပါးပါစေဟူသော ပထမဆုတောင်း ပြည့်မပြည့်ကို အချိန်ကာလကြာမြင့်ပါမှ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပေမယ့် ဒုတိယ ဆုတောင်းကတော့ ကျွန်မသေဆုံးသွားသည်နှင့် ပြည့်ပြောက်ရန်အကြောင်း ဖန်ခဲ့သည်။

သေဆုံးပြီးတစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသည် တောတောင်အတွင်း၌ တန်ခိုး ကုဒ္ဒိပါဒ် အနည်းငယ်ရှိသော ဘီလူးမဖြစ်လာလေသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် နတ်ဘီလူးတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော် လည်း ဘဝဟောင်းက စင်ပွန်းသည်မောင်ကြီးကို ရင်ထဲ၌ နည်းနည်းမျှဝင် မမေ့။ တိုး၍ သတိရတမ်းတမိသည်ကြောင့် ထောင်နန်းစံနေရသည့် မောင် ကြီးကို တောတောင်အတွင်းရှိ ဂူနန်းသို့ ပိုင်ဆိုင်သော တန်ခိုးအနည်းငယ်မျှ ဖြင့် ခေါ်ယူလိုက်ကာ ရှေးယခင်ကအတိုင်း ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ မောင်မိခင်လေး တစ်သက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ ဘဝဖြစ်စဉ်သည် မကြုံဘူးမကြားဘူးသော သာမန်လူတို့အဖို့ အိပ်မက်ဆန်ပုံပြင်ဆန်နေပေလိမ့်မည်။ ဘီလူးနှင့်လူသားပေါင်းစပ်၍ ရာ၊ မလားဟု မေးမြန်းလာခဲ့လျှင်တော့ ကံအကြောင်းမှန်သောကြောင့် ပေါင်း ဖက်ခဲ့ရပါသည်ဟူ၍သာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းအဖြေပေးမိမည်သာ။ တောထဲ တောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ သားကောင်ကျားရဲများ၏အစာ ဖြစ်သွားကြမည်ကို စိုးရိမ်တာကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ဂူအနီးအနားဝန်းကျင်မှလွဲ၍ တခြားသွား ခွင့်မပြု။ မောင်ကြီးသည် ဘီလူးဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိနေသော ကျွန်မကို ဇနီးမယားလို သဘောမထားခဲ့သော်လည်း မောင်မိခင်လေး မွေးဖွားပြီးနောက်ပိုင်းကျ ယခင်လို ပြန်လည်ကြင်နာလာခဲ့၏။ မောင်ကြီး၏ ယုယမှုတို့ကို သတိရတမ်းတနေရသူအဖို့ စိတ်နှလုံးပီပီ ငွမ်းဆီထိဆိုသည့် အတိုင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ဘဝချင်းခြားသွားပေမယ့် မောင်ကြီး အပေါ်မှာ ပုံအပ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ချစ်မေတ္တာတွေဟာ အရင်ကအတိုင်းပါ။ နှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ချစ်နေဆဲပါ။ မောင်ကြီးရယ်ဟူ၍ မောင်ကြီး၏ရင်ခွင်ထဲမှိုပြီး ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ဆိုပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း ဘီလူးတို့၏ သဘာဝအရပင်ကို တွင် နူးညံ့ခြင်းတို့ ကင်းမဲ့နေချေပြီ။

ဘာလိုလိုနှင့် နေ့ကိုလစား လက်နှစ်စားခွဲ၍ အချိန်ကာလတို့ တရွေ့ရွေ့ တုန်လွန်လာခဲ့ပြီး ယခုဆိုလျှင် မောင်မိခင်လေးတောင် အသက်ဆယ့် သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပါပေကော။ သားငယ်လေးသည် မဟာကံထူးရှင်လေးဖြစ်သည်။ မိခင် ကျွန်မနှင့် ဖခင်မောင်ကြီးတို့ထံမှ ကောင်းမွန်ကုသ ဆက်ခံထားသူ ဖြစ်တာကြောင့် ရုပ်ရည်မှာ မောင်ကြီးကဲ့သို့ ချောမောစန့်ညားပြီး အရာရာ တို ရဲရဲဝံ့ဝံ့စမ်းလို့သူလည်းဖြစ်၍ သူ့ကြောင့် မကြာခဏရင်မောရသည်။ ထစ်ခါတစ်ရံ အပြင်သို့ အလွန်ထွက်ချင်သည့်အခါ ခွင့်ပြုချက်ရအောင် ...။

အရွယ်လေးရောက်လာသည်နှင့်အမျှ သူ ကျွန်မကို တတွတ်တွတ်မေး အတ်သည်က ...

“ဘာဖြစ်လို့ မေမေက သားတို့နဲ့ မတူရတာလဲဟင်၊ မေမေက နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်ပြီး သားတို့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဂူထဲမှာ နေရတာလဲ၊ ဂူရဲ့အပြင် တောထဲမှာ တောရဲ့အပြင် ဟိုးတခြားနေရာတွေမှာ ဘာတွေရှိလဲဟင်”

စသော သူမ မဖြေခံသည့် မေးခွန်းများဖြစ်သည်။ သူ ထိုသို့မေးတိုင်း ရင်တွေ နာကျင်ရပြီ။ သားငယ်လေး၏ မေးခွန်းများကို ဘယ်လိုအဖြေပေး ရပါမလဲ။

“အမေက ဘီလူးမကြီးဖြစ်ပြီး သားတို့က လူသားတွေကိုး သားချဲ့၊ ဒီတော့ - ခွန်အားကြီးတဲ့အမေက သားကောင်ရှာထွက်ပြီး ကျားရဲတိရစ္ဆာန် တွေရဲ့အစာဖြစ်တဲ့ သားတို့လူသားနှစ်ယောက်က ဂုဏ်မှာနေခဲ့ရတာပေါ့။ ဂုဏ်အပြင်တောထဲမှာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်တတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရှိသလို လှပမွှေးကြိုင်တဲ့ပန်းပင်တွေလည်းရှိတယ် သား။ တောရဲ့ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှာတော့ မင်းရဲ့အဖေ နေခဲ့တဲ့ မင်းနေပြည်တော် ကြီးရှိတယ်။ တောရဲ့ဟိုးတစ်ဖက်မှာတော့ အမေတို့ရွာရှိတယ်”

ဟူ၍အမှန်အတိုင်းအဖြေပေးလိုက်ရမှာလား။ တွေဝေမှုတို့နှင့်ပင့်သက် ရိုက်လိုက်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းပစ်လိုက်မိ၏။ ကြာလာ သည့်အခါ ထိုမေးခွန်းများကို သားလေး မမေးတော့။ နုနယ်လွန်းသော သူ နုလုံးအိမ်လေးက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ကျွန်မအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီး သွားမည်ကို စိုးရွံ့နေမိသည်။

“ဈွတ်”

ကြည်လင်သော ကန်ရေပြင်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ အတိတ်သို့ လည်ပြန် ငေးနေမိစဉ် နောက်ကျောဆီက သစ်ကိုင်းခြောက်နင်းသံကို ကြားလိုက်ရ သဖြင့် ဖျတ်နေလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ချစ်သူမောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မောင်ကြီး မျက်နှာညှိုးနေပါလား။

“နမ ပြန်လာတုန်းကမောင်ကြီး ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မောင်ကြီး - ဂူဟိုဘက်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုနေတာပါ နမ။ နမ အသံတို့ မောင်ကြီး ကြားပါတယ်။ ဝတ်ပြုလို့ပြီးမှပဲ နမ ဒီဘက်ခြမ်းသွားမယ်ဆိုတာ သိလို့ မောင်ကြီးထွက်လာခဲ့တာ။ နမလည်း မောင်ကြီးတို့ကြောင့် ပင်ပန်း နေပြီ”

“ပင်ပန်းတယ် မထင်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်”

မောင်ကြီးထံမှ ထိုစကားကို ကြားနေကျဖြစ်တာကြောင့် အထူးအထူး ခံစားမနေတော့ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်ဖြေလိုက်ပေမဲ့ ရင်ထဲတွင်တော့ စူးခနဲ အောင့်ခနဲ ဝေဒနာအဇ္ဈာန်ခတ်မှုကို ခံစားလိုက်ရသေး၏။ မောင်ကြီးသည် ထိုစကားကိုမောင်မဲခေါင် ဆယ်နှစ်သားခန့်က စ.ပြောလာခဲ့သည်။ ပထမတော့ မောင်ကြီး၏ဆိုလိုချက်ကို မသိ၍ မောင်ကြီးက သာမန်ကာလျှံကာပြောခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိသော်လည်း တကယ်တမ်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အသည်းနုလုံးတုန်ခါနာကျင်သွားရသည်။ မောင်ကြီးက ကျွန်မကို ရှာမကျွေး စေချင်တော့၊ သူတို့သားအဖေအတွက်နှင့် သတ္တဝါတွေကို မသတ်ဖြတ်စေ လိုတော့ဟုဆိုကာ အနားမှ သူတို့သားအဖေ ထွက်ခွာသွားရန် တောင်းဆို လာ၏။ သူ့စကားက ကျွန်မရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းနုလုံးကို ထုတ်ကြည့်ပါရစေ ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်နှင့်မချား။ ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်။ ကျွန်မ အချစ်ဆုံး မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးသားနှင့် ကျွန်မ မခွဲနိုင်။ ချစ်မြတ်နိုးစရာ ပိုင်ဆိုင်မှု ဟူ၍ သူတို့နှစ်ဦးသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

မောင်ကြီးက သူမ၏ စိတ်ထားမပြောင်းလဲသေးကြောင်းကို မှန်းဆမိ သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလျက် လိုက်ဂူဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ပြန်လှည့် သွားလေ၏။ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူမမှာတော့ ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဟဲ့ - မိကိုး”

“အမလေး - သမ္မုဒ္ဒေ”

“အမယ် - ယောင်တာတောင် ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ပါလားဟာ၊ မုန်းစမ်း - လက်ထဲကစာအုပ်ကရော ဘာလဲ”

မွန်မြတ်ဦးက ပြောလည်းပြော၊ လက်ထဲကစာအုပ်ကိုလည်း ဆွဲလှူယူ ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဘယ်ရပါမလဲ - သူ့ထက်လျှင်တဲ့ ကျွန်မက စားနပ်ရိက္ခာ

အဲဒါတွေထဲသို့ အမြန်ထည့်ကာ သော့ခတ်လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်က ကျွန်မ ရေးလက်စ စာမူကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ပြု၍ မဖြစ်သေးပေ။

“ဟယ် - ကြည့်စမ်း - ကြည့်စမ်း - နင်တို့လည်း တွေ့ကြတယ်နော်၊ ဒီမိန်းမ ငါတို့အပေါ် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ထားနေပြီ”

“ဟာ - မဟုတ်ရပါဘူး မိန်းမတို့ရယ်၊ ငါနင်တို့ကို မလျှို့ဝှက်ပါဘူး၊ တကယ် ဘာမှ မဟုတ်တာပါ”

“မလိမ့်နဲ့၊ လိမ်ရင် နင့်အတွက် ဝယ်လာတဲ့သင်္ဘောသီးသုပ်ကို ငါတို့ပဲ စားပစ်လိုက်တော့မယ်”

“အဲ - အဲသလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ - ငါအမှန်အတိုင်း ပြောပြရင် ကျေနပ်ကြမှာလား”

“အင်း - ဒါကတော့ ပြောကြည့်လေ၊ မှန် - မမှန်ဆိုတာကိုတော့ ငါတို့က အကဲဖြတ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ - ဟုတ်ပါ”

သင်္ဃန်းလင်း၏ ဆရာကြီးအထာလေသံကို မွန်မြတ်ဦးနှင့် အေးမော် ကြင်တို့က ဝမ်းသာအားရထောက်ခံလိုက်ကြရ၍ ကျွန်မ ချောင်ပိတ်မိသွား သည်။ မဖြစ် - ကျွန်မ သူတို့ကို တစ်ခုခုပြောမဖြစ်တော့မည်။ မုသားသုံးရတော့ မည်။

“အဲဒါ ငါပြောပြမယ်၊ ငါ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြပါမယ်။ စောစောက ငါဖတ်နေတာ အမှန်တော့ Spot တွေဟာ၊ အဲဒီ Spot တွေကို ဟိုနောက်ဆုံး ခုံမှာ ထိုင်တဲ့ ဗေဒင်ရှူးငါးပိချက်တွေကောင် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ် သူ ဝင်ပါပြီး လူတတ်ကြီးလုပ်လွန်းလို့ ငါတို့နာမည်ပြောင်ပေး ထားတဲ့တစ်ယောက်လေ။ နာမည်က ဘာ - ခြောက် - စူးနစ်ထူးဆိုလား။ အေး - သူလာပေးတာ၊ သူက သေချာမှာလိုက်တယ်။ ဒီစာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြပါနဲ့တဲ့။ ပြရင် နက္ခတ်မဲ့ပြီး စာလွဲသွားလိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်လို့ ငါက နင်တို့ကိုမပြတာ။ ဒါပေမဲ့ - မပြဖို့ဘဲ မှာလိုက်တာဆိုတော့ ဘယ်အပုဒ်တွေ ပါလိမ့်ဆိုတာ ပြောလို့တော့ရလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့ - ငါ နင်တို့ကို မပြောဘဲ မနေ ပါဘူး”

“ဟင် - ဟုတ်လို့လားဟယ် - နင့်စကားက နင့် ရည်းစားစာတော်လည်း မဟုတ်ဘူးလား”

သင်္ဃန်းလင်းက ကျွန်မအပြောကို သံသယမကင်းသည့်လေသံနှင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ပေါက်တီးပေါက်ရှာ အဲဒီကိစ္စတွေကို ငါ ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်စားလို့ တုံး၊ ရည်းစားစာသာဖြစ်ကြည့် ငါနင်တို့ကို အရင်ပေးဖတ်မယ်။ အခုဟာက ဝေဒင်နဲ့တွက်ထုတ်ထားတဲ့ Spot တွေမို့လို့ဟာ။ ယုံစမ်းပါဟယ်”

“ဟွန်း - သိပါဘူး၊ ငါက နင် ဘယ်ကောင်လေးနဲ့ အချိန်အချက်လုပ် နေလဲလို့”

“မပြောလိုက်ချင်ဘူး - မိန်းမတွေ၊ အားအားရှိ နာဘူးအကြောင်းပဲ ထင်နေ၊ ကဲ - ညည်းတို့အကြောင်းကရော လင်းစမ်းပါဦး”

“အေးဟေ့ - ပြောမယ် - ပြောမယ်။ နင် စောစောကပြောတဲ့ နာဘူး အကြောင်းပဲ။ ဟုတ်ပြီလား - မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အချယ်ရောက်သူတိုင်း ဒီအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားကြတာချည်းပဲ။ နင်သာ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဖြစ်နေလို့နေမယ်။ ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကို တကယ်ချစ် မချစ်မေးတာ။ အမေ ချာလိပ်နတ်က ချစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေပေးလို့ ငါက ပျော်သွားတာ အဟိ”

အေးမော်ကြင်က ပြန်တွေးကာ ကြည်နူးသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်နေ ပေမယ့် မွန်မြတ်ဦးကတော့ သူနှင့်ခြားနားစွာ မျက်နှာပုပ်သိုးလျက်ရှိ၏။

“ငါနဲ့ကတော့ တခြားစီပဲ။ ငါက ငါကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း မေးတာ။ မမေးခင်ကတည်းက ဒီကိစ္စကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာကြာပြီကွာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ငါ့သူကိုကြိုက်နေမှန်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ - နည်းနည်းမှ စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး။ အဲ - သူ့မှာ ကောင်မလေး ရှိနေလို့လားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ချစ်သူမရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ကိုကြိုက် နေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်စိတ်မဝင်စားတာကတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ငါက သူ့မာနကြီးနေတာပဲလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ နောက် ဦးကျတော့ သူက သူ့သူငယ်ချင်းကောင်လေးနဲ့ အရမ်းတွဲလာတယ်ဟာ။

သွားလည်းအတူ စားလည်းအတူ တစ်ခါတလေကျ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေတာတို့၊ လက်ချင်းတွဲထားတာတို့လည်း လုပ်ကြသေးတယ်။ မြင်ရတာ ထူးဆန်းလာရော။ ငါလည်း ဟိုဟာတွေများဖြစ်နေမလားလို့တွေးပြီး အမေ့ကို မေးကြည့်တော့ အမေက ဟုတ်တယ်တဲ့”

“ဟေ - အမလေး ဖြစ်ရလေ ငါ့သူငယ်ချင်းရယ်။ နင်ကတော့ အထူးအဆန်းကြုံကြလိုက်ပုံများ သဘောကျတဲ့လူတောင် ထူးဆန်းတဲ့လူမှ။ ဂေးတွေပေါ့ဟုတ်လား။ ဟိဟိ - ဖြစ်ရလေ”

“ဪ - အေး - အေး - ရုပ်ခပ်သန့်သန့်ပဲ။ နမောရော - ဟား - ဟား”

မွန်မြတ်ဦး၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့ခံစားနေရသလဲမသိပေမဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို နားဆင်ပြီး တဟားဟားပွဲကျသွားရ၏။ ရယ်နေရုံဖြင့် သဘောသီးသုပ်က ရှေ့သို့ပြုတ်ကျမလာနိုင်တာကြောင့် သူတို့ဝယ်လာသည့် ပါဆယ်ထုပ်ကို ဆွဲယူကာ နောက်ဖေးရိပ်နန်းကန်တစ်လုံးထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး လှလှပပပြင်ဆင်လိုက်သည်။ နှစ်ပွဲဝယ်လာ၍ အားလုံးလောက်လောက်ငင ဝိုင်းဖွဲ့စားနိုင်သည်။ လက်ဖက်ဖွန်းလေးချောင်းကို သဘောသီးသုပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ အရှေ့ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာချိန်ထိ ဟိုနှစ်ယောက် အရယ်မရပ်သေး။ မွန်မြတ်ဦး၏ မျက်နှာကတော့ ခရမ်းသီးမီးဖုတ်လို မည်းပုပ်နေပြီ။

“ကဲ - မရယ်ကြပါနဲ့တော့ဟယ်။ မွန်မြတ်ဦးရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး သနားပါတယ်။ ရော - စား”

သဘောသီးသုပ်ပန်းကန်ကို လေးယောက်အလယ်သို့ ချပေးလိုက်သည့်အခါ အားလုံးအရယ်ရပ်ပြီး အလှအယက်ဝိုင်းဆွဲကြတာကြောင့် ကျွန်မလည်း နောက်ကျတဲ့လက် အသုပ်ငတ်ဟုတွေးကာ လက်မနေ့တမ်းဝင်ဆွဲလိုက်ရပါတော့သည်။

အိပ်မက်က ငါးညမြောက်ခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်မ (ဒိတိုး)တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ ကြမ်းတမ်းရိုင်းရိုင်းသော ဘီလူးမသတ္တန် ခေါက်နေသည်။ ရင်ထဲ၌ လိုက်သည်းစွာ ခံစားနေရသည်။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက ကျွန်မ ရင်ဝကို ပြေးကန်လိုက်သတဲ့သို့ အမောဆို့နှစ်သွားစေ၏။ သိလိုက်ရသည့်အသိကြောင့် အာရုံတို့ ရှုပ်ထွေးသွားကာ ဦးခေါင်းတွင်းသို့ ဝိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့်အလား လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်လျက် ပြာရီသွား၏။ မြင်နေသိနေရပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုအမြင် ထိုအသိကို နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်သေး မယုံကြည်သေး။ ဟုတ်ပါ့မလားဟု တွေးကာ တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်းနေဆဲ။ ပြာရီသွားသော မျက်ဝန်းတို့ကို ဖွတ်တင်းပြုကြည့်ကာ လိုက်ဂူနောက်သို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်ရာ မြင်လိုက်ရသည်က ခုတ်ထစ်ပုံထားသော ထင်းပုံကြီး။

“ဪ - ဒါက ကျေးဇူးဆပ်သွားတာပေါ့လေ”

ကျွန်မနှုတ်မှတက်ခေါက်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော အိသစကား၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုပြောဆိုတတ်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်မ ဒီဘဝသို့ရောက်ရှိလာကတည်းက မဟုတ်ပါလား။ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာသော နှုတ်ခမ်းသားကို သွားတို့ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဂူအပြင်သို့ပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ပေစာရွက်ကိုတော့ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

နမငယ်...

မောင်ကြီးတို့ သားအဖကို စွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ သားငယ် မောင်မိခေါင်လေးကို သနားလွန်းလို့သာ မောင်ကြီး အခုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။ နမ မောင်ကြီးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသလို မောင်ကြီးလည်း နမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ နမ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ - မောင်ကြီးနဲ့ နမက ဘဝချင်းလည်း မတူပါဘူး။ စိတ်နေသဘောထား စရိုက်လက္ခဏာခြင်းလည်း ကွဲပြားခြားနားတယ်ဆိုတာ နမ သိမှာပါ။ နမနဲ့နေရတာ ပျော်ပေမယ့် တောကြီးချစ်တဲ့ထဲက မှောင်မှိုက်မှိုက်လိုက်ရုံထဲမှာ တစ်သက်ပတ်လုံး နေထိုင်ရတာမတူဘဲ

တော့ မောင်ကြီးမပျော်ဘူးနုမ။ အရင်ကတော့ နမကို သနားလို့ မောင်ကြီးရဲ့ ဘဝကို အနှစ်မွှန်းခံလိုက်ဖို့ မောင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ အခုမှ လူဖြစ်မယ် ကြံရရှိသေးတဲ့ သားငယ်လေးမောင်မဲခေါင်ကို ပိုသနားမိတယ်။ သူ့ခမျာ မကြာခဏဆိုသလို ဟိုနားဒီနားကို လျှောက်သွားချင်လွန်းလို့ မောင်ကြီးကို ပူဆာရှာတယ်။ နမကိုလည်း အရင်က ပူဆာဖူးခဲ့တယ်လေ။ နမက ငေါက် ငမ်းတော့ သူလည်း နမကို ကြောက်ပြီး မောင်ကြီးကိုပဲ တတွတ်တွတ် ပူဆာနေလိုက်တာကြာတော့ မောင်ကြီး သူ့ကို သနားလာတယ်။

နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ခင်တွင်းကို မောင်ကြီး ထိုးထွင်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ပိုဆိုး သွားတာက ဟိုတစ်လောက သူ တတွတ်တွတ်မေးလွန်းလို့ မောင်ကြီး လည်း စိတ်တိုတို နဲ့ မင်းအမေက ဘီလူးမကွ။ အဲဒါကြောင့် ခုလို ရုပ်ရည် ဖြစ်နေတာလို့ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိရဲ့။ မောင်ကြီးရဲ့အမှားပါပဲကွယ်။ သူ နမ ကို သိပ်ကြောက် သွားရှာတယ်။ နေ့ရှိသရွေ့ သူ အမေ ဘီလူးမနဲ့ မနေရဲ တော့တဲ့ အကြောင်း၊ လူတွေရှိတဲ့အရပ်ကို ထွက်ပြေးကြဖို့အကြောင်းပဲ တတွတ်တွတ် တောင်းပန် နေရှာတယ်။ မောင်ကြီး သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ် နုမ။

မောင်ကြီးလည်း နမကို တွေ့ခါစက ဒီလိုပဲ သိပ်ကြောက်ခဲ့ရတာ။ အတိတ်ဘဝက ဇနီးဟောင်းမှန်းသိပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မတူတဲ့ ကိုယ်နဲ့ဘဝချင်း ခြားတဲ့ သတ္တဝါကို ဘယ်သူမဆို ကြောက်ရွံ့မှာပဲမဟုတ်လား။ မောင်ကြီးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ နမတစ်ယောက်ပြန်လာတဲ့အခါ မောင်ကြီးတို့ကို မတွေ့ရင် စိတ်ပူသွားမှာစိုးရိမ်လို့ အခုလို ပေရွက်ထက်မှာ ဖြေရှင်းချက်တွေ ရေးခဲ့လိုက် ပါတယ်။ နမ - နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့အတူ အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်နိုင်ပါစေလို့ မောင်ကြီး ရင်နာနာနဲ့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

နမရဲ့မောင်ကြီး ပညာဗလ

ပေရွက်ထက်တွင် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်မှာ ထိုမျှသာ သူတို့သားအဖ ကျွန်မကို ချန်ရစ်ထားခဲ့ကာ လူတို့ဌာနေဆီသို့ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။ သူတို့ဟာ သူမ

အသက်၊ သူမ၏ခန္ဓာ၊ သူမ၏ အသည်းနှလုံးဆိုတာကို သူတို့သိလျှင် နှင့် လုပ်ရက်ကြလေခြင်း။

မိလိပ်ခြားတွေးကာ ကျွန်မပိုင်စိုးရာတောစပ်နားအထိ အသည်းအထန် ပြေးလိုက်ကြည့်မိရာ သူတို့သားအဖ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခြေရာတို့မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ မတွေ့မြင်ရတော့။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ ပိုင်နက်မြေကို သိထား နှင့်ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်မ ပြန်မလာခင် ထိုပိုင်နက်ကိုကျော်လွန်အောင် သွားခဲ့ကြ ပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မ၌ ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ ကမ္မဇွိ တန်ခိုး ဣတိပတ်သာရှိလျှင် သူတို့သားအဖကို လက်ဈောက်တစ်ချက်တီးတာ ပြန်လည် ခေါ်ငင်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်ကြီး၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် တန်ခိုး တို့ကို အသုံးမပြုတော့ပါဟု သစ္စာဆိုခဲ့ဖူး၍ ကျွန်မ တန်ခိုးစွမ်းအင် မရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ဪ - မောင်ကြီးရယ် အကြံဉာဏ်ကြီးပါတိ။ ယခု တော့ ကျွန်မတွင် ခွန်အားကြီးရုံမှတစ်ပါး ဗလာနတ္ထိ။ သူမ ပိုင်ဆိုင်မှုဟူ၍ သူတို့ သားအဖသာ ရှိခဲ့သည်ပဲလေ။

ဆုံးရှုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ရမှ သားငယ်လေး၏ မျက်နှာက ကျွန်မ အာရုံ တွင် မျက်စိရှေ့၌ တွေ့မြင်ရဘိသည့် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ၏။ သားလေး၏ ထူထဲသောမျက်ခုံး၊ သွယ်ပြောင်းပြောင်းနာတံ၊ ပါးလုပ်သော နှုတ်ခမ်းတို့က ကျွန်မချစ်သည့် မောင်ကြီးနှင့် တစ်ထေရာမှ တစ်ထေရာတည်း။ သားငယ် လေးသည် သူပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် ဆင်ပြောင်ကြီးကို အစွယ်မျိုးနိုင်လောက် မအောင် ခွန်အားကြီးမားကြောင်းကို တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ လုပ်နေသော သစ် ခုတ်ပုံကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် လက်ခံ၍ရသည်။ သားငယ်လေးက သူမကဲ့သို့ ခွန်အားကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမေ့သားဟုတွေးကာ ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ ယခုများတော့ ချစ်သော သားငယ်လေးသည် သူမကို လိုလိုချင်ချင် ချန်ရစ်ထားပစ်ခဲ့ကာ အမေ ဘီလူးမနှင့် ဝေးရာလူတို့အရပ်ဆီသို့ အတောင် နံရံတစ်ကောင်လို ခြေစုံကန်ပျံသန်းထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

လူ့ဘဝတုန်းက မောင်ကြီးနှင့် ကျွန်မသည် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြသော သား မောင်နှမများဖြစ်ကြ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တစိတ်မှ ကြည့်

ရင်း ကြည်နူးခဲ့ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ခါးသေးသေးလေးကို တင်းတင်း ပွေ့ကာ ပါးပြင်မှသနပ်ခါးတို့ကို မွှေးကြူရခြင်းလောက် မောင်ကြီး သဘော တွေ့သည့် အရာမရှိ။ ထပ်ဆင့်၍ နောက်ကြောင်းပြန်တွေးရသော် မောင်ကြီး သည် ရေခပ်ဆင်းလာသော ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူစင်သောအသားအရည် ကျော့ရှင်းသောဟန်ပန် လှပရဲရင့် သောအပြုံးတို့က သူ့ကို ဖမ်းစားသွားသည်ဟု မောင်ကြီးက ပြောပြဖူး၏။ ယခုများတော့ ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဟူသော မောင်ကြီးက ကျွန်မကို ချစ်ထားရစ် ခဲ့ပြီ။ စွန့်လွှတ်ရန် တောင်းဆိုသွားခဲ့ပြီ။ မစွန့်လွှတ်လျှင်ရော ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင်တော့လို့လဲ။

ကျွန်မသည် အချစ်ကြီးသူတစ်ယောက်။ လောကဓံ၏အထုအထောင်း အရိုက်အပုတ်တို့ကိုခံရင်း ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားသည့်တိုင် အချစ်ကို မစွန့် လွှတ်ခဲ့။ အချစ်အပေါ် စွဲမြဲလွန်းလှသော သစ္စာတရားတို့က သည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသော နတ်ဘီလူး တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မှန်ကန်သည့် သစ္စာစကားကြောင့် ချစ်သည့် မောင်ကြီး နှင့် နောင်ဘဝတိုင်အောင် ပေါင်းဖက်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း ဘီလူးဘဝ၌ မောင်ကြီး၏ချစ်မေတ္တာတရားကို မရရှိမပိုင်ဆိုင်ရတော့။ ကျွန်မ သိလိုက် ရသည်က ယောက်ျားတို့ ရည်ညွှန်းသောအချစ်ဆိုသည့်အရာက ချစ်ရသူ၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ခန္ဓာအဆင်းရူပါ တစ်ခုတည်းကိုပါလား။

စမ်းချောင်းလေးသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ လေအဝေ့ တွင် မျောလွင့်ပါလာသော တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့တို့က ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝှမ်းလုံးကို သင်းထုံကြိုင်လှိုင်စေသည်။ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ပုံလျက် သား ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ ဤနေရာဤဒေသကို ရင်းနှီးသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖမ်းခံ ရသူ မောင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်သောကပ္ပေကာ နေပူဒဏ်မိုးလေဒဏ်ကို သည်းခံကာ တောအရပ်မှနေ မင်းနေပြည်တော်ကြီးဆီသို့မရောက် ရောက် အောင်လျှောက်လာခဲ့စဉ်က ခရီးတစ်ထောက်နားနေခဲ့သည့်နေရာ။ ဩဝါ-

လူ့ဘဝက ဖျာလိပ်ကိုခင်း၊ ဒယ်အိုးကိုချကာ ထမင်းဟင်း ~~ချက်ခြင်း~~ သောက်ခဲ့သည့် နေရာပါလား။

“ငါကတော့ လမ်းမှာတွေ့မယ့် လူဆိုးသူဗိုးရန်၊ တောမြို့တောင်ခြေရန် တွေကိုတောင် မကြောက်ဘဲ သူရှိရာအရပ်ကို အပြေးလိုက်လာခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံး သူ့ဆီကိုလာရင်း အသက်တောင်သေခဲ့ရတယ်။ သူကတော့ ငါနဲ့မနေဝံ့လို့ ထွက်ပြေးပြီပေါ့”

ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ကြေကွဲစိတ်တို့ဖြင့် မျက်ရည်ခပ်ဝဲနေရာမှ နာကျင်စိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်တို့က လိုက်ခန့်လိုက်ခန့် အကြွလာတာကြောင့် ကျွန်မ ကျလုဆဲ ဆဲမျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတို့ကို တင်းတင်းစေလိုက်သည်။ ယောက်ျားတို့ကို ဒုတိယအကြိမ် နာကြည်းသွား မိပြီ။ ပထမတစ်ကြိမ် နာကြည်းမှုက မင်းတရားကြီးတို့၏ သနားစိတ်ကင်းမှု၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ စာနာစိတ်ကင်းမှုတို့အပေါ်၌ ဒေါသစိတ်ဖြင့် နာကြည်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအကြိမ်တွင်တော့ ချစ်ရသူချစ်သူမောင်၏ သစ္စာဖောက်လှည့် ခြားမှုအပေါ် စိတ်အနာကြီးနာကာ မုန်းတီးသွားရုံသာမက အချစ်ဆုံးသား ငယ်လေး၏ ရက်ရက်စက်စက်စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယောက်ျားတို့ အား ရွံရှာကြောက်ရွံသွားမိခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားတို့သည် ကြီးကြီးငယ်ငယ် သစ္စာမရှိကြ၊ မိန်းမတို့၏ ရှုပါရုံအဆင်းမှလွဲပြီး စိတ်ဝိညာဉ်ကို ချစ်မြတ်နိုး တတ်ခြင်းမရှိကြ၊ စာနာသနားစိတ် ခေါင်းပါးကြပါလားဟု စွဲစွဲမြဲမြဲနစ်သွား ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ...

ကျွန်မသည် ချစ်ခဲ့မိသော ထိုယောက်ျားတို့ကြောင့်၊ သို့မဟုတ် မုန်းတီး ကြောက်ရွံသွားသော ထိုယောက်ျားတို့ကြောင့်ပင် မကြာမီတွင် သေပွဲဝင် ရတော့မည်။ မေတ္တာတရားကြီးမားမှုက ကျွန်မ၏အသက်ကို ရွှေလွှင့်လိုက် ပြီ။ ချစ်ရသူတို့၏ စွန့်ပစ်မှုကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်တစ်ဧကတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း၊ တမ်းတလွှတ်ဆွတ်ခြင်း၊ အောက်မေ့သတိရခြင်း တို့ကို သိပ်သည်းစွာခံစားနေရသလို ကျွန်မစိတ်တစ်ခြမ်းတွင်လည်း နာကြည်း ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ကို နစ်နစ်နဲနဲခံစားလိုက်ရတာ

ထိုဝေဒနာတို့ကို ခံနိုင်ရည်မရှိသော နှလုံးအိမ်မှာ ကွဲပြားပြားပြားသွား
ချေပြီ။ ဩဝါဒ - ရှေးလူကြီးတို့ တင်စား၍ပြောတတ်သော ရင်ကွဲနာကျင်
သေသည်ဟူသောရောဂါဖြင့် ကျွန်မ အသက်ကုန်ရတော့မှာပါတကား။

နိဗ္ဗာန်မရောက်မီအချိန်အထိ နောင်ဘဝပေါင်းများစွာကို မအောင်မြင်
ကြာတွေ့ရဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စိတ်အာရုံ၌ ဆန္ဒတစ်ခုတို
တမ်းတဆူတောင်းမိသည်။

“ဘဝဆက်တိုင်း အခုလို ယောက်ျားတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမှ ကင်းဝေး
ရပါစေ။ ယောက်ျားတို့ကို ပုံအပ်ပြီးယုံကြည်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတို့ကို
ကျွန်မလို မကြုံတွေ့ရလေအောင် အကြံဉာဏ်ပေး ကူညီနိုင်တဲ့သူ တစ်
ယောက် ဖြစ်ရပါစေသား”

မျက်ဝန်းတို့ကို မှေးစမ်းကာ အသက်ကို ပြင်းစွာရှုရှိုက်ရင်း သေမင်း၏
လက်တံတို့ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာမှ အတိတ်ဘဝကို သတိရမိလိုက်သည်။
အတိတ်က ကျွန်မ၏ ရုပ်ရည်မှာ နတ်ကညာပျိုအလား ချောမောလှပခဲ့တာ
ကြောင့် မောင်ကြီး၏စွဲလမ်းနှစ်သက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည့် မဟုတ်ပါလား။ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ထောင်မတ်ထားရန် မစွမ်းတော့၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ
မြေကြီး၏ ကြမ်းတမ်းခက်ရှည်သည့် အထိအတွေ့ကို သိရှိလိုက်ရတာကြောင့်
အတိတ် ဘဝက ခင်းထိုင်ခဲ့သော သင်းဖြူဖျာချပ်လေးကို တမ်းတမိ၏။
အတွေ့ကမ္ဘာငယ်ထဲတွင် ကျွန်မ ဟိုဟိုသည်သည်ပြေးလွှားစိတ်ကူးနေမိ
စဉ် သေမင်း၏ ဝတ်ရုံ နက်သည် ကျွန်မအပေါ်သို့ ဖြိုလွှမ်းလိုက်တာကြောင့်
ကမ္ဘာလောကကြီး မှောင်ပိန်းသွားရပါတော့၏။

စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ကာ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲနှင့် အူမြူးနေသည့် ကျွန်မကို
သူငယ်ချင်းများက သင်္ကာမကင်းနှင့် အကဲခတ်နေကြသည်။ ကျွန်မကလည်း
သူတို့အကဲခတ်နေမှန်းသိ၍ သာပြီးအော်ဟစ်ရယ်မောပြလိုက်သေးသည်။

ကြာတော့ ကျွန်မအမူအရာကိုကြည့်ကာ မွန်မြတ်ဦးမှာ တဲ့တိုးမပေးဘဲ ခပ်
နိင်ရှာတော့။

“မိကိုး - နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါကြည့်နေတာ။ နင် အပြင်ကပြန်လာ
ကတည်းက အဲဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး တဟီးဟီးဖြစ်နေတယ်။ ဘာစာအုပ်မို့လို့
လဲ”

တစ်ဖက်စုတင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သော
မွန်မြတ်ဦး၏စကားကြောင့် ကျွန်မ ဖတ်နေသောစာအုပ်ကို ထောင်ပြလိုက်
ရာ သူမျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

“ဘုရား - ဘုရား - နင်တော့ ရှုံးပြီ”

“ဟဲ့ - ဘာဖြစ်လို့ မိကိုးက ရှုံးတာလဲ။ ဘာမဟုတ်တာတွေ ဖတ်နေလို့
လဲ”

“သဇင်ရေ - ငါ မပြောချင်ဘူး။ နင့်ဘာသာနင် ကြည့်လိုက် ဟိုမှာ”

မွန်မြတ်ဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာနှင့် ကျွန်မ ထောင်ပြ
သည့်စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၍ သဇင်ပွင့်လင်းက စိတ်
ဝင်တစားနှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟယ် - အေး - ဟုတ်တယ်။ နင် ရှုံးနေပြီ တစ်နေ့လယ်လုံး နင် ဒီစာ
အုပ်ဖတ်ရင်း တဟီးဟီးဖြစ်နေတယ်ဆိုကတည်းက နင် ရှုံးနေတာ သေချာပြီ။
မောင်ကြီး - လုပ်ပါဦးဟဲ့။ နင် ပြောသလိုမျိုး မိကိုးကို နတ်ညစ်တာလား မသိ
ဘူး”

“ဟဲ့ - ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ငရဲတွေ ကြီးကုန်တော့မှာပဲ။
နတ်ကိုဝင်တယ် လုပ်စမ်းပါ”

“အေး - အေး - ကန်တော့ ကန်တော့။ ငါလည်း မပြောတတ်ပါဘူး
ဟယ်။ အဲဒါများလား မသိဘူး။ နင် ထကြည့်ဦး”

သဇင်ပွင့်လင်းက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သဖြင့် အေးမော်ကြင်လည်း
ခြေရင်းစုတင်တွင် လှဲနေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မဖတ်နေ
သည့် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၏။ ကျွန်မ

လည်း သူတို့ အမှုအရာကိုကြည့်ကာ အူအသည်းတွေ ယားလာသည်။
ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းအားလုံး အတုံးအရုံးအနားယူနေကြချိန်
တွင် ကျွန်မက ထိုသို့စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ကာ တဟိဟိတဟားဟားလုပ်နေ
မိသောကြောင့် သူငယ်ချင်းများ၏ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုကို ယခုလို ခံနေရခြင်း
ဖြစ်၏။

“ဟိဟိ - ရယ်ချင်တာ သေတော့မယ်။ အူတွေ ယားရော”

“ဟဲ့ - မိကိုး စိတ်ထိန်းစမ်းပါ။ ဂန္တီရောအုပ်ထဲမှာ ရယ်စရာ ပါဖူးလား။
နင်တော့ မရိုးတော့ဘူး။ ဟာသစာအုပ်ဖတ်ရင်း ရယ်တာဆို ငါမပြောပါဘူး
ဟယ်”

“အခုငါရယ်တာက နင်တို့အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာ။ စောစောက
တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေတာက ဟောဒီငါရေးထားတဲ့ဝတ္ထု ဒီမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲ
မှာပါလာလို့ ပြန်ဖတ်ရင်း ဝမ်းသာပြီးရယ်နေတာ။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ပြန်ဖတ်မှတော့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဝမ်းသာပြီး အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ရယ်တာပေါ့ကွ”

“ဪ - အဲဒါလိုလား”

“ပြစမ်းပါဦး - နင်ကလည်း လျှို့ဝှက်ထားပြန်ပြီ”

“အေးလေဟာ။ ငါလည်း ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်”

ထိုအခါမှ သူငယ်ချင်းအားလုံး ကျွန်မ ခုတင်ဆီသို့ အလှအယက်ဖြင့်
လာကြပြီး ကျွန်မလက်ထဲမှ ဂန္တီရလောကမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဝိုင်းလှကြ
သည်။ အားလုံးဝိုင်းလှကြသည့်အထဲမှ လက်သွက်ခြေသွက်ရှိသူ သဇင်
ပွင့်လင်း၏ လက်ထဲသို့ စာအုပ်ပါသွား၏။ ကျွန်မက ဝတ္ထုပါရှိရာ စာမျက်နှာ
ကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုလှန်ထားနှင့်တာကြောင့် သူတို့အတွက်
ဖတ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

“အလဲ့လဲ့ - နှစ်ဘဝတိုင်တိုင် ချစ်လျက်ပါမောင် - ဆိုပါလားဟာ။ အလာ
ကြီးပါလား - မိကိုးရ။ နင်က မချစ်တတ်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေ
ရေးလို့ မှန်းစမ်း”

“ဟဲ့ - ငါတို့လည်း ဖတ်ချင်တယ်ဟာ။ အတူတူ ဖတ်တာပေါ့”

သဇင်ပွင့်လင်း၏ ထောပနာပြသံအပေါ် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာဖြေရှင်း
ချက်မပေးဘဲ ပြုံး၍သာနေလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံအပြောဆိုးပေမယ့်
ကျွန်မကို အမှန်ခင်ကြတဲ့ ထိုသူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ခေါင်းချင်းဆိုင်
ကာ ကျွန်မ ရေးထားသောဝတ္ထုကို အသည်းအသန်ဖတ်ရင်း အကဲဖြတ်နေ
ကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုဝတ္ထုသည် သူတို့မှန်းဆသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ ဘဝ
အကြောင်းကို အခြေခံကာရေးဖွဲ့ထားခြင်းမဟုတ်သော်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ မှန်ပေသည်။ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော လူ
တစ်ယောက်၏ တိမ်မြုပ်စ ပြုနေပြီဖြစ်သော ရင်ကွဲ ရင်နာစရာဘဝဇာတ်
ကြောင်းဟုဆိုလျှင် ပိုတိကျလိမ့်မည်။ ယခင်က ထိုသူ၏အကြောင်းကို
ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့။ မကြားဘူးခဲ့ချေ။ ထိုသူကိုယ်တိုင် အိပ်မက်
မှတစ်ဆင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ပုံဖော်
ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်တတ်လွန်းခဲ့သော၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ပေးဆပ်လွန်းခဲ့သော ထိုသူ၏ နှလုံးသားအပေါ် ကျွန်မ လေးစား
မြတ်နိုးမိ တာကြောင့် ယခုလို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်တည်လာစေရန်အတွက်
ကျွန်မ ကြိုးပမ်းမိခဲ့လေ၏။ နဂိုကလည်း စာဖတ်သန်ခဲ့သူကျွန်မဟာ စာရေး
ခြင်း အမှုကို အထိုက်အလျောက်ဝါသနာပါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှု နည်းသည်ကတစ်ကြောင်း။ ကျွန်မရင်ကို ထိရှနိုင်သော ဖြစ်ရပ်
မှန်ဇာတ်လမ်း မရှိသေးသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ကလောင်သွားသွေး
ရန် စိတ်ထန်လျက်သားနှင့် လက်မှိုင့်ချနေခဲ့ရရာမှ ယခုကဲ့သို့ ထူးလည်း
ထူးဆန်း။ စိတ် လည်း ဝင်စားစရာကောင်းပြီး မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အချစ်
ကြီးမှု၊ ပူဇော်မှုတို့ကို ရိုးသားစွာဖော်ပြထားနိုင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
တို့အိပ်မက်မြင်မက်လိုက်ရသည့်အခိုက် ကျွန်မ စာစီကုံးရန် စိတ်ကူးရသွား
ခဲ့သည်။ ထိုအတွေးကို ပို၍ပိုမိုပေးလိုက်သည်က အေးမော်ကြင်၏ ဟာ။

ထိုအိပ်မက်ကို နှစ်ရက်ဆက်တိုက်မြင်မက်သဖြင့် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုး တစ်မည် ခံစားနေမိ၍ သူငယ်ချင်းတို့အား ပြောပြခဲ့စဉ် အေးမော်ကြင်က ထိုအိပ်မက်များသည် ဈာလိပ်နတ်ရှင်မအောင်ဖြူ၏ ဒုက္ခာရိဘဝဇာတ်ကြောင်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး ရှေးလူကြီးတို့က ထိုသို့မြဲမြံစွာ ယုံကြည်ကြကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ ကျွန်မဟာ ခေတ်လူငယ် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုသို့ နတ်၊ နဂါး၊ ပေတလောကသားများကို လက်ခံယုံကြည်ခြင်း နည်းပါးသူ ဖြစ်သော်လည်း လုံးလုံးလျားလျား ပစ်ပယ်ထားသူတော့ မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမိမိခင် ခိုင်းနှိုင်းပြသော သာဓကများကြောင့် ကျွန်မသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို တရားသေကြီး မဆုပ်ကိုင်ထားဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှတွေးတတ်သည့် အတွေးအခေါ်တစ်ခု ရခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ မိမိ၏ သာဓကများမှာ ...

“ဝိဇ္ဇာ နတ်နဂါး တစ္ဆေ သရဲ အစရှိတာတွေကို အသည်းအသန် ကိုးကွယ်အားထားစရာ မလိုပေမဲ့ သူတို့ကို မရှိဘူးလို့လည်း မတွေးရဘူး သမီးရဲ့ ကိုယ် မမြင်တွေ့ရတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်တာဟာ ဆင်ခြင်တွေးဆ ဉာဏ်နည်းတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဥပမာပြောရရင် သမီးလေးကို မေမေ မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ မရှိဘူး။ အဲဒီခေတ်တုန်းက အခုခေတ်လို ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေလည်း ရိုက်ထားလို့မရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ကဲ - ဒီတော့ သမီး မမြင်တွေ့ရတိုင်းသာ မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် သမီးလေးကို မေမေ မွေးခဲ့တာပါဆိုတာကိုရော သမီး ယုံပါ့မလား။ သမီးမှ မမြင်လိုက်ရတာကို”

“ဒါကတော့ သမီးရဲ့ရင်ထဲက ခံစားသိနိုင်တယ်လေ မေမေရဲ့”
 “အေး - ဒီလိုပဲ မေမေတို့ မမြင်ရတဲ့သူတွေကလည်း သူတို့ကို ကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့သူလား။ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့သူလားဆိုတာကို သူတို့က ခံစားသိနိုင်တယ်။ နောက်ထပ်ဆက်ပြောရရင် နတ်ထိမှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်ကွဲ့။ လူတွေမှာ လူဆိုးလူကောင်းရှိသလို နတ်တွေမှာလည်း နတ်ဆိုးနတ်ကောင်းဆိုတာ ရှိတယ် သမီး။ ဒီတော့ လူမိုက်ကို ပေါင်းသင်းပေးကမ်းတတ်

တဲ့လူဟာ လူမိုက်ရဲ့ ရောင်းမြောင်းရိုက်နက်ခြင်းကို ခံရနိုင်သလို နတ်ဆိုးကို ပေးကမ်းကျွေးမွေးတဲ့သူဟာလည်း နတ်ဆိုးကို ပေးကမ်းကျွေးမွေးသူဟာလည်း နတ်ဆိုးရဲ့ မကောင်းကြံခြင်းကို မခံရဘူးဘူး”

“ဟင် - မေမေကလည်း ဦးလေး ပြောပြနေတာလည်း အကြောင်းတရားနတ်ကိုးကွယ်ရင် သရဏဂုံပျက်တယ်ဆို၊ နတ်ဆိုးကို ကြောက်ပြီး တိတ်တုတ်ရင် ဝရဲကျမှာပေါ့”

ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏အသက် ခုနစ်နှစ်သာရှိသေးသော်လည်း တာဝန်ဝါသနာပါပြီး လူကြီးများ စကားဝိုင်း၌ ဝင်နားဆင်တတ်သည့်ကျွန်မတော်တော်များများကို ကြားဖူးနားဝရှိနေလေပြီ။ ကျွန်မ၏မေးခွန်းကို မေမေက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“အမယ် - မေမေ့ သမီးက သရဏဂုံတွေ ဘာတွေတောင် သိနေလို့ပါလား။ ပြောစမ်းပါဦး - သရဏဂုံဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာကို အသက်ထက်ဆုံး ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါ မေမေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ - သမီးလေးရယ်။ သမီးရဲ့ ဦးလေးပြောတာမှန်တယ် သမီး။ နတ်ကိုးကွယ်ရင် သရဏဂုံပျက်တယ်။ သဘောကတော့ နတ်ကသာ ကိုးကွယ်ရာအမှန်လို့ ယုံကြည်သွားတဲ့သူတွေဟာ ဘုရား၊ တရားကို မိမိစိတ်က ပစ်ပယ်လိုက်တဲ့အတွက် သရဏဂုံပျက်သွားတယ်ကွယ်။ အဲဒါပေမဲ့ မေမေ အခုပြောတာက နတ်ကို ကိုးကွယ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ နတ်ကို ပ.သခိုင်းတာ၊ တစ်နည်းဆိုရရင် နတ်ကို ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်း သဘောမျိုးနဲ့ ကျွေးမွေးပေးကမ်းခိုင်းတာ။ အခုနောက်ပိုင်းလူတွေက အစွန်းရောက်ကုန်ကြတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ကိုးကွယ်လာကြတဲ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာစရာကောင်းပေမယ့် ကျန်တစ်ဖက်မှာ အစွန်းရောက်နေကြတာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေကိုလည်း ခြည့်ပြည့်ဝဝလိုက်နာကျင့်သုံးရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေက သမီးအား မသိသေးတာတွေကို ပြောပြနေတာ”

“မြတ်စွာဘုရားက နတ်တွေကို ကျွေးမွေးပေးကမ်းရမယ်လို့ ဟောစူးလား မေမေ”

“အို - ဟောစူးတာပေါ့သမီးရဲ့၊ အင်္ဂုတ္တိုရ် - ပဉ္စကနိပါတ် မုဏ္ဍရာဝေဂ္ဂမှာ ကဲပါ - သမီး ဒါတွေနားမလည်သေးပါဘူး။ ဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတော်တစ်ပုဒ်မှာ ဘုရားရှင်က မိရိုးဖလာကိုးကွယ်ကြတဲ့ နတ်တွေကို ရိုးရာအစဉ်အလာမပျက် ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းဟာ လူတို့အတွက် ကောင်းကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းစေတယ်လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး လူတွေရှာဖွေရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာထဲက ဗလိငါးပါး ပူဇော်ရမယ်လို့လည်း မိန့်တော်မူခဲ့တယ်ကွယ်”

“ဗလိငါးပါးကရော ဘာတွေလဲ”

“ဗလိငါးပါးက နတ်တို့ကို ပူဇော်ပသခိုးမြှင့်ခြင်း၊ အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်များကို ပြုစုကျွေးမွေးခြင်း၊ ဆွေမျိုးများကို ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူမိဘဘိုးဘွားများကို အမျှပေးဝေခြင်း၊ အစိုးရကို အခွန်ဆက်ခြင်းဆိုတာတွေပဲ သမီး။ နောက်ပြီး ရတနာ့သုတ်ပရိတ်တော်မှာလည်း နေနေညညပူဇော်ပေးကမ်းတဲ့လူတွေဟာ နတ်တို့ရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ရတယ်တဲ့။ သဘောကတော့ နတ်ချစ်တယ်ပေါ့။ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်မှာလည်း အစဉ်အလာကိုးကွယ်မြဲအတိုင်း မကိုးကွယ်သူတွေဟာ အကျိုးစီးပွားဆုတ်ယုတ်ရန်အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီနေရာမှ ကိုးကွယ်တယ်ဆိုပေမယ့် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်သလို လေးမြတ်ကြည်ညိုတာမျိုးကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရဲ့။ ဘုရင် အဲ - အခုခေတ်မှာတော့ အစိုးရပေါ့။ အစိုးရကို ကိုယ့်ဥစ္စာပစ္စည်းတိုးပွားဖို့အကျိုးကိုမျှော်ပြီး ချည်းကပ်ထောက်ပံ့တဲ့သဘောကို ပြောတာ။ သမီး နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ် - သမီး နားလည်ပါတယ် မေမေ”

မိခင်ပြောပြသမျှကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ဘယ်အရာကိုမဆို နှိုင်းဆဆင်ခြင်ပြီး လက်ခံသင့်သည်ကို လက်ခံမည်ဟူသောအတွေးမျိုး ဝင်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အစွန်းရောက်

ခြင်းကင်းအောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခါ ကျွန်မ၏စိတ်သန့်ရှင်းစွာ ကျွန်မကို နတ်တို့ချစ်၍ လာရောက်ရင်ဖွင့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု အယူတစ်မျိုးဖြင့် တွေးနိုင်ခဲ့သည်။

“အယ် - ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ - နင့်ဖာတ်လမ်းက ချာလီနတ်အင်္ဂုလမ်းကို သစ်ဆန်းထားတာပဲ။ နေပါဦး - ဒါဆို နင် အိပ်မက်တော်ထဲသို့ တာ ဝတ္ထုရေးဖို့ “မှ” ဝင်အောင် ငါတို့ကို ဖာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောခဲ့တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

အတိတ်သို့တွေးနေမိမိနက် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က ဝတ္ထုဖတ်၍ ပြီးသွားတာကြောင့် ဝေဖန်မှုကို စတင်ကြတော့၏။ အေးမော်ကြင်၏ အေးစကားကို ကျွန်မ မမြေ့ရသေးခင်တွင် သဇင်ပွင့်လင်းကလည်း သူပြောလိုရာကို စွတ်ပြောလေသည်။

“မိန်းမစုတ် - သူ့ချွန်ဝင်ချင်တာနဲ့ ငါတို့ကို ရင်တုန်အောင် လုပ်တယ်။ ငါ့မှာတော့ သူ့အတွက် စိတ်ပူသွားသေး”

“ဟဲ - ဟဲ - ဟုတ်ပါပြီ”

“အေးပါ - မွန်မြတ်ဦးရယ်၊ ရှေ့လျှောက် ငါ သတိထားပါမယ်၊ တောနုအများကြီးတင်ပါတယ်။ ရော - နင်တို့စားဖို့ ငါ J'donut ဝယ်လာတယ်”

“ဟယ် - မိန်းမ၊ စာမူခ ဘယ်လောက်တောင် ရလို့ ငါတို့အတွက် အကြီးဝယ်လာတာလဲ၊ စားရချည်ရဲ့”

အေးမော်ကြင်က ပြောလည်းပြော၊ လက်ထဲမှ J'donut ဘူးကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖွင့်ဖောက်ကာ တစ်ယောက်တစ်ခု ဆွဲကြတော့သည်။ သူတို့စကားများကို ကျွန်မ တစ်ရမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဖြစ်ခဲ့။

သူတို့အတွေး၌တော့ ကျွန်မဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ချွန်ဝင်ရန်အတွက် အိပ်မက် မက်သည်ဟု လီဆယ်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးဆနေကြပုံရသည်။ သို့သော် - ထိုဝတ္ထုသည် အမှန်တကယ် အိပ်မက် မက်ခဲ့ရ၍ ထိုသို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်အောင် ပုံဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းကိုတော့ သူတို့ယုံကြည်ကြမည်မထင်၍ ကျွန်မ ဖွင့်တုံ့မိမိမပြော

BURMESE CLASSIC

တော့ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲမှ ထောင်နန်းစံနေရသော ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကိုယ်တိုင် ဤအကြောင်းများကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလို၍ အိပ်မက် ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ထူထဲထဲမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အတွင်းမှ ဝတ္ထုငယ်လေးကို ကျွန်မ ဝေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ -

“အမေ - မအောင်ဖြူ အမေရဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်ထဲသို့ မင်းရိုးမင်းညစ် ဒဏ်တို့ရဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု ဒဏ်မှ ကင်းဝေးပါစေ။ အချစ်ကြီးတဲ့ အမေ - မအောင်ဖြူ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ချစ်တဲ့လူနဲ့အတူ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းနိုင်ပါစေလို့ သမီး ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ပြန်တဲ့ ကုသိုလ်တွေကိုလည်း အမျှပေး ဝေမိပါတယ်”

ဟု တောင်းဆိုခဲ့မိသည်မှတစ်ပါး...

ကျမ်းကိုး -

(၁) စည်သူမြိုင် (သုတေသန) ၏ ၃၇ မင်းနှင့် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ နတ်များ။

(၂) အဘွား၏ နှုတ်ပြောစကားရာဇဝင်။

စေတနာရှေ့ထားလျက် ...

« « « ဂါဠီးနန်းကို

ကလေးများတွင် ကျောက်စက်သက်၊ ပဲသီတာ၊ ရေကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားပါက ကြိုတင်မှန်ရွက်၊ ရှိန်းဖို၊ ခွေးသေးပန်းရွက် ရော၍ ကြိတ်။ အရည်၊ အနစ်ကို မိခင်၏ နို့ရည်နှင့် ဖျော်၍တိုက်ပါ။

ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ကလေးတို့ ထိထိပ်ထည့် ထုထုထုထုနှင့်
နှစ်မြို့စေရန် ထာတုန်းစာတ်လမ်း ပုံပြင်တို့ဖြင့် ဝမ်းခပ်စားစား
ကလေးများထံထိပ် ဝါဝပ်စေရန် ဦးစွာ ဦးစွာ...

စွဲကြီးသွင်း (၆) လစာ နှုန်းထား စာအုပ်တန်ဖိုး ၂၂၀၀ x ၆ (လ) ၁၃,၂၀၀
စွဲကြီးသွင်း (၁၂) လစာ နှုန်းထား စာအုပ်တန်ဖိုး ၂၂၀၀ x ၁၂ (လ) ၂၆,၄၀၀

ရုပ်ပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈) လွှာ (ပထမထပ်)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ပွဲ)
ကျောက်တံတားဗြဟ္မဝယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၃၈၆၀၃၁၊ ၃၈၆၀၆၄

ပုံပြင်မပြောအားသော မိဘများနှင့် ပုံပြင်ဖတ်ချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ကလေးများအတွက် အထိညက်၊ အထိခွာ၊ ဆင်ခြင်စာတ်တိုးရှားစေရန်
ပုံပြင်များစွာထို အခွင်ဖတ်လက်ရာထောင်းတို့ဖြင့် ဖြတ်နှုန်းထားသော ...

ပုံပြင်ကမ္ဘာ

ကလေးချစ်စရာစာတော်

တန်ဖိုး (၁၂၀၀) ဖြင့်

လစဉ် (၂၅) နေ့တိုင်း ထွက်ရှိနေပါပြီ။

ရုပ်ပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ ၂-၈ (ပထမထပ်)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ပွဲ)
ကျောက်တံတားဗြဟ္မဝယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇုန်း - ၃၈၆၀၆၄၊ ၃၈၆၀၃၁